

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 13, '86-'87.
Nr. 1, dd. 1 september 1986.
ISSN: 0773-5162

Verantw. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Welkom

Uw ogen bevinden zich nu ter hoogte van wat men genoegzaam de rechterbovenhoek pleegt te noemen. Op deze plaats vind je steeds enkele korte samenvattingen van artikels die je verderop in dit blaadje kan lezen. Die samenvattingen dienen om uw apertijt op te wekken. Begrepen? Zo ja, ziehier dan:

調整後的中央政治局

Zijn deze tekens Chinees voor u? Juist geraden. Veto trok de ooghoeken richting achterhoofd en verdiepte zich in de laatste ontwikkelingen in verband met sinologie en japanologie aan deze universiteit. Of het studeren van Chinees of Japans een garantie is voor schitterende carrièremogelijkheden verneemt u van Jan De Vuyst van de Dienst voor Studietoelagen. Pater Jerome Heyndrickx begeleidt ons bij de tocht langs de Verbiest Stichting en het China-Europa Instituut. Bladzijde 7.

Veto, wat?

Ieder jaar krijgt Veto een groot aantal nieuwe medewerkers. En die zijn broodnodig. Veto maken is immers een hele karwei. Niet alleen dienen er artikels geschreven te worden, maar er komt ook veel ander werk aan te pas. Stukjes worden gezet en dan gelay-out, en hier en daar helpt een foto om het geheel wat op te fleuren. Over Veto, het enig Leuvense studentenblad van kwasi-professionele kwaliteit (ahum), leest u op bladzijden 12 en 13.

Dulle Griet

Dulle Griet is de naam van de enige Vlaamse vrouwenboekhandel. In deze tijden van wegdeemsterend feminisme en vrouwenemancipatie lijkt dat wel een anachronisme. Maar de Dulle Griet is 'alive and kicking'. Meer over de Vrouwenboekenweek, de Dulle Grietkrant en klantenkaarten op bladzijde 9.

Veto sprak met rektor Dillemans

"U moet niet inslapen"

Het eerste jaar van Roger Dillemans' rectoraat kan niet bepaald als een kleurloos gebeuren omschreven worden. Er waren niet alleen belangrijke vernieuwingen in het universitair beleid, maar er waren natuurlijk ook de regeringsmaatregelen, die de universiteit zwaar treffen. In het openbaar heeft rektor Dillemans weinig ophefmakende ondernomen om te wijzen op de bijzonder lastige situatie waarin de universiteit door die maatregelen gedwongen wordt. Het eerste grote 'publieke optreden' dateert eigenlijk pas van enkele weken terug, toen de rektor op het BRT-radiojournaal reageerde tegen de beslissing in verband met bissen in Geneskunde. Mooi was dat.

Maar toch: het lijkt niet echt zijn stijl om 'de media te bespelen'. Alvast daarin verschilt de huidige rektor duidelijk van zijn voorganger, Piet De Somer. Na één jaar rectoraat had Veto — eindelijk — een interview met Dillemans. In dit nummer het eerste deel.

Veto: Was het voor u vanzelfsprekend dat u na de humaniora zou verder studeren?

R. Dillemans: «Ja, dat wel, al was het natuurlijk een beetje uitzonderlijk toen. Maar mijn familie had altijd een grote belangstelling gehad voor de studiewereld. Ze hebben dus altijd geprobeerd om mij te laten studeren. (Ik was trouwens enig kind.) En bovendien waren er de beurzen uit het 'fonds der meest begaafden', zoals dat heette. Vanuit mijn kollege-achtergrond in het St.-Pieterskollege in Leuven was de stap naar de universiteit niet zo groot.»

Veto: Studeren moet toen iets heel anders geweest zijn dan nu.

R. Dillemans: «Ja, er zijn enkele grote verschillen. De leerstof was veel minder uitgebreid in volume. Het leerprogramma zag er trouwens helemaal anders uit. Wij hadden bijvoorbeeld in mijn fakulteit geen seminars en praktika en zo. Assistenten waren er toen ook niet: enkel professoren en studenten, niets er tussen in. En alles in één formule: hoorcolleges.»

«Een tweede belangrijk verschil is wel de sfeer aan de universiteit. De vooruitzichten op werk waren veel beter. Destijds was dat in de rechten weliswaar nog niet zo rooskleurig, dus dat moet je wel relativeren. Maar wij zaten uiteraard ook met veel kleinere groepen dan nu. Wij hadden al studenten ook veel meer vrije tijd, en dat werkte een bloeiend studentenleven in de hand. En dat was ook totaal anders georganiseerd dan nu: niet per fakulteit, dus veel meer buiten de professionele sfeer. Er waren clubs op regionale basis, en verder de uitgesproken tendensverenigingen. Die waren zowat in drie grote strekkingen onder te verdelen: je had het Vlaams Verbond, het Hoogstudentenverbond voor Katholieke Aktie en Universitas, en de meer sociale richting met mensen als Jolie en Mulier, en later Huyse en Pollers. De kristelijke levensvisie was toen minder sterk aanwezig. Er heerste een wat ander moreel klimaat, minder permissief, onder een zeer sterk vice-rectoraal gezag, ook op moreel gebied.»

Veto: U bent zelf voorzitter geweest van Universitas. Het is opvallend dat zoveel Universitas-mensen vandaag belangrijke posities innemen in het maatschappelijk verkeer. Stimuleerde die sociale aktie de ontwikkeling?

R. Dillemans: «U trekt een juiste konklusie, maar de oorzaak is anders. Universitas heeft niets van een 'loge', wat u misschien suggereert. Je moet weten dat bij Universitas ook maar mensen terecht kwamen die een zekere ambitie hadden, een idealistische ambitie. Met al de naïviteit die we daar nu, na verloop van jaren, in herkennen. Maar Universitas, dat was een echt reveil. De nadruk lag vooral op een voluntaristische kristelijke inspiratie. De meeste Universitas-leden waren ook mensen uit de jeugdbeweging, de KSA vooral. Die waren door een gemeenschappelijk ideaal verbonden rond de katalysatorfiguur Mgr. Dondeyne. De rol van Dondeyne binnen Universitas is werkelijk nauwelijks korrekt in te schatten. Universitas, dat was verrijming, dat was geestelijke universaliteit. Met een origineel samengaan tussen Wetenschap en Geloof.»

«Om het belang van Dondeyne maar te illustreren: er is nu ook een leerstoel Dondeyne geïnstalleerd, en dat heeft binnen de kortste tijd zo'n 2,5 miljoen aan alumni-gelden binnengebracht. Maar wat de Universitas-leden toen bond, bindt hen nu nog. Een kristelijke, soliede levensopvatting, met een grote nadruk op de rol van de intellectueel in de maatschappij. Wij studeerden trouwens ook praktisch allemaal om filosofie bij, het baccalaureaat. Ik heb zelfs de licentie gedaan.»

Veto: Was dat toen algemeen gangbaar om filosofie bij te studeren?

R. Dillemans: «Wel, onze mensen deden dat. Ook mensen als Marc Eyskens bijvoorbeeld, die nochtans niet tot de eigenlijke Universitas-groep behoorde. Die thomistische wijsbegeerte sprak ons erg aan. Het was een soort samengaan tussen de oude Scholastiek en de nieuwe filosofische strekkingen van het existentialisme: Merleau-Ponty, Sartre, Gabriël Marcel. Ik heb daar veel aan te danken.»

Veto: Leeft dat nu nog voort in het Joger Instituut voor Wijsbegeerte?

R. Dillemans: (denkt na) «Ja, in zekere zin wel... Maar het is anders geworden.»

Veto: Universitas is later ook geëvolueerd.

R. Dillemans: «Vòòr mijn tijd was er dus de generatie Piet De Somer. Die heb ik daar nog leren kennen. En na mij kwam de generatie Wilfried Martens en co. Later ging Universitas meer de sociale toer op, toen er wat van mijn eigen assistenten inzaten, Josse Van Steenberghe, Jef Van Langendonck en zo. Maar achteraf klaimden sommigen zelfs het lidmaatschap zonder er echt bij betrokken geweest te zijn.»

«Het is toch steeds een sterke groep gebleven in Vlaanderen, op basis van vriendschap en tema's als geloof en wetenschap, kristendom en sociale bewustzijn... Het was een zeer mooie persoonlijke ervaring.»

Veto: U hebt later een jaar in de Verenigde Staten gestudeerd, aan de Harvard Universiteit. Was dat een openbaring?

R. Dillemans: «Oh ja! Het land van de openbaring! Veel mensen van mijn generatie zijn er geweest: Blanpain, Van Gerven, Eyskens. Harvard is ook een instelling van een dermate nivo en sterkte, dat men er enkel bewondering voor kan hebben. Dat is ook alleen mogelijk in een groot land en op basis van een kwalitatieve hiërarchie. Een bijzonder serieuze universiteit.»

«Later ben ik ook naar de Sorbonne geweest, niet om les te volgen, maar voor onderzoek. Maar de Sorbonne, dat lag mij niet. Dat was daar zo'n massaal gedoe, zo'n menigte.»

De verdere carrière van Roger Dillemans speelt zich nagenoeg aan de KUL af. In 1959 werd hij assistent met leeropdracht aan de fakulteit der rechten en reeds in 1960 full-time docent. Later, in 1960, werd hij hoogleraar en van 1978 tot 1981 dekaan van de rechtsfakulteit. Na het overlijden van rektor Piet De Somer in 1985 stelde hij zich kandidaat voor het rectoraat.

Veto: Ik kan mij voorstellen dat zo'n kandidatuur zorgvuldig voorbereid wordt. Wanneer kreeg u het idee om u kandidaat te stellen en hoe bereid je dat voor?

R. Dillemans: «Die voorbereiding was uiteraard erg kort. Ik had er wel al aan gedacht bij de vorige verkiezingen, en een aantal mensen waren al komen zeggen dat het rectoraat wel iets voor mij zou zijn. Maar ik was toen (1980) net tot koninklijk commissaris benoemd voor een periode van 2,5 à 5 jaar en dat was wat moeilijk.»

«Maar dat stierf Piet De Somer 'lotseling' in 1985, en toen kon het wel, want ik had net in mei mijn eindrapport ingediend bij het parlement. Ik

'Ik ken niets dat in de verste verte met de universiteit kan vergeleken worden.'
(foto Veto)

Boykot inschrijvingen

Het afgelopen half jaar is er aan onze universiteiten heel wat te doen geweest omtrent de regeringsmaatregelen inzake onderwijs. Volgens het plan van Hertoginnedal (december '85) zou de sektor onderwijs om en bij de 13 miljard inleveren. Voor de universiteiten sprak men concreet over de indexering van de inschrijvingsgelden, over het blokkeren van de sociale toelagen, en over 'maatregelen die een overbevolking in bepaalde fakulteiten moeten voorkomen'.

Vanuit de studentenorganisaties reageerde men onmiddellijk. De Vlaamse Studentenfederatie gaf een perskonferentie samen met haar Franstalige tegenhanger, de Fédération des Etudiants Francophones (FEF), waarin zij stelden dat deze regeringsmaatregelen regelrecht indruisen tegen het in de grondwet voziene 'recht op onderwijs' en tegen de principes van de democratisering van het onderwijs. Iedereen — zo stelden zij — moet immers gelijke kansen krijgen om de studies aan te vatten van zijn keuze en zijn intellectuele capaciteiten. Door deze regeringsmaatregelen hebben jongeren uit financieel zwakkere milieus niet meer de kans nog te studeren aan de universiteit. Overigens is uit onderzoek (?) naar de sociale herkomststrends van de universiteitspopulatie reeds gebleken dat deze categorieën (kinderen uit arbeiders-, boeren en lagere bediendenmilieus) in het

verleden ook al zwaar ondervertegenwoordigd waren. Een scheefgetrokken situatie dus, die nu door de regeringsmaatregelen nog verder zou bevestigd worden.

De VSF vroeg daarom ook een onderhoud aan bij minister Coens om deze problematiek te verduidelijken. Zij kregen een vriendelijke ontvangst maar het eigenlijke onderhoud liep op een sissert uit.

De studenten zouden het daar echter niet bij laten. Zij richtten een Nationaal Aktie Komitee op dat zich tot doel stelde de studenten degelijke informatie te verstrekken en indien nodig ook te mobiliseren. Dit NAK organiseerde in februari II. een grote algemene vergadering aan de VUB. Hier kwamen een 200 studenten uit verschillende Vlaamse universiteiten samen om hun eisenplatform samen te stellen.

Aprilgrap

April '86: de regering is er nog niet uit. In de St. Annaprijs bij het kasteel van Hertoginnedal is men druk bezig met het begrotingskonklaaf. Langzaam krijgt de grootste besparingsoperatie aller tijden gestalte. Hoe hard de heren ministers er ook op gezwoegd hadden, het St. Annaplan werd alleszins niet in dank afgenomen. Iedereen herinnert zich allicht nog de treinstakingen, of poststakingen, de mijnstaking die bijna 6 weken duurde en zelfs de onderwijssector — traditioneel een moeilijk in beweging te krijgen blok — ging in staking. Scholieren kwamen op straat samen

lezersbrieven

Om te tonen dat we deze Veto niet per se alleen willen schrijven, is er de rubriek lezersbrieven. Deze rubriek staat open voor alle reacties van onze lezers, U dus. Alle? Nu ja, er zijn wel enkele regels. Zo moeten de brieven niet gaan over uw kinderverdriet of iets dergelijks. Neen, ze moeten wel degelijk gaan over ofwel in Veto behandelde onderwerpen, ofwel over andere dingen die enigszins aktueel zijn, in Leuven of daarbuiten. Verder moet de brief ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Als je dat

voldoende kan motiveren, wordt je naam niet gepubliceerd. Wij zijn principieel lui, dus te lange brieven komen gegarandeerd niet in aanmerking voor publikatie. Alles wat langer is dan 25 regels van 68 aanslagen (zo ongeveer één getikte bladzijde met dubbele interlinie), wordt ingekort. Meedogenloos, en meestal tot uw ontvreundenheid.

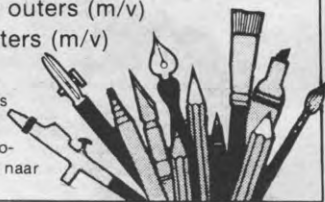
En nu aan het werk. Als er op deze 36 pagina's niets is dat u boos maakt of juist of misschien precies bijzonder juist lijkt, dan weten wij het ook niet meer.

Veto werft aan

- onervaren lay outers (m/v)
- onervaren zettters (m/v)

opleiding wordt door bekwaam medewerkers verstrekt (kosteloos)

Aanmelden op het Veto-sekretariaat en vragen naar Filip

Vormingsdriedaagse

De studentenwereld is een veranderlijk wereldje. Elk jaar duiken er nieuwe mensen op die zich willen inzetten in de studentenorganisaties. Maar elk jaar zijn er ook mensen die de universiteit verlaten om elders hun inzet verder te zetten. Dit geeft problemen inzake de continuïteit van de werking van een studentenorganisatie. Telkens nieuwe mensen die zich moeten inwerken en de gevoelige en belangrijke punten leren kennen. Daarom hebben de verschillende raden een aantal 'vrijgestelden' in dienst genomen. Mensen die nog 1 of 2 jaar hun inzet voor de raden verder zetten tegen betaling van een beperkt loon en aldus volledig beschikbaar zijn voor de ondersteuning van de werking van de raden. Een andere oplossing voor het probleem van continuïteit is meer gericht op kringafgevaardigden zelf is de vormingsdriedaagse. Dit zijn 3 dagen op het einde van september waarop getracht wordt de noodzakelijke informatie door te geven aan de nieuwe medewerkers. Tegelijkertijd kan er, door middel van discussie, aan een zekere herbronning gedaan worden binnen de verschillende raden zodat het nieuwe jaar met frisse ideeën en goede mededelingen kan worden aangevat.

Dit jaar zijn het alleen Kringraad, Sociale Raad en Veto die op vormingsdriedaagse gaan. De eerste dag blijft vrij algemeen. De demokrativering van het onderwijs en het medebeheer van studenten aan het beleid van de universiteit staan op

het programma. Kringraad houdt hier ook verschillende sessies over de werking van een kring. 's Avonds zal de inhoudelijke en praktische kant van het maken van een Veto voorgesteld worden. Op de tweede dag worden in de voormiddag de regeringsmaatregelen besproken. Met een overzicht van het afgelopen jaar en een planning van de verdere acties. In de namiddag gaat Sociale Raad dieper in op de studiefinanciering en op de numerus clausus en de wijziging van de wet op de academische graden. Kringraad houdt zich dan bezig met medebeheer en academische graden.

Op de derde dag staat de werking en organisatie van de verschillende raden en koepel centraal. Er zal gepraat worden over de werkingsprincipes van een studentenoverkoepeling en over de functie van een kringafgevaardigde hierin. 's Namiddags bereidt men de studentenspeech, die op de openingszitting van het academiejaar wordt uitgesproken, voor.

Peter Breugelmans

vervolg van p. 1

met het onderwijzend personeel, de Nationale Confederatie van Ouderverenigingen stak een vermanende vinger op naar de regering en zelfs Mgr. Daelemans verklaarde in De Morgen: "Wij hebben hier vandaag (zondag 8 juni) waardig, maar duidelijk gezegd dat het ook anders kan en moet". En ook aan de universiteiten roerde er wat. In Leuven gingen immers om en bij de 10 fakulteiten voor één dag in staking en alle fakulteitskringen van de Algemene Studentenraad (ASR) verklaarden zich unaniem akkoord met het eisenplatform van het NAK (zie kaderje). Ook het Limburgs Universitair Centrum en de Economische Hogeschool gingen volledig in staking.

Pest of cholera

De besparingen in het onderwijs waren ondertussen opgelopen van 13 tot 22 miljard, en heel wat onderwijsmensen begonnen toe stilaan voor hun job te vrezen. Het was nu wel duidelijk dat men die miljarden niet zou halen door het besparen op bakstenen in plaats van op mensen zoals Coens het aanvankelijk had voorgesteld.

Het middelbaar onderwijs, het hoger onderwijs buiten de universiteit (HOBu) en de universiteiten zelf kregen het grootste deel van de besparingskook. Het inschrijvingsgeld zou niet alleen geïndekeerd, maar vrijgegeven worden. Dit wil zeggen dat de universiteiten zoveel mogen vragen als ze zelf willen, tot maximum het dubbele van het huidige inschrijvingsgeld. De sociale toelagen, bestemd voor huisvesting, studentenrestaurants, sociale diensten, medische diensten... worden gehalveerd. En deze toelagen van de sociale sektor zouden in de toekomst aan de globale werkingsenveloppe van de universiteiten worden toegevoegd. Dit betekent dat alle diensten die ressorteren onder de sociale sektor hun autonomie verliezen en rechtstreeks afhankelijk worden van de goodwill en de financiële draagkracht van de universiteiten. Ook de werkingsenveloppen van de universiteiten, die worden toegekend per student, worden geblokkeerd.

De vsv schrijft in een persmededeling het volgende: "Door de verhoging van de inschrijvingsgelden en de beperking van de sociale toelagen slaagt de overheid erin de financiële drempel naar de universiteit toe nog te versterken. De universiteiten worden daarbij voor onmogelijke keuzes geplaatst. Binnen een globale financiële enveloppe zullen de universiteiten verplicht worden of de werking op onderwijs- of onderzoeksvlak te beperken, of de sociale sektor af te bouwen, of de inschrijvingsgelden te verhogen ter gedeeltelijke compensatie van het financiële verlies in academische en sociale sektor, of een combinatie van dit alles. Niet één van deze opties kunnen we onderschrijven. De regering schuift daarbij in elk geval handig haar verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de beslissingen terzake op de rug van de universiteiten."

"In verder: "De belasting van de universitaire overheden met de genoemde 'peest pest en cholera' kan vrij snel aanleiding geven tot een aanzinnige touwtrekkerij tussen academische en sociale sektor, tussen academici en studenten, voor de verdeling van de pot. Bovendien zal dit aangevuld worden met een onderlinge concurrentie tussen de universiteiten aangaande het te innen inschrijvings-

geld. De uiteindelijke slachtoffers van dit steekspel zullen zowel studenten als universitair personeel en de universiteit als instelling zijn.

Konkreet

Binnen de Vlijr (de Vlaamse Inter-universitaire Raad) beslisten de Vlaamse rektoren gezamenlijk om het inschrijvingsgeld met 30% te verhogen. Niet zonder enig gekibbel weliswaar. Zo zou de VUB bijvoorbeeld zeker aan 8000 studenten gerekken om daardoor in een hogere studieschip te vallen. Minder inschrijvingsgeld vragen dan de andere uniëts zou daarbij een handje kunnen helpen. In Wallonië besliste de Waalse tegenhanger van de Vlijr het inschrijvingsgeld op te trekken tot 16.000 fr. Dit betekent een verhoging van 60%.

In Leuven zullen ook binnen de sociale sektor prijsstijgingen worden doorgevoerd. Zo werd reeds op de Raad voor Studententvoorzieningen (RVS) beslist de huurprijzen van de peda's met 5,5% te verhogen. Dit betekent dat je als student voor een kamer 100 tot 200 fr. per maand meer zal moeten neertellen. Ook in de studentenrestaurants liggen voorstellen tot prijsverhoging ter bespreking op tafel. Bij de studentendokter betaal je nu al een bedrag van 330 fr. Hier denkt men aan de invoering van het vragen van het volledige remgeld, wat konkreet 45 fr. meer zal zijn per konsultatie.

En als klap op de vuurpijl verspreide de regering in volle vakantieperiode de mededeling dat studenten in 1ste kandidatuur geneeskunde in de toekomst niet meer mogen bissen. Niet meer bissen, niet alleen in geneeskunde, maar ook in tandheelkunde en in alle paramedische beroepen uit het Hoger Onderwijs buiten de Universiteit (HOBu) met uitzondering van verpleegkunde.

Wie zal in dergelijke omstandigheden nog aan studies geneeskunde of tandheelkunde beginnen? En wie kan garanderen dat je tijdens de examens niet ziek wordt of een ongeluk krijgt?

Sommige studenten ondervinden in hun eerste jaar aan de universiteit bepaalde aanpassingsproblemen, onder andere studenten die zich de zelfstandige manier van studeren en werken, die aan de unief verwacht wordt, nog niet helemaal eigen hebben gemaakt, of de manier van examineren niet gewoon zijn. Er bestaan immers op dat vlak te grote verschillen tussen de middelbare scholen. Dekaan Put (van de fakulteit geneeskunde) van het LUC-Diepenbeek zei hierover het volgende: "Indien we deze regeringsmaatregel aanvaardden zeggen we ja tegen de Numerus Clausus onder het mom van een besparingsmaatregel".

En de akties?

De reaktie van de vsv was kort en krachtig: "Onderwijs is een universeel recht dat voor iedereen toegankelijk moet zijn. De demokrativering van het universitair onderwijs moet, net zoals voor de andere onderwijsnetten (en niet in het minst ook voor de niet-universitaire hogescholen) door de overheid van het land georganiseerd worden. Het zijn de primaire taken van de universiteiten om onderwijs en wetenschappelijk onderzoek te organiseren, en daarbij is het de opdracht van de regering (en dus niet van de universiteiten zelf) om de middelen te verschaffen opdat elke student ongeacht zijn sociale afkomst of financiële mogelijkheden de studie van zijn of haar keuze kan aanvatten en

voldoende."

Het Nationaal Aktie Komitee kwam tijdens de vakantie tweemaal samen en besprak mogelijke aktievormen. Zij oordeerde uiteindelijk voor een totale boycot van de inschrijvingen, met een alternatieve inschrijvingslijst. Hierbij houdt het komitee duidelijk in het achterhoofd dat de akties niet tegen de universiteiten gericht zijn. Het NAK wil enkel een klaar en duidelijk standpunt afdwingen van de Akademische Overheid. Op het ogenblik dat deze laatste zich ertoe wil verbinden het oude inschrijvingsgeld te vragen zal de alternatieve inschrijvingslijst overhandigd worden. Het is immers, aldus het NAK, veel moeilijker te vechten tegen een volongen feitenpolitiek. Als het verhoogde inschrijvingsgeld door iedereen betaald is zal de regering ook niet overwegen deze maatregel nog te wijzigen.

Een totale boycot was het enige middel om aan alle universiteiten een ééngemaakte nationale aktie te voeren, aangezien de inschrijvingsmodaliteiten aan de universiteiten verschillen. Zo vraagt de VUB aan alle studenten het bedrag van 13.000 fr. Zij betalen later het eventueel teveel gevraagde geld terug (studenten die in aanmerking komen voor verminderd inschrijvingsgeld of beursstudenten). In Gent en Diepenbeek daarentegen vraagt de universiteit het minimum bedrag van ongeveer 2000 fr.

Voor het NAK is deze aktie aan de inschrijvingen slechts een aanloop tot een breder en massaal studentenprotest. Zij willen in oktober in alle fakulteiten ook grote massaverdagingen organiseren waarin de studenten hun standpunt kunnen bepalen en eventuele andere akties plannen. Een nationale betoging op 16 oktober in Brussel is alvast één van de mogelijkheden.

Gilberte Boeckmans

Platform

- Maatregelen omtrent onderwijs**
- Geen verhoging van de inschrijvingsgelden
 - Geen vermindering van sociale toelagen
 - Vrije toegang tot het universitair onderwijs: geen maatregelen ter beperking van het aantal studenten zoals Numerus Clausus, Numerus Fixus, Forfaitaire Betoelaging enz...
 - Geen 'rationalisering' van het Hoger Onderwijs buiten de Universiteit: geen afbraak van het onderwijs.
 - HOBu-Unief: gelijk sociaal statuut
 - Geen diskriminatie van vreemde studenten
 - Indexkering van de beurzen met terugwerkende kracht
 - Geen blokkering van de werkingsenveloppen van de universiteiten
- Maatregelen in het kader van de werkloosheid**
- Volwaardig werk voor iedereen in alle sectoren, geen NEP-statuten
 - Geen verlaging van de uitkeringen - Individueel recht op uitkering
- Maatregelen rond de dienstplicht**
- Geen verlenging van de legerdienst en burgerdienst
 - Geen afbraak statuut gewetensbezwaarden
 - Behoud van het aantal onthefingen
 - Volwaardig statuut voor miliciens en gewetensbezwaarden
 - Behoud van de keuzemogelijkheden voor gewetensbezwaarden

Veto, jaargang 13 nr. 1, dd. 1 september 1986

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)
 Hoofdredaktie: Didier Wijnants
 Redaktiesekretaris: Hilde Devoghel
 Redaktie: Geert Coene, Marc Heeren, Jan Huyse, Erwin Jans, Marc Sys, Koen Van Muylem
 Fotografie: Geert Coene, Geert Stubbe, Peter Vermeiren, Didier Wijnants
 Zetwerk: Pol Bijmans, Filip Huyzentruyt, Didier Wijnants
 Lay-out: Kris Blykers, Dirk De Naegel, Jan Huyse, Tuur Ruytjens, Koen Van Muylem
 Tekeningen: Tuur
 Medewerkers: Lia Baudouin, Kris Blykers, Peter Breugelmans, Dirk De Naegel, Rudy Lanssens, Pascal Lefèvre, Bart Ramaekers, Tuur Ruytjens, Geert Stubbe, Peter Vermeiren, Werkgroep Gezonde Voeding, Frans H. H. Zwans
 Eindredaktie: Jan Huyse en Didier Wijnants

Oplage: 13.000 eksemplaren
 Drukkerij: Rotatyp Brussel
 Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 250,-; steun vanaf 500,-, over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
 Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00u op het redaktieadres te bezorgen
 Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00u.

Recht op antwoord

Ook u hebt recht op een antwoord! Uw antwoord zou er bijvoorbeeld uit kunnen bestaan om een steunabonnement te nemen. Vanaf 500 Bfr. bent u zo ver. Geen geld voor dertig nummers boordevol informatie uit de Leuvense (akademische) wereld en ver daarbuiten. De wereld op zijn kop gezet.

De grote stammentwist Studentenbeweging niet meer verdeeld?

De term "verzoening" kon je de afgelopen 2 jaar frekwent horen vernoemen in de Leuvense studentenwereld. Hiermee werd het terugblijven van de Algemene Studentenraad (ASR) en de Kring Unie Leuven (KrUL) bedoeld. Waarom deze terugblijven moeten komen en hoe dit verliep, kan je (in het kort) in dit artikel vinden.

Rond 1982 was ASR de enige officiële overkoepelende studentenorganisatie aan de KUL. Ze omvatte als dusdanig vijf aparte organisaties die elk voor hun werkbereik over een verregaande autonomie beschikten: Sociale Raad, Kringraad, Sportraad, Kultuurraad en Isol (zie hiervoor ook het Vademecum). Wat deze vijf organisaties samenhiel, was in de eerste plaats een aantal werkingsprincipes. Het steunen op een Algemene Vergadering waarin elke fakulteitskring één stemrechtigde vertegenwoordiger had, het systeem van vrijgestelden (vast personeel waarmee de raden een beleid kunnen voeren dat meer diepgang en continuïteit vertoont) zijn 2 van die werkingsprincipes. Daarnaast was er nog een Stuurgroep die de praktische zaken regelde van de samenwerking en bestond uit afgevaardigden van de verschillende raden.

De structuur van de ASR was het resultaat van een langdurig proces van rijping en bijsturing, en had haar degelijkheid, ondanks periodieke strubbelingen, in het verleden herhaaldelijk bewezen. Nochtans waren er al eerder pogingen ondernomen om de structuur ingrijpend te wijzigen. Zo stelde in het academiejaar 81-82 een aantal kringen voor om de Stuurgroep

te vervangen door een vergadering van kringvertegenwoordigers (lees presidentes). Dit laatste voorstel zou als "zesde Raadsvoorstel" wat later opnieuw opduiken.

De splitsing

Eind '83 begonnen vooral de presidia van VRG en Ekonomika sterk aan te dringen op een stevige structuurverandering van ASR. Dit zogenaamde "zesde raadsvoorstel" wilde alle raden ondergeschikt maken aan één zesde raad. In de praktijk zou dit betekenen dat de presidies van de verschillende kringen de controlemacht zouden krijgen over alles wat binnen de overkoepeling zou gebeuren. Het grootste deel van de kringen ging niet akkoord met dit voorstel en vond de bestaande structuur een betere garantie voor een democratische werking. Ekonomika, gevolgd door VRG en Romania, namen dit niet en verlieten de ASR. Dit vanwege de bureaucratie en starre houding van de ASR die geen verandering toeliet. Daarna sloten nog 6 andere kringen zich bij deze dissidenten aan zodat er nog 19 ASR-kringen overbleven. De dissidente kringen richtten een nieuwe organisatie (Overkoepelende Studenten Organisatie, OSO) op, waarin voor de rest van het academiejaar niet veel gebeurde.

Bij het begin van het volgende academiejaar kwamen ze wel naar buiten met grootscheppen, een nieuwe structuur en een nieuwe naam: Kring Unie Leuven (KrUL). Zij probeerden zich af te zetten tegen de werkingsprincipes die binnen ASR geldig waren. Zo zou er alleen met vrijwilligers gewerkt worden en niet met betaalde krachten die toch alles manipuleren en naar de hand zetten. Ook was er geen opsplitsing in raden, maar waren er werkgroepen die duidelijk ondergeschikt waren aan het Centrale Orgaan (CO).

De verzoening

Tegelijkertijd waren er echter ook kringen (vooral bij ASR) die niet in hun schik waren met de grote verdeeldheid en begonnen met verzoeningsopgingen. Deze liepen echter op niets uit. Om allerlei redenen, zoals de aanwezigheid van de tenoren van de splitsing, die nog te zeer uit persoonlijke gevoelens de splitsing willen in stand houden.

Het volgende academiejaar, 85-86 hernemen de vergaderingen zich echter. Op dat moment was het voor een aantal kringen binnen KrUL duidelijk geworden dat een werking rond een inhoudelijk thema niet mogelijk was binnen KrUL en dat het opzet mislukt was. De afgevaardigden van vooral

VRG en Romania waren dan ook snel bereid tot een akkoord met de ASR-kringen. Alleen Ekonomika en enkele andere kringen lagen nog dwars.

In de kringen werd dan ook in de maand januari 1986 massaal ja geantwoord op de vraag of men tot de nieuw op te richten koepel wilde toetreden. Van sommige kringen bleef het antwoord uit, maar dit was eerder te wijten aan een gebrek aan werking of interesse. Drie kringen (Farma, Ekonomika en MHK) beslisten om niet deel te nemen aan de nieuwe koepel.

Voor al de verschillende punten van het akkoord werd de ASR zoals die al een aantal jaren werkte, als voorbeeld genomen. Slechts hier en daar werden wat punten bijgeschuifd zoals de verkiezing van de vrijgestelden en de open Algemene Vergadering. Alles bij elkaar genomen betekende de verzoening een herbevestiging door de kringen van de inhoudelijke en structurele principes die al een heel aantal jaren aanwezig zijn in de ASR.

Om echter van deze principiële toezegging tot toetreding over te gaan tot de concrete uitwerking van de nieuwe koepel was bijvoorbeeld een veel moeilijker probleem. Verschillende vergaderingen werden er gewijd aan het vaststellen van een naam voor de koepel en het studentenblad, de vakatures voor de vrijgestelden en andere meer concrete punten. Zonder dat hier echter de knoop werd over doorgemaakt. Zodanig zelfs dat het werd uitgesteld tot in juli. En van juli tot in september-oktober.

Dit hing ondermeer samen met het verzet van Sportraad en Kultuurraad. Want naast een verzoening van de kringen had men ook aandacht moeten besteden aan een verzoening tussen de raden. Op dit moment is er een duidelijke kloof tussen enerzijds Kringraad, Sociale Raad en Veto en anderzijds Kultuurraad en ook Sportraad (met ISOL als buitenbeentje). Op de verzoeningsvergadering van de kringen ging men uit van een simpel terug samenbrengen in één koepel van de verschillende raden. Dit was tegen de zin van Sportraad en vooral Kultuurraad die haar volstrekte autonomie opeisten en de verzoeningsvergadering sterk wantrouwen.

Hierdoor is er op dit moment een dubbelzinnige situatie. Enerzijds is er de principiële beslissing door de kringen tot oprichting van een nieuwe koepel met de nu bestaande raden. Anderzijds zijn die raden niet zo gebrand op die nieuwe koepel en staat over bepaalde zaken nog niets vast. Zodat je als eerstekeer geconfronteerd wordt met een overkoepeling die al wel bestaat maar nog geen naam gekregen heeft.

Peter Breugelmans

chamer
de jongens
TE HUUR

voor bezichtigen
zich wenden.

No. Cheresiastraat 108
aan Station
Leuven

telefoon 222 27 18

Only Belges.

De Dienst Studie-Advies van de KUL Studeren? Ja. Maar hoe of wat?

Je begint je universitaire loopbaan met de beste intenties. Je neemt je voor zoveel mogelijk cursussen te volgen, netjes te noteren, regelmatig hoofdstukken door te nemen en je eksamens zo goed mogelijk voor te bereiden. Maar ook (of vooral?) in Leuven staan tussen droom en daad zoniet wetten, dan toch praktische bezwaren. Want je ontdekt het bloeiende Leuvense uitgaansleven; je wordt verslaafd aan snooker en voetbal of je wordt tot over je oren verliefd. En zo stapelen de ongeopende cursussen zich op de eens zo lege rekken van je boekenkast op; je bed ontvangt je iedere nacht als een late gast, en van het gelaat van je professoren rest je nog slechts een vage herinnering. En plots zijn ze daar... de eksamens. koortsachtig begin je notities bij elkaar te zoeken, je staat elke ochtend om zes uur op en gaat ten vroegste om één uur 's nachts slapen, je wordt zenuwachtig, je reserves raken uitgeput en je doosje captagon is leeg. Je zou in zo'n geval reddeloos verloren zijn voor de academische wereld, indien de Dienst voor Studieadvies niet bestond.

Iemand reeds voor een studie gekozen heeft, maar na een maand begint te twijfelen, kan die persoon steeds bij de Dienst terecht om zijn studiekeuze te laten doorlichten. Aan een student(e) die niet weet welke studie hij of zij moet kiezen, omdat zijn of haar mogelijkheden ofwel te beperkt, ofwel te uitgebreid zijn, kan de Dienst eveneens hulp bieden. Maar niet alleen 18-jarigen worden er geholpen.

Faalangst

Wie reeds zijn studies heeft afgemaakt, maar zijn kansen op de arbeidsmarkt wil vergroten door een postgraduaatsstudie aan te vatten, kan eveneens op informatie en begeleiding rekenen. Bovendien treedt de Dienst niet alleen informeel en adviserend, maar ook daadwerkelijk helpend op. Stel dat een student zeer veel tijd aan de studie besteed heeft, zijn hobbys en vrienden eraan opgeofferd heeft en toch slechte studieresultaten behaalt, dan schort er duidelijk iets aan de studiemethode. Om daaraan te verhelpen, leert men bij de Dienst hoe men meer efficiënt kan studeren. Ook kan men er leren hoe men zijn zenuwen onder controle moet krijgen bij de voorbereiding op het examen en hoe men negatieve in positieve faalangst kan omzetten.

De verschillende diensten waar men in het Atrechtcollege met zijn studieproblemen kan aankloppen, zijn de volgende. Wanneer men de drempel van dit college heeft overschreden — iets waar sommige studenten ten onrechte tegen opzien —, komt men eerst bij de onthaaldienst terecht. Hier moet men uitmaken door welk specifiek probleem een student geplaagd wordt, om hem vervolgens naar de juiste dienst te kunnen doorverwijzen.

De afdeling 'Informatie en advies' helpt de student zijn weg te vinden in het doolhof van studierichtingen, zowel van het universiteits als het niet-universiteits hoger onderwijs. Men

siedt er tevens 'plaatsingshulp', men geeft dus informatie over beroepsmogelijkheden, beroepskeuze-, adres-, van werkgevers en zo meer. Een andere taak van deze dienst is de postgraduate opleiding en financiering, en dit behelst het toekennen van studiebeurzen en andere financiële toelagen voor wie zijn studies in binnen- of buitenland wenst verder te zetten, advies en informatie in verband met postgraduaatsstudies enzovoort.

Een belangrijke dienstverlening is anderzijds de begeleiding van de student bij studiemogelijkheden en bij hernieuwde studiekeuze. Aan de hand van gesprekken tracht men hier te achterhalen waarom iemand moeilijk kan studeren. Men geeft hem eventueel een studiemethodetraining, een autonome training of een training faalangst. Tenslotte heeft men nog een speciale dienstverlening voor gehandicapte studenten, omdat zich voor deze categorie dikwijls specifieke problemen stellen kwa studiemateriaal, psychische en medische opvang.

De taken die Dienst voor Studieadvies zich stelt zijn dus zeer veelzijdig. Het is jammer dat niet meer studenten ervan op de hoogte zijn dat er een instelling bestaat die hen bij het studeren kan helpen. Al wordt deze onwetendheid door de Dienst zelf ook in de hand gewerkt wegens een tekort aan propaganda. Een tekort dat wel begrijpelijk is, omdat een toeloop van studenten zou betekenen dat men minder aandacht zou kunnen schenken aan iedere student afzonderlijk. In ieder geval was de oprichting van de Dienst een lovenswaardig initiatief. Hopelijk heeft de inkramping van de staatsubsidies die bestemd zijn voor de KUL niet tot gevolg dat dit soort dienstverlening aan de volgende generaties studenten onthouden wordt.

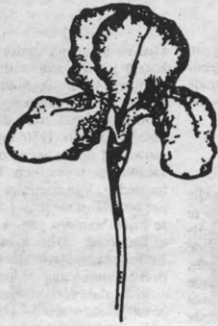
Lia Boudouin

Het Atrechtcollege op de Naamsestraat nr. 63 dat de Dienst voor Studieadvies huisvest. (foto Didier Wijnants)

TEAROOM - SNACK

IRIS

Leuvens lekkerste flensjes
Leuvens pittigste koffie
Verrukkelijke snacks
uitgelezen dagschotels
Alles dagvers
Alles met de glimlach

Vanderkelenstraat 27
tegenover de stadsbibliotheek

GRATIS

soep, brood, groenten,
frietten of aardappelen
salad bar en water
bij uw

SPAGHETTI: 99 fr.
DAGSCHOTELS: 166-187 fr.
BIEFSTUK: 223 fr.

Self-Service Restaurant Georges
Hogeschoolplein 15, Leuven
Alle wekdagen van 12 tot 13.30 u.
Zondag van 12 tot 13.30 u.
Zaterdag gesloten.

ELKE WOENSDAGAVOND

VAN 22 u. -
tot 2 u.

WINA-BAR

groenveldlaan Heverlee R.C. cite

POLITIK A

PARIS

Waar rechts links is en het bier lekker!

Tiensestraat 55

SONNET*

En is 't de fakbar niet, wat is 't dan dat n
 En is 't de fakbar ook, wat mag de fa
 Is zij zoet ende goed, hoe valt zij het
 Is zij kwaad, hoe is dan zo zute heur g
 5 Brande ik met mijnen dank, hoe ben ik da
 Is 't tegen mijnen dank, zal 't zuchten n
 O vreugd van pijnen vol, pijnne vol vreug
 O droefheid vol jolijts! O blijschappe ve
 Levende dood, hoe moogt gij te
 10 Dus vele over mij? M
 Mij klagende t'onrec
 Fakbar goed ende kwaad
 Geluk en ongeluk, zuu
 Ik zuke vrijigheid, en o.

FAKBAR L&W
 BLIJDE INKOMSTSTR. 11
 OPEN: 14-16 u / 20-02 u

Naar Petrarcha via De Baif. na Ven der Noet.

medica

Tervuursestraat 9
3000 Leuven
tel. 016/22.91.56

kringkafee van de studenten geneeskunde

alle werkdagen open vanaf 14.00 uur
's zondags vanaf 22.00 uur

kursusdienst:

ma., di. en do.: open tussen 19.00 en 20.00 uur
wo.: open tussen 13.00 en 14.00 uur

IN DE HEMEL IS GEEN BIER

vlamingenstr. 91
daarom ...

FAKBAR TEOLOGIE

FAKBAR BOEREKOT

in het Landbouwinstituut,
Kard. Mercierlaan 92, Heverlee

open elke weekdag van negen tot
zeventien
bovendien elke dinsdag en donderdag
van tweeëntwintig tot twee

wie drinkt bederft, maar wie niet
drinkt sterft!

Het Stuc in 1986-1987

Als ik te snel ga, moet je 't zeggen

Nikol Wellens, Eddy Vaes en Michel Uytterhoeven zijn entoesiast. Zal mij een zorg wezen, hoor ik je al denken. Wel, het zal je een zorg zijn, als je houdt van moderne dans en teater, actuele film en video, en ook niet vies bent van een hartige cursus. Deze mensen hebben nl. voor het Stuc het programma opgesteld van het seizoen 1986-87, een "niet-Klapstuk" seizoen, maar toch werd een ruim en divers geheel van voorstellingen bij mekaar geraapt.

In Veto, en in avant-première, een overzicht van het aanbod, met eerst enkele basics die het Stuc probeert te hanteren.

"Visie" is de algemene noemer waar je het hele activiteitenpakket van 't Stuc onder kan plaatsen. Een voorstelling is niet een vrijblijvend, ontspannend uurtje, maar moet de aanzet zijn tot denkwerk achteraf. Daarom is het programma niet makkelijk, of populair. Michel Uytterhoeven gelooft dat 't Stuc in Leuven nog steeds een "laboratorium" heeft: nieuwe en interessante dingen "kunnen" er, en er is een publiek voor.

De kritiek van de Sturgroep — vorig jaar kwamen er expliciet klachten vanuit bepaalde kringen dat 't Stuc slecht funktioneerde — legt Uytterhoeven naast zich neer: "niet gefundeerd." Programmeren is een full-time job, je moet heel wat voorstellingen gaan zien, en daarom is het werk voor professionals. Een "gevoon" student kan dat niet, maar suggesties van kenners zijn wel altijd welkom — die mensen komen overigens toch bij 't Stuc terecht...

Een voorstelling wordt op de affiche gezet als de programmeraantwoordelijke ze goed vindt. Dat voor het Nederlandse taalgebied steeds dezelfde namen opdrukken, is spijtig genoeg onvermijdelijk. Omgekeerd is het ook zo dat wanneer het Onafhankelijk Toneel of Maatschappij Discordia troep maken, ze niet naar Leuven komen. Elke voorstelling wordt individueel benaderd en geëvalueerd. Dat de programmering "elitaire" zou zijn, bestrijdt 't Stuc heftig. Ten eerste zie je gewoon dat er een (ruim) publiek is, ook voor het "zwarte" werk dat het Klapstuk soms bevat. Ten tweede zijn de toegangs-prijzen bepaald "demokratisch", goedkoper kan gewoon niet in België. Tenslotte wordt het elitaire ook afgezwakt door de samenwerking met de kringen: het toneelbureau van Germania (Germaanse), de Psychologische Kring...

Zeitgeist

Omdat teater bij 't Stuc het belangrijkste is, beginnen we met het overzicht van film en video. Het programma is al in detail klaar tot en met december, voor 1987 heeft Eddy Vaes al enkele ideeën. Video zou normaal gezien een kwart van het aanbod moeten uitmaken, maar er is gewoon nog te weinig kwaliteit om dat principe te handhaven. Film dus vooral, en wel rond drie krachtlijnen: de "weekend-films" (een duidelijk succes vorig jaar) van oktober tot mei, het project "Nieuwe Bovenburen" (over de alternatieve moderne Nederlandse film, films die je misschien wel al op VPRO-televisie gezien hebt, maar die verder nog niet vertoond zijn in België), en tenslotte maandelijks een thema. Zo'n thema wordt dan grondig uitgediept in een korte periode — jek kan zo'n twee films per avond gaan bekijken. In oktober draait het allemaal rond "Grote Gevoelens", over Emoties dus, zoals je die vindt in de Amerikaanse melodrama's, stomme films en ook bij Max Ophüls en Reiner Werner Fassbinder.

November legt de vinger op de pols van de jaren '80, onder de noemer "Zeitgeist". Via o.a. *Les années 80*, *L'homme blessé* en *Verführung die grausame Frau* (van Mikhesh) wordt een beeld geschetst van de Nieuwe Gevoeligheid, de romantiek en ook de dekadentie die kenmerkend zijn voor

Marilyn Monroe deed het ook niet slecht, maar deze doet het zonder handen: Roxanne Huilmaud danst Muurwerk.

de jaren '80. Er zal ook werk te zien zijn van Schroeter, Fassbinder, Charles Atlas en van jonge Engelse cineasten die met een minimum-budget en totaal onbekende acteurs toch knappe films maken.

In december zijn films samengebracht rond het thema "Opera en Film", in samenwerking met De Alternatieve Film (DAF) en de Stad Leuven. Het gaat hier niet om verfilmingen van opera's, of films op basis van een libretto, maar om gemeenschappelijke kenmerken, tematische verwantschap tussen de twee. Zeventien films kan je gaan bekijken, o.a. van Schroeter, Fellini, Visconti, Delvaux (*Babel Opéra*) en Patrice Chéreau. *Metropolis* (Fritz Lang) wordt de aanleiding en het vertrekpunt van een debat over film en opera. Je weet misschien dat *Metropolis* volgens Munt-directeur Gerard Mortier het schoolvoorbeeld is van de verwantschap van beide genres.

Verder volgt er nog een project rond televisie. Daarbij denkt Eddy Vaes aan activiteiten rond wat je zoal op de Amerikaanse televisie te zien krijgt. In februari/maart wordt er rond musical gewerkt, en in mei draait alles rond "als ik te snel ga, moet je 't zeggen", voorlopig nog een volstrekt raadsel.

Opvallend is dat er geen regisseursprojecten meer zijn — denk maar aan Kurosawa vorig jaar, en Fellini daarvoor. "Een bewuste keuze", er werd van de aanvang beslist om geen "biologische of geografische programmering te plegen", gedeeltelijk omdat dat een gemakkelijheidsoplossing is bij akuit gebrek aan inspiratie, maar ook omdat je voor dergelijke manifestaties al terecht kan in het Brusselse Filmmuseum (waar je ook voor weinig geld binnen kan).

Piekeren

Al even uitgebreid is het cursussenpakket. De klassiekers blijven, zo bijvoorbeeld de jaarkursussen stijl- en salondansen. Nieuw is de cursus "Tai Chi". Ooit die Chinezen gezien die 's ochtenden in het park of de fabriekshal traag allerlei bewegingen staan uit te voeren? Dat dus. Ook Rosette De Herdt geeft een cursus "bewegings-training". Twee workshops ook: eenje van Alain Platel (jong Belgisch choreograaf en danser, bekend van vooral *Stabat Mater*) over improvisatie, en een theoretische inleiding tot de dansgeschiedenis door Jeanne Brabant (ex-artistiek leidster van het Ballet van Vlaanderen).

De workshops rond het teater zijn iets problematischer: Paul Peyskens doet nog wel een regie voor Dramaturgie, maar niet meer voor 't Stuc. Wel zal Ivo Van Hove (huisregisseur van AKT-Vertikaal, en zonder twijfel één van de beste stilisten in Vlaanderen en Nederland) een korte workshop verzorgen en probeert men ook Jan Ritsema (vorig jaar in Leuven met *Om Eleanor*) nog te strikken. Marianne Van Kerkhoven, tenslotte, zal nog een theoretische cursus teatersociologie brengen, ook de opvoeringsanalyse van enkele geselecteerde werken staat op het programma. Of er echt wel een

publiek bestaat voor deze nieuwe cursussen, weet Nikol niet zeker, maar ze staan zeker open voor iedereen die geïnteresseerd is.

In verband met fotografie is er een technische cursus en zal Dirk Lauwaert ook — vooral *ex cathedra* — bestaande foto's vanuit esthetisch oogpunt analyseren. Voor video is het aanbod ongeveer parallel: er is een technische inleiding, en er worden bestaande video's geanalyseerd. Net zoals vorig jaar wordt er gewerkt aan een soort eindwerk. Voor deze cursus kon gerekend worden op de steun van de Audio-Visuele Dienst van de KUL.

Tenslotte is er "Totta" (*Temporary Office for Tentative Theater Architecture*), een project waarbij het gebouw aan de Naamsestraat 96 centraal staat: architecten en ingenieurs gaan zich suf piekeren over de mogelijkheden van de verschillende ruimtes. Daarnaast zijn architectuurtrips voorzien in (normaal gezien) niet toegankelijke gebouwen in een straal van 60 km rond Leuven. Het gaat wel om hedendaagse bouwwerken, van na 1880 dus.

Al is men voor het ogenblik nog op zoek naar een teater- en dansprogrammatie, toch zal er teater en dans te zien zijn, heel wat zelfs. De zaal in de Naamsestraat 96 wordt voorlopig niet meer bespeld, wel natuurlijk 't Stuc zelf (170 plaatsen) en het gebouw in de Vlamingenstraat 83. Als de produktie het vereist, wordt ook uitgeweken naar de Stadsschouwburg. De samenwerking verloopt echter heel stroef; zo is er bijvoorbeeld geen coördinatie wat betreft de programmering; de zaal moet maanden op voorhand besproken worden en de kaartenverkoop moet in de Schouwburg doorgaan

(zo'n 4 uren per dag, in 't Stuc kan je 9 uren terecht...).

In oktober zijn er al vijf voorstellingen: *Imitatie S* van Ivo Van Hove gaat over "de Liefde" en is volgens velen Van Hoves gaafste werk tot nu toe. *Incident* van het Epigonenteater is ook een "oude" voorstelling (première in april '85) en werd vooral in het buitenland met heel veel succes opgevoerd. Ook Belgisch: *Où est la bête?* van het Wisseltheater, een nieuw "gezelschap" dat vorig jaar vrij positief werd onthaald. Nederlands is *Epifanie* van de gebroeders Groothof, over de teleurgang van het systeem Werktheater. Voor de kenners ook een sukkelente analyse van de subtiel verschillen tussen de moderne en de postmoderne akteur. U bent gewaarschuwd. Het hoogtepunt in oktober moet *The Cure* worden van het New Yorkse Ontological-Hysteric Theater, in een regie van Richard Foreman. Samen met Bob Wilson is hij de grote Amerikaanse regisseur, maar hij werkt meer met tekst. De voorstelling is in België alleen maar in Leuven te zien, de Europese toernee doet verder alleen nog Amsterdam, Parijs en Madrid aan.

Na oktober komt nog steeds november. Dan brengt Katrien Van Steen in Leuven haar regiedebuut, *De Ovale Dame*, naar Leonora Carrington. Het Love Theater (ook uit New York) is ontstaan uit het Squat Theater. Dat is afkomstig uit Hongarije, maar werd daar verboden. Dat had misschien ook in België gekund, want in 1979 zorgde hun *Andy Warhol's Last Love* voor herrie in Brussel. Het Love Theater brengt *The Chinese*, een stuk over vereenzaming, maar ook

"meta-teater": teater maken is niet vanzelfsprekend meer in 1986... Het scènebeeld alleen al, een kleine "doos" waarin alles gebeurt, drukt die belemmering uit. In december dan komt Maatschappij Discordia nog eens langs met aflevering 2 van *Het Feuilleton*: deel 1 kon je vorig jaar in 't Stuc zien.

Rosas

Voor 1987 kan nog een produktie vermeld worden van Wim Vandekeybus (van bij Jan Fabre) en de première over *Bacchanten* (regie: Ivo Van Hove). Tenslotte blijven de teatertrips doorgaan (bijvoorbeeld naar Tadeusz Kantors *Qu'ils crévent les artistes* (Avignon '85), in oktober in De Singel), al zijn ze geen echt succes geweest vorig jaar.

Dans is in Vlaanderen nog steeds synoniem met Rosas, of toch bijna. Twee dansers uit dat gezelschap brengen solo's in Leuven: Roxanne Huilmaud komt met *Muurwerk* en Michèle Anne De Mey met *Face à face*. Uit het festival De Beweging werd *Loco Mosie* van Rosette De Herdt goed bevonden en in december brengt Nicole Mossoux haar *Juste ciel* in 't Stuc. Het uitgangspunt is de katholieke symboliek die volgens haar alomtegenwoordig is. Vooral jonge dansers dus, en wat verkwikkend is: allemaal mensen die hoofdzakelijk in Vlaanderen actief zijn. Rosas zelf komt vanzelfsprekend ook naar Leuven met *Bartók / Aantekeningen*, in mei in de Stadsschouwburg.

Met een deftig denkluik wordt de programmering en ook dit overzicht afgesloten. Elke woensdag van oktober en november zijn van vijf tot zeven "De Favorieten" aan de beurt. Professoren spreken twee uur lang over hun idool voor een publiek van niet-ingewijden. Zo zal Marcel Janssens u om de oren slaan met Hugo Claus, blijft er na Sam IJsselings betoeg niets meer heel van Derrida en kan u op nivo meekeuvelen over J.L. Borges na Arnold Burms' praatje. Elf professoren, elf lezingen, gratis.

In januari volgen nog drie temareken, een eksperiment dat weer gratis voor iedereen open staat. Gepraat wordt over de universiteit als maatschappelijk gegeven, "nieuw rechts" en "kunst en beleid".

Wie meer inlichtingen wil over dit programma wacht braaf op de eerste *Stuc voor Stuc*, de informatiekant van 't Stuc. Wie die krant al kende zal volgend jaar misschien raar opkijken. De krant wordt nl. een stuk kleiner van formaat, terwijl ook de redactionele aanpak anders zal zijn: minder zware teksten, en meer aandacht voor een persoonlijke visie op het besproken stuk, een rechtstreeks gevolg overigens van de kritiek van de Sturgroep.

Koen Van Muylen

Michelin: "En wijle chemin."

CHINEES RESTAURANT CHINOIS

"SPECIALAAL"
2
樓頂別特
LEUVEN

- cantonese specialiteiten
- intieme sfeer
- verzorgde dienst
- aangepaste prijzen

- spécialités cantonaises
- cadre confortable
- service soigné
- prix raisonnables

Wees welkom
Soyez les bienvenus.

MYKENE

alle dagen dagmenu's aan studentikoze prijzen.
restaurant-taverne
muntstraat 44, 3000 leuven
tel. 016/23 75 23

afleverin
's werel
kernram
ongehoc
implicat
eigen be

RIJTSZ

Kafee
Oude Markt 52
Leuven

28 HUM

DESIGN

FUIVEN & T.D'S BEL ONS 223900
CLUB DESIGN VISMARKT LEUVEN

DE BOHEME
TAVERNE

hogeschoolplein 5 leuven

MUNT
MUNTSTRAAT 4 LEUVEN
016/20 06 41

spaghetti & andere snacks tot 07u.

SAWAMBAÏA

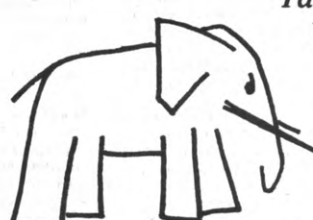
DE REYNAERT
MUNTSTRAAT 2

AF TE RADEN AAN EERSTEJAARS

NIEUW

Taverne 'Den Olifant'
Vismarkt Leuven

Open van 10u 's morgens
tot ...
(vanaf 6/9/1986)

De myte van de arbeidsmarkt?

Vernieuwd programma Sinologie-Japanologie

Ietwat lakoniek staat het in de studiegids Oriëntalistiek: "Men zou de waarheid geweld aandoen indien men bevestigde dat de vorming in de Oriëntalistiek in de meeste gevallen gezocht wordt omwille van de schitterende carrièremogelijkheden." Inderdaad, als Oosters filoloog vond je maar heel moeilijk werk in de lijn van je studies, maar er is ook een tweede reden waarom de studierichtingen Sinologie en Japanologie aan hervorming toe waren: ze deugden niet. Om het iets korrekter te stellen: je kende na vier jaren unief nog niet voldoende "karakters" om bijvoorbeeld een krant te lezen; je kon niet vlot Japans of Chinees praten; je kende het moderne China en Japan niet. De oplossing was heel vaak een verblijf in het Oosten zelf, maar er worden per jaar maar tien studiebeurzen in Vlaanderen verdeeld, zodat ook dat niet voor iedereen was weggelegd.

Hervormen dus, en omdat Oriëntalistiek een "Wetenschappelijke Graad" is (de fakulteit beslist zelf hoe het lessenpakket er uit zal zien), kon die hervorming er snel komen. Dit jaar begint men met de eerste kandidatuur, daarna volgen de drie andere jaren. Volgens Jan De Vuyst, pedagoog verbonden aan de Dienst voor Studieadvies, liggen drie zondere meer degelijke principes aan de basis van de hervorming.

Jan De Vuyst: "Ten eerste wordt de klemtoneel geleegd op het moderne Chinees en Japans, zoals dat nu gesproken wordt. Het "Wenyan" (de klassieke talen) wordt heel wat minder belangrijk. Je kan het — nogal onakademisch — vergelijken met het Nederlands: een Japanner die met jou Middelnederlands zou praten, zou je ook maar moeilijk begrijpen. Ook Zuidafrikaans, historisch verwant met het Nederlands zoals het Taiwanees verwant is met het Chinees, is geen vlot communicatiemiddel. Ten tweede studeer je vanaf 1986-87 ofwel Chinees, ofwel Japans. Beide talen en culturen beheersen en begrijpen is toch niet mogelijk. Ten derde wordt, vooral in de licenties, heel wat aandacht besteed aan economie, maatschappijwetenschappen en recht. Het gaat hier om algemene inleidingen, maar er wordt ook ruime aandacht besteed aan het Chinees/Japans recht, Chinees/Japans financieel, enzovoort. Bij dit alles wordt de cultuur zeker niet uit het oog verloren; ze is namelijk een

essentiële component van de denkwereld van deze mensen."

中顧委

Veto: De pers heeft heel wat aandacht besteed aan dit nieuwe programma (een halve pagina in De Standaard, een item in Aktueel...); merken jullie daar al iets van op Studieadvies?

Jan De Vuyst: "Inderdaad, en daar zijn we ook wat ongerust over. Er zijn al meer dan honderd mensen die belangstelling hebben getoond, de brochures "Oriëntalistiek" vliegen de deur uit. We zijn bang dat de positieve behandelingsdingen uit het oog zal doen verliezen. Kijk, die artikels zelf bevatten geen onwaarheden, maar ze worden wat eenzijdig gelezen. Daarbij is het vooral het bijna mythische woord "arbeidsmarkt" dat de rest doet vergeten."

Veto: Maar is het dan niet belangrijk rekening te houden met de mogelijkheden op de arbeidsmarkt bij de studiekeuze?

Jan De Vuyst: "Een studiekeuze die zuiver op basis van de arbeidsmarkt gemaakt wordt, is een slechte keuze. In vaktermen spreken we van een "eks-trinsieke" en een "intrinsieke" motivering; de arbeidsmarkt is een ekstrinsieke motivering, en die mag nooit de enige zijn. Dat geldt evengoed voor TEW-ers als Sinologen. Studieadvies Leuven gelooft niet in een "Beurs" van studierichtingen. Je mag niet zomaar besluiten iets gaan te studeren, omdat de werkloosheidscijfers bijzonder laag zijn."

"Bij Sinologie/Japanologie is het bovendien zo dat de mogelijkheden op de arbeidsmarkt altijd beperkt zullen blijven. Er zijn bedrijven met contacten in het Oosten, maar die zijn beperkt in aantal — al worden het er steeds meer —, en die hebben niet zo heel veel Sinologen/Japanologen nodig. Absoluut gezien zullen er vast meer van die "nieuwe" filologen werk vinden, maar of het relatief ook zo zal zijn, betwijfel ik."

Veto: Wat vertelt u aan mensen die er aan denken om Sinologie of Japanologie te gaan studeren?

Jan De Vuyst: "Ik benadruk dat motivatie essentieel is. Wie Sinologie gaat studeren, zal hard moeten werken: het is echt een studie waarbij je van niets moet beginnen. In het begin is het nog eenvoudig, maar dat duurt niet lang. Je moet heel wat tijd steken in zuiver blokwerk: woordenlijsten, net zoals in de Latijnse, maar dan een stuk moeilijker. Ook het beroepsleven later, het zakenleven dus, is hard: veel reizen spreekt tot de verbeelding (het "eksotisme" van China...), maar je moet ook geschikt en bereid zijn om soms op hoog nivo te onderhandelen, bereid zijn je familie een hele tijd niet te zien (de "managersezaamheid"). Voor mij betekent "carrière" dat je

minstens vijftien jaar vooruit probeert te denken in functie van wat je het doel van je leven beschouwt, en op basis daarvan een studierichting kiest."

"Daarom raad ik geen enkele studierichting aan of af. Ik wijs alleen op dingen waaraan de student zelf misschien niet gedacht had; ik verschaft informatie over de studie en het beroep. Keuzes maak ik niet..."

調整領

Veto: Oosterse Filologie was al een zware richting. Met de vernieuwing van het programma zal dat vast niet veranderen. Denkt u dat de studie ook zijn doel zal bereiken?

Jan De Vuyst: "Dat kan je pas met zekerheid binnen vier jaar vaststellen, we praten dan nog wel eens, maar op papier lijkt het mij tenminste zeer degelijk. Zelf zou ik misschien iets meer maatschappijwetenschappen in de kandidaturen geplaatst hebben, maar een basisopleiding tijdens de eerste twee jaren blijft noodzakelijk. Voor de samenstelling van het programma werden bestaande cursussen gereviseerd, maar er werden ook heel wat vakken uit de grond gestampt, wat toch wel belangrijk is. Dankzij het China-Europa Instituut en de Ferdinand Verbiest Stichting (zie kader, KVM) zullen er contacten mogelijk zijn met Chinese studenten en onderzoekers in Leuven. Zo wordt bijvoorbeeld de taal aangeleerd door een native speaker. Dat alles kan je nu nog het oude programma moeten afmaken. Die zijn overigens wel wat ontgoocheld dat ze vóór de vernieuwing zijn gaan studeren..."

"Als optie blijft nog steeds de mogelijkheid om de "klassieke" filologie te gaan studeren, maar de meeste studenten worden natuurlijk verwacht in de nieuwe richting. Wat ook opvalt, is dat vooral Sinologie in de belangstelling staat. Er komt in de nabije toekomst waarschijnlijk ook een Japan-Europa Instituut, en alle vernieuwingen worden parallel in beide afdelingen doorgevoerd. Ik weet niet goed hoe dat komt, waarschijnlijk spreekt het eksotisme van China nog meer tot de verbeelding."

Veto: Is de vernieuwing van deze richting de aanzet van een reeks binnen de fakulteit Letteren en Wijsbegeerte?

Jan De Vuyst: "Met zekerheid kan ik daarover nog niets zeggen. Wat wel zeker is, is dat er ook binnen andere filologieën mensen zijn die vernieuwingen zouden toejuichen. Alleen zijn bijvoorbeeld Germaanse en Romaanse "wettelijke graden", en de hervorming daarvan is niet zo eenvoudig, omdat er niet alleen in Leuven een akkoord zou moeten bereikt worden, maar in heel België..."

Koen Van Muylen

陳作霖為書記；增選王德瑛黃洪達陳作霖傅保強梁初為常務委員 六次全會選舉

De Verbiest-Stichting en het China-Europa Instituut

Pater Jerome Heyndrickx schakelt moeiteloos over op erg authentiek klinkend Chinees wanneer de telefoon ons gesprek over zijn "geesteskind", de Verbiest Stichting, onderbreekt. Het kan ook moeilijk anders: al sinds 1957 werkt deze Scheutist in Taiwan, en ook na 1970 keerde hij nog vaak naar China terug.

De Ferdinand Verbiest Stichting ontstond uit de frustratie over de onwetendheid in Vlaanderen over China, maar ook in China over Europa en de hele Westerse beschaving. Ten tweede wou pater Heyndrickx zinvol met China bezig blijven, en dat kon duidelijk vanuit Scheut niet meer. Alleen de universiteit kon volgens hem een geschikt middel zijn. Links en rechts begon de pater te informeren, en uiteindelijk legde hij in november 1981 zijn plan voor aan rektor De Somer. Deze was erg enthousiast, maar er was gewoon geen geld voor het plan...

In 1982 steunde de Akademische Raad de oprichting van een "Ferdinand Verbiest Stichting KU Leuven vzw" (Verbiest legde in de zeventiende eeuw de eerste contacten tussen Vlaanderen en China; de stichting zou nauw verbonden zijn met de universiteit — de rektor is voorzitter; de stichting beoogt geen commerciële winst).

Bewust werd er nog geen publiciteit gemaakt voor de Stichting, omdat pater Heyndrickx alles langzaam en beheerst vorm wou laten krijgen, zonder een wildgroei van initiatieven. Pas in 1984 kwam er een folder uit, die dan nog op beperkte schaal werd verspreid. De doelstellingen van de Stichting waren wel al duidelijk. Eenrijds zou er de wetenschappelijke studie van China in Leuven gecentraliseerd worden: dit is niet zo ongewoon, want vele Europese en Amerikaanse universiteiten doen hetzelfde (bv. het Institute for China Western Cultural History van San Francisco, waar ook heel wat contacten mee onderhouden worden). Maar anderzijds zou er ook op het "persoonlijke vlak" gewerkt worden, buiten het strikt academische kader dus. Zo worden er reizen georganiseerd voor Chinese studenten die Europa willen bezoeken, onder het motto "Come and see!". Er worden ook Chinese studenten naar Leuven gehaald, en eventueel wil de stichting ook bemiddelen voor Vlamingen die een beurs voor China willen.

Al bij al blijven zelfs deze initiatieven nogal universitair gericht, maar wat de stichting volgens pater Heyndrickx waarschijnlijk uniek maakt, is het streefdoel om ook het brede publiek te informeren over China. De zogenaamde Verbiest-kringen staan nog niet helemaal op

poten — er was een proef in Beveren-Waas —, maar de bedoeling is in heel Vlaanderen zo'n kringen op te richten die per jaar ten minste één China-activiteit zouden organiseren. Heel wat aspecten van de Chinese cultuur kunnen daarbij aan bod komen: muziek, volkskunst, echte Chinese keuken enzovoort. De pater is er zich bewust van dat het niet zo makkelijk zal zijn het brede publiek te bereiken, maar voor hem is dit werk voor de Stichting minstens even belangrijk als het andere...

導成員

Sinds 1985 is de Stichting losgekomen van de bestaande structuren van de studierichting Sinologie, tot dan had men erbij aangesloten omdat de toekomst onzeker was. Tegelijkertijd werd aangevat met de plannen om Sinologie te vernieuwen, en werd er gedacht aan de oprichting van een China-Europa Instituut. Het was logisch om dit vanuit de Verbiest Stichting te doen.

Het China-Europa Instituut, dat nu al bijna uit zijn voegen barst in een reeks kamers in het Atrechtcollege, zal o.a. moeten instaan voor de begeleiding van de studenten Sinologie. Zo komt er een dokumentatiecentrum over China en een "dienstencentrum" dat ook voor andere fakulteiten zal openstaan: vertalingen, informatie enzovoort kan je daar krijgen. Ook de native speakers van het taalblad worden door het Instituut gerekruteerd. Vooral mensen uit Peking zijn daarvoor interessant, alleen zij spreken het echte ABC (Algemeen Beschaafd Chinees). Ten vierde zijn er de (onvermijdelijke) colloquia: het eerste zal bij de opening van het Instituut in september gaan over Philippe Couplet. Ten slotte is het de bedoeling dat ook het resultaat van de onderzoeksgroepen uit de Verbiest Stichting "raadpleegbaar" wordt: er wordt nu gewerkt aan items zoals de interculturele dialoog, de geschiedenis van China, de moderne literatuur van China en Taiwan, en (in een minder ver gevorderd stadium) de Chinese filosofie en de geneeskunde. Zo zal het volgende colloquium gaan over het schuldbesef in China.

De Stichting en het Instituut zijn dus duidelijk beide nog volop in ontwikkeling, en door de samenwerking met de universiteit zal het huidige personeelsbestand waarschijnlijk uitgebreid of toch minder "tijdelijk" worden, maar daarover bestaat nog geen zekerheid. Feit is zeker dat de studie van China in Leuven heel ernstig wordt aangepakt, en ook oog heeft voor wat buiten de unief ligt, iets wat maar al te weinig voorkomt.

Namen noemen

De "nieuwe" Oosterse filologen zullen, dat staat wel vast, vooral in het bedrijfsleven aan de slag kunnen. Ze worden voorbereid op het werk van de vrouw of man van de "China/Japan-desk", die afdeling van een Belgisch bedrijf die instaat voor de handelscontacten met China of Japan.

Het spreekt dan ook vanzelf dat er enigszins rekening gehouden wordt met wat de bedrijfsleiders van die mensen verwachten. Maar zo sluipt op een niet eens zo heel subtiel manier de bedrijfswereld de universiteit binnen. Aan professor Emma Vorlat (voorzitter Humane Wetenschappen, en nauw betrokken bij de opstelling van het nieuwe programma) vroeg Veto of zo de onafhankelijkheid van de universiteit niet bedreigd werd.

Prof. Vorlat: "Neen, er is wel gepraat met bedrijfsleiders, maar uiteindelijk is het de fakulteit zelf die het programma bepaalt. Het nieuwe programma is gegroeid in hele reeksen discussies, waarbij drie

objectieven centraal stonden. Er zou een intensief taalonderricht moeten komen, informatie over de landen zelf was ook belangrijk, en de afgestudeerde student zou in staat moeten zijn te onderhandelen. Bedrijven eisen bijvoorbeeld ook dat hun werknemer een verslag kan opstellen, of een samenvatting maken van een vergadering; zulke dingen werden dan ergens in het lessenpakket ingelast."

"Het programma loopt natuurlijk nog op proef. Binnen twee jaar volgt een eerste evaluatie van de kandidaturen. Binnen vier jaar wordt dan nog eens het hele lessenpakket bekeken. Bijsturen zal vast nodig zijn, ik geloof niet programma's die onmiddellijk volmaakt zijn."

Veto: Stond Leiden model voor het nieuwe programma?

Prof. Vorlat: "Neen, er zijn wel contacten met Leiden, maar we hebben zelf een lessenpakket samengesteld. We moeten het nog uitproberen; het is allemaal nog nieuw."

Veto: Stopte het bedrijfsleven ook geld in het nieuwe programma?

Prof. Vorlat: "Het geld van het bedrijfsleven werd niet in de universiteit gestopt, maar wel in het China-Europa Instituut. Daar heeft men geld nodig voor het documentatiecentrum, de vertaaldienst, enzovoort."

Veto: Om welke bedrijven gaat het hier?

Prof. Vorlat: "Ik denk niet dat het opportuun is nu al namen te noemen. De bedrijven zijn ook onderling nog aan het onderhandelen of ze het project gaan steunen, wie wat gaat doen. Het is nog te vroeg, en de bedrijven zelf zouden ook niet graag hebben dat ik iets zeg."

Veto: Banken?

Prof. Vorlat: "Die hebben geld beloofd, maar daar hebben we tot vandaag nog niks van gezien. Daar zijn we natuurlijk nog voorzichtig mee. Een bank die ons steunt kan ook gaan eisen dat de universiteit bij haar geld gaat 'lenen...' □

RIJSCHOOL ERASMUS

DE VEILIGSTE WEG

LEUVEN KESSEL-LO PUTTE 016/22 24 85
BONDGENOTENLAAN 123

LOVANIUM

Galgenbergstraat 41, 3000 Leuven
Tennis - Squash - Petanque - Bridge

Lovanium biedt U:

Negen openlucht tennisterreinen in gemalen baksteen, waarvan drie met verlichting. • Drie openlucht tennisterreinen in kunstgras, zelfs in de winter bespeelbaar, en onmiddellijk aanpasbaar aan de vereisten van andere sporten (o.a. hockey). • Een hal met drie tennisterreinen in greenset en twee squashbanen. • Meerdere petanquepisten. • Ruime parkeermogelijkheden. Dus: een familiale tennis en squashclub voor liefhebbers of competitiepelers. • Een befaamde tennisschool geleid door bekwame leraars. • Mini-tennis school vanaf 6 jaar. • Tennisstages van elk niveau, zowel voor jongeren als voor volwassenen. • Tennis, squash en petanque tornooien, ontmoetingen en interclubs. • Squash onderricht.

Speciale voorwaarden voor studenten
Alle inlichtingen: tel. 016/23.56.58

AUTORIJSCHOOL MERCATOR

- ALLE KAT. RIJBEWIJZEN B, C EN
- ATTEST BROMFIETS
- SPECIALIST-OPLEIDING C EN D

HEVERLEE Ruelensvest, 31 (Naamse Poort) tel. 23 28 29, dagelijks van 9 tot 19 uur.

HERENT O.L. Vrouwplein 89 tel. 22 04 70
maandag, woensdag, vrijdag van 17 tot 19 uur.

Nieuw bij Mercator!
waar iedereen, onder deskundige leiding, aan de meest gunstige voorwaarden, met een voertuig van de school of met eigen voertuig, de oefeningen kan aanleren

Ons oefenterrein is gelegen te: Haasrode, Ambachtelijke zone.
Voor inlichtingen zie ons adres te Heverlee.

Kantoren te Kortenberg en Zaventem

Voor uw T.D. - Feestjes - Party's - enz...
één adres! MOVEMENT CENTER

Blijde Inkomststraat 101B
3000 LEUVEN

Tel. 016/2244 12 - 2399 08

- Verhuur van privé zwembad inbegrepen met ingerichte bar, alsook sauna in een exotische tuin

- Mogelijkheid tot turnen, body-building, sauna en zwemmen voor beperkte groepen (op afspraak)

- Elke donderdag van 18.30 tot 21.30 en elke vrijdag van 18.00 tot 20.00:
gemeenschappelijke sauna en zwemmen: 175 fr.

AANDACHT!! Speciale prijzen voor studenten en clubs.

Autorijscholen MODERNA

Dagobertstraat 49, 3000 LEUVEN a.d. rijkswacht
Zaal Gildenhuis, Gildestr. 21, Londerzeel
Rijmenamsesteenweg 68, Haacht
Kapellestraat 6, Willebroek

RIJLESSEN

iedere dag van 8,30 tot 21 u.

THEORIELESSEN

beginnen MAANDAG om 19 u.

Kursus 5 avonden.

Veilig

Vlug Zeker

Iedereen is welkom in de RIJSCHOOL MODERNA,
tel. nr (doorlopend) : (016) 23 35 81.

SQUASH EN SNOOKER CENTER "DE VAART"

6 prima squash-courts
5 snooker-tafels "Riley"
Aerobic lessen
Zonnebank (24 lampen)
Speciale voorwaarden voor KUL-sportkaarthouders
Toffe sfeer
50 fr. 1/2 uur/terrein voor leden, voor 18 u.
sauna (tot 8 personen)
restaurant
ruimte voor recepties, feestjes, BBQ e.d...
Mannequin-opleiding (Vatna's Podium)

KOL. BEGAULTLAAN 15/2 3010 WILSELE-LEUVEN NAAST
MANHATTAN VOOR INLICHTINGEN BEL 016/23 57 68

DE VOLWASSEN REKENING
VANAF 16 JAAR

Gemeentekrediet
de bank op z'n best

SPORT- & GYMCENTER LEUVEN

Kol. Begaultlaan 9 (Vaart)
016/20.14.09

- Fitness, power training, Body Building
- Zonnebank
- Sauna

OPEN:

weekdagen: 9u30 - 12u.
16u - 21u30

zaterdag: 10u - 14u.
zon- en feestdagen gesloten

Wie leest nog eens een vrouw?

Even voorbij het kollege De Valk, in de Tiensestraat nr. 45 ligt de boekhandel Dulle Griet weggedoken tusschen van de boeken-, platen- en andere winkels die deze straat (ont)sieren. Wanneer je niet speciaal naar een boek van of over vrouwen op zoek bent, zou je er wellicht aan voorbij lopen, zo onopvallend is de naam van de boekhandel op de etalagewijze geschilderd, waarachter slechts enkele schaarse boeken zijn uitgestald. Deze teruggetrokkenheid is tekenend voor de huidige positie van de vrouwenbeweging in Vlaanderen. Over feminisme en emancipatie van de vrouw wordt nog slechts bij uitzondering gesproken. Er zijn in heel België dan ook maar twee vrouwenboekhandels, nl. Dulle Griet in het Vlaamse, en Artemis (het vroegere: La Rabouilleuse) in het Franstalige landsdeel. Nochtans is een bezoek aan Dulle Griet wel de moeite waard, want men biedt er een uitgebreide keuze aan vrouwenliteratuur.

De ontvangst bij Dulle Griet is hartelijk. Dadelijk na je aankomst wordt je een comfortabele fauteuil toegewezen en een drankje aangeboden. Vooral Anne Van Goubergen, als vrijgestelde van stempelcontrole werkzaam bij Dulle Griet, werd bereid gevonden het woord te voeren, hierin af en toe bijgestaan door Lou Janssen.

Veto: *Een klassieke vraag: wanneer en waar is men met Dulle Griet van start gegaan en wat was de oorspronkelijke motivatie om een vrouwenboekhandel op te richten?*

Anne: "Wanneer? Dat is al een moeilijke vraag, want ik was niet bij die groep vrouwen die in Brussel Dulle Griet uit de grond gestampt hebben. In ieder geval moet dat op het einde van de jaren zeventig geweest zijn. Dulle Griet is dus in Brussel opgericht en is gestart als een verzendingsdienst van boeken. Pas later heeft men de winkel opgericht. Daar is men met de verspreiding van feministische literatuur begonnen in de tijd toen dit om zo te zeggen in de mode was, toen men overal de mond vol had van feminisme, emancipatie, enzovoort. Waarom juist een boekhandel? Wel, de enen beginnen een vrouwenkafé, de anderen een vrouwenboekhandel, al naar gelang de eigen geaardheid en interesse. Het doel was in ieder geval hetzelfde, dus de bevordering van de emancipatie van de vrouw. In 1982 heeft een groep Leuvense vrouwen de winkel overgenomen."

Feministisch

Veto: *Welke boeken verkopen jullie vooral, en volgens welk principe is de boekhandel ingedeeld?*

Anne: "Wij verkopen uiteraard vrouwenboeken, boeken van en over vrouwen dus. Ze zijn ingedeeld volgens de taal waarin ze geschreven zijn.

Zo hebben we een uitgebreide serie Nederlandse literatuur, voor zover die uitgebreid kan zijn, want goede Nederlandse boeken, en dan nog vrouwenboeken, zijn schaars. Ook hebben we een aanzienlijke kollektie Engelstalige literatuur, en eveneens, maar minder, Franstalige boeken. Met Duitstalige literatuur hebben we even geëxperimenteerd, maar dat is falikant afgelopen. Verder is er ook nog een tweede indelingsprincipe, namelijk in theorie (boeken over feminisme, emancipatie, vrouw-zijn...), en literatuur."

Veto: *In Veto, jaargang 9, nr. 1 zegt Emmy (van de raad van beheer van Dulle Griet in Leuven) "Wij zijn gespecialiseerd in feministische boeken, dat zijn boeken die door vrouwen geschreven zijn en over vrouwen gaan". Denk je niet dat de term "feministisch" potentiële vrouwelijke kopers kan afschrikken?*

Anne (een beetje aggressief): "Daar heb je de eeuwige kwestie weer. In Vlaanderen struikelt men steeds weer over dat ene woordje 'feministe'. Vele vrouwen zeggen: "Ik ben wel geëmancipeerd, maar ik ben geen feministe", en dan zijn precies deze vrouwen veel meer feministisch dan ik, blijkens de uitspraken die ze doen. In Nederland heeft men geen moeite met dit woord. Trouwens in België zijn er veel meer buitenshuiswerkende vrouwen dan in Nederland, maar de Nederlandse vrouw komt er wel rondborstig voor uit dat ze feministisch is. Theorie en praktijk dekken mekaar dus niet altijd."

Veto: *Over Nederland gesproken, waarvoor verklaar je het feit dat er in Nederland meer vrouwenboekhandels zijn en dat ze zoveel succes hebben?*

Anne: "Ten eerste leest men, dat is algemeen geweten, in Nederland meer dan hier, dus ook meer vrouwenboeken. Ten tweede is de vrouwenbeweging er overal geëxpecteerd, en ten derde krijgen de vrouwenboekhandels daar ook subsidies vanwege de overheid, wat hier in België nauwelijks het geval is."

Veto: *Werken jullie nog steeds met BTK-ers, of roeien jullie het alleen met vrijwilligers?*

Anne: "Het BTK-project is nu afgelopen, en wij kijken, zoals zovele instellingen die met BTK-ers werken, voorlopig nog de kat uit de boom. Het heeft geen zin een BTK-er in dienst te nemen als men nog niet zeker is dat men hem kan betalen. Voor het grootste deel draait Dulle Griet op vrijwilligerswerk. Meestal werken vrijgestelden van stempelcontrole mee."

Veto: *Zijn er genoeg vrouwen die hun medewerking komen aanbieden of moeten jullie erom bedelen?*

Anne: "Ik moet zeggen dat dat goed meevalt. Wij vormen nu een hechte groep die goed kan samenwerken. Maar omdat de meesten van ons vrijgestelden zijn, is die toestand wel precair. Als plots een groot deel van de huidige medewerkers werk vindt, dan is het mogelijk dat een andere ploeg het boekenbestand niet meer zo goed bijhoudt, wat van levensbelang is voor een boekhandel, of geen goede service meer verleent. Dat is wel het nadeel van vrijwilligerswerk."

Klantenkaart

Veto: *Vroeger liep de financiering via een systeem van reneloze leningen die door een aantal vrouwen verstrekt werden. Handhaven jullie dit systeem?*

Anne: "Neen, dat doen we niet meer, althans niet in die zin, dat we vrouwen aanschrijven met de vraag of ze willen lenen. Natuurlijk is iedereen die een schenking of een lening wil geven meer dan welkom. Maar we hebben nu het systeem, dat in vele winkels bestaat, namelijk dat van de klantenkaarten, omdat we ervan uitgaan dat men, als men een klantenkaart heeft, regelmatig zal terugkomen om iets te kopen. Lou, kan jij daar misschien iets meer over vertellen?"

Lou: "Dat systeem van klantenkaarten is vooral uitgedacht niet het oog op een betere service."

Anne (onderbreekt haar): "Ja, maar toch ook om financiële redenen. Ik herinner me vergaderingen waarin duidelijk gesteld werd dat de klantenkaart werd ingevoerd om de financiering te verbeteren, om de verkoop te stimuleren."

Veto: *En heeft dat effect, zo'n klantenkaart? Ik heb bijvoorbeeld vijf klantenkaarten van schoenwinkels omdat ik nooit naar dezelfde winkel terugga.*

Anne: "Wij kennen dus enerzijds de gewone klantenkaart, waarbij men, bij de aankoop van 10 boeken, het elfde boek gratis krijgt ter waarde van 10% van het totale bedrag dat op de kaart ingeschreven staat."

"Maar anderzijds heb je bij ons ook het systeem van de Acco-kaart. Men kan hier dus voor het bedrag van 500 Bfr een kaart kopen, die je een bepaalde percent geeft bij iedere aankoop van een boek. Na twee jaar kan men deze kaart terugvorderen, al gebeurt het zeer zelden dat de klant van deze gelegenheid gebruik maakt. Bij de Acco is dat trouwens ook het geval."

Veto: *Het is dus zo dat enkel wie hier reeds iets gekocht heeft een klantenkaart en een Dulle Griet Krant (een driemaandelijks tijdschrift, waarin recensies van de boekhandel, uittreksels van vrouwenboeken worden gepubliceerd) kan krijgen. Is dat niet een wat smalle rekruteringsbasis? Werven jullie bijvoorbeeld niet onder de nieuwe lichting studenten?*

Anne: "Wij mikken eigenlijk niet in de eerste plaats op studenten, want dat is een steeds wisselende populatie. Wij wensen vooral klanten te winnen onder mensen die in of om Leuven wonen. Dat is ons publiek."

Vrouwenboekenweek

Veto: *Uit de gelegenheidstoespraak, gehouden ter ere van de opening van Dulle Griet in Leuven bleek de vastbeslotenheid om meer naar buiten te treden via stands, enzovoort. Gebeurt dit ook werkelijk?*

Anne: "Jazeker, wij staan herhaaldelijk onze boeken in stands te verkopen. Vooral de maand mei is op dit gebied een drukke maand. Dan hebben we wel twee of drie stands per week." (Even wordt er met Lou gediskussieerd of ze nu 100 dan wel 20 stands per jaar houden. Men komt uiteindelijk tot het niet onaardige getal 50.)

Anne: "Wij houden die stands met alle nadelen van dien. De hele verhuis doen we met de wagen, en vóór wij allen een wagen hadden, moest er soms een hele zoektocht gebeuren naar iemand die een wagen had. Ook lijden de boeken eronder, wanneer ze steeds van hier naar ginder gesleept worden."

Veto: *Een ander initiatief waarmee jullie naar buiten treden, is de Vrouwenboekenweek. Vorig jaar werd die voor de eerste maal georganiseerd. Komt er dit jaar een tweede?*

Anne: "Ja, ik geloof dat deze week op 2 november van start gaat. Vorig jaar had de week zoveel succes, dat we besloten hebben ermee door te gaan. Lou, kan jij daar misschien iets meer over vertellen?"

(Lou geeft een overzicht van alle activiteiten die er de week te gebeuren staan, zoals een tentje, voorlezingen uit eigen werk, vrouwenstrijfgroepen, films, e.d. Een gedetailleerd programma wordt later bekend gemaakt.)

Veto: *Tot slot een totaal andere vraag: bieden jullie ook hulp aan studenten die een test schrijven over vrouwenproblematiek?*

Anne: "Ja, als het onderwerp concreet genoeg is. Vaak komen hier jongeren, vooral scholieren, die vragen: "Hebben jullie niets over vrouwenemancipatie?" Ze zouden dan ook willen dat wij hun schoolwerk zouden schrijven! Zo'n mensen kunnen wij natuurlijk niet helpen."

Veto: *Maar als iemand bijvoorbeeld een werk maakt over Simone de Beauvoir, kunnen jullie die persoon dan een lijst voorlezen met allerlei publicaties van en over die schrijfster?*

Anne en Lou: "Zeker gaat dat. En als wij de werken niet in huis hebben, kunnen wij ze steeds bestellen. Men mag hier ook altijd onze katalogi komen bekijken. Soms zoeken wij desgevraagd ook de nodige bibliografische informatie bijeen. Dat maakt deel uit van onze service."

Lou: "Bovendien hebben wij een overvloed aan Engelstalige literatuur. Ook klassieke literaire werken, zoals die van Virginia Woolf staan hier in de rekken. Dat kan vooral voor Germanisten interessant zijn."

Voor iedereen trouwens die een boek wil lezen dat door een vrouw geschreven is en dat hij of zij in geen enkele boekhandel kan vinden. Waarschijnlijk heeft Dulle Griet het wel.

Lia Baudouin

Wie met de boekhandel Dulle Griet wil meewerken, kan naar de vergadering komen die elke maandagavond vanaf 20.15 u. gehouden wordt in de winkel, Tiensestraat 45, 3000 Leuven. De winkel is geopend van maandag tot en met vrijdag van 10.00 tot 18.30 u. Zaterdag van 13.00 tot 17.00 u.

La goutte d'or van Michel Tournier

Een gouden parel in de woestijn

Etalagepoppen

Eén van de meest gereputeerde Franse schrijvers van het ogenblik is ongetwijfeld Michel Tournier. Dat hij zijn reputatie niet gestolen heeft, moge blijken uit zijn zeer leesbare, van een grote eruditie doordrongen romans, zoals *Vendredì, ou les limbes du Pacifique*, *Le roi des Aulnes*, *Les Météores* en uit zijn verhalenbundels, zoals het schitterende *Gaspard*, *Melchio et Balhasar*. Zijn laatste roman, *La goutte d'or*, geeft niet alleen blijk van dezelfde eruditie, maar ook van gevoel voor humor.

Het verhaal neemt een aanvang in Tabbalaba, een kleine oase in het Noord-oosten van de Sahara, waar Idriss, een jongeman, zijn kudde schapen en geten aan het hoeden is. Plots wordt zijn rustige arbeid verstoord door de komst van een Land Rover, waaruit een blonde vrouw tevoorschijn komt, die Idriss fotografeert en hem belooft in Parijs, haar woonplaats, deze foto te laten ontwikkelen en hem daarna op te sturen. Deze gebeurtenis ontkent blijkbaar dadelijk boze krachten, want Ibrahim, het vriendje van Idriss, wordt levend begraven wanneer hij een jonge kameel uit diens netelige positie tracht te bevrijden. Toch laat de gedachte aan de foto en de blonde vrouw Idriss niet los. Iedere dag wacht hij vol spanning op de foto, die maar niet wil komen. Omdat hij goed beseft, dat hij voorbestemd is om volgens de rituelen te huwen, en na zijn huwelijks goedemid om zijn hele leven lang in de oase te blijven, wat in tegenstelling staat tot zijn nomadenbestaan, besluit hij te vertrekken. We volgen Idriss doorheen de roman op zijn tocht naar Parijs, waar hem allerlei avonturen te wachten staan. Zal hij uiteindelijk de blonde vrouw en zijn foto terugvinden? Ik laat het aan u leestlust over om daar achter te komen.

La goutte d'or is niet zomaar een avonturenroman. Hij is, zoals alle werken van Tournier, enorm rijk aan symbolen. De rode draad, die doorheen het verhaal loopt, is de tegenstelling tussen het teken, waarin een hele betekenisrijkdom is vervat, en de afbeelding, die pretendeert de werkelijkheid weer te geven, maar eigenlijk de realiteit overstijgt en de mens tot zijn gevangene maakt. Het teken echter betekent de vrijheid. De afbeelding is gesymboliseerd door de foto, het teken door de gouden parel, *La goutte d'or*, die Zett Zobeida, een danseres, temidden van haar andere juwelen draagt. Wanneer Idriss, uitgenodigd op een huwelijksfeest, gefascineerd staat te kijken naar de buikdans van Zett Zobeida, valt zijn oog plots op de gouden parel. Het is voor de lezer niet moeilijk om de symbolische waarde van deze parel te vatten, maar omdat Michel Tournier steeds de neiging heeft niets aan de vindingrijkheid van de lezer over te laten, verklaart hij: "A l'opposé des pendeloques qui imitent le ciel, la terre, les animaux du désert et les poissons de la mer, la bulle dorée ne veut rien dire qu'elle-même. C'est le signe pur, la forme absolue."

Hoe mooi deze definitie ook verwoord is, soms stoort het me toch dat Michel Tournier steeds alles tot in de kleinste details wil beschrijven, en als hij een symbool of een beeld gebruikt, daar dikwijls de verklaring bij geeft. In de suggestie toont zich de meester. Toch valt me steeds weer het talent van de auteur op om situaties, en vooral gedachten zo raak onder woorden te brengen. Ideeën die al jaren bij je sluimeren, zie je plots zwart op wit in één kernachtige zin geformuleerd staan. Wanneer Idriss juist de Afrikaanse kust verlaten heeft, ontmoet hij (toeval!) een jonge kunstmid, Idriss en hij krijgen van een vriendelijke chauffeur-medepassagier een slaapplek aangeboden, maar er is maar één bed voor beiden.

Wanneer ze dus tegen mekaar

aangedrukt liggen, schrijft Tournier: "Au soulagement qu'il éprouva en se serrant contre son compagnon, Idriss prit conscience de la terrible solitude dont il souffrait corps et âme depuis qu'il avait quitté sa famille. La tendresse maternelle et l'érotisme des amants ne sont que des aspects particuliers de l'ardent besoin de contact physique qui fait le fond de la chair et du cœur."

Barbarossa

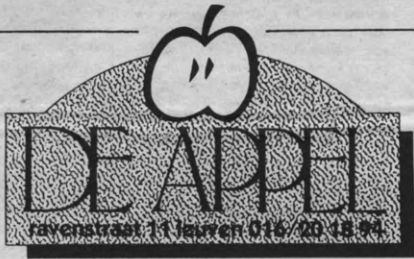
Maar Tournier is niet altijd even diepzinnig. De passages waarin hij beschrijft hoe Idriss met de oude kameel, die hij ten gevolge van allerlei toestanden naar een slachtoffer moet brengen uiteindelijk in een dierenpark belandt, en hoe hij in contact komt met Milan die geobsedeerd is door etalagepoppen, en zelf voor een mannequin model gaat staan, getuigen van veel humor. Niettemin is het niet zijn humor, maar zijn eruditie die het belangrijkste kenmerk vormt van de werken van Tournier.

Ook uit zijn laatste boek blijkt duidelijk, dat hij een man is die veel gereisd, gelezen en gekeken heeft, en dus ontzettend veel weet. Zijn uitspraken over literatuur, myten, beeldende kunsten, en rituelen zijn steeds, zoals uit het nawoord van de roman moge blijken, op gesprekken en lectuur gebaseerd. Soms echter heeft hij de neiging zijn kennis te veel te etaleren. Zo vraag ik me nog steeds af, of de voetnoten in het voorlaatste hoofdstuk van de roman wel nodig zijn. Bovendien staat de mededeling van zijn overvloedige kennis soms de vaart van het verhaal en de structurele eenvoud ervan in de weg. Zo bijvoorbeeld waar hij het, overigens zeer mooie, verhaal van Barbarossa vertelt, de rosharige piraat die sultan werd. Maar laten deze enkele punten van kritiek de lezer niet afschrikken om *La goutte d'or* ter hand te nemen. Het is een vlot, in prachtig Frans geschreven boek, waarin velen zichzelf zullen terugvinden.

Lia Baudouin

Feminisme avant la lettre. Maar zij schreef geen boeken, wel geschiedenis.

CAFE EN NU OOK RESTAURANT

oerpro
oerpro

OUDE MARKT 41 LEUVEN 016/20 07 37

STOP DE TIJD,
PAK 'N STELLA.

Stella Artois

OPEN ELKE DAG VANAF 11.00 UUR
UITGEBREIDE DRANK- EN EETKAART
TUIJTERRAS

'De Waterhandel'

Japan(s) voor beginners

Tweeduizend yen (omgerekend zo'n 550 frank) is het voor Engelsman Boon betaalbare bedrag dat neergeteld moet worden in de vestiaire van de Japanse privé-klub waar hij op een avond per ongeluk binnentapt. Gelukkig ontmoet hij daar een rijk Japans zakenman, die hem koppig "Bun" blijft noemen, om hem uit de problemen te helpen.

Op die manier val je als lezer samen met Boon binnen in de, voor westerlingen tenminste, onorthodoxe wereld van de Japanse "Waterhandel": *mizu-shobai* (water-handel) is de vulgaire term die gebruikt wordt om te verwijzen naar kafees, nachtclubs, kabarets, bordelen enz... Kortom: het nachtleven, waar het "water" (net zoals bij de Russen, ook zo'n volk van noitro drinkbroers, een homoniem woord) weelderig stroomt.

Boon is waarschijnlijk het alter ego van de auteur John David Morley, die vast alleen maar door de afstand tussen "hij" en "ik" in staat was zijn belevenissen neer te schrijven. En eigenlijk moet je best dapper zijn om toe te geven dat je de Japanse ziel hebt leren doorgronden "aan de toeg" en dat je dat bovendien heel wat moeite heeft gekost, vooral financieel dan. Boon zag zich namelijk verplicht links en rechts, eens hij ontdekte dat de Waterhandel de waarheid zou onthullen, wat les te gaan geven, al had hij daarvoor helemaal geen talent.

Dankzij Ichimonji (de zakenman uit de privé-klub) leert Boon dat alleen in de Waterhandel de Japanner een fragment van zijn ziel blootlegt: alle overige aspecten van de cultuur zijn zo streng beregeld dat er geen ruimte is voor spontaneïteit of individualisme. En toch zijn er ook spanningen: het konflikt dat het meest opvalt is dat tussen het heden en het verleden. Zo blijkt de *uchi* stilaan te verbrokkelken: waar de Japanner vroeger één was met zijn gezin of familie, groeit de tendens om persoonlijk geluk na te streven. Zo sprak het vroeger vanzelf dat de oudste zoon samen met zijn vrouw bij zijn ouders bleef wonen, nu trekt hij soms al naar één van de grote steden, waar hij geld kan verdienen en carrière maken. Maar aan de andere kant behoudt elke Japanner toch zijn achterdocht voor het vreemde — de traditionele Oosterse xenofobie — en weet hij scherp de lijn te trekken tussen de "insider" en de "outsider". De grootste triomf van Boon is dan ook dat hij bij de begrafenis van een oude man (de grootvader van een vriend) niet echt als gast behandeld wordt, maar bijna als familielid. Diezelfde grootvader vond het overigens erg jammer dat Boon rauwe vis lustte: daardoor had hij namelijk de grens tussen in- en outsider overschreden, de oude man was er van overtuigd dat rauwe vis toch wel eksklusief Japans was...

Het "insider-outsider"-konflikt voelt Boon het scherpst in zijn verhouding tot Mariko, die hij ontmoette — hoe kan het ook anders — in een bar. Hij wordt verliefd op haar, en dankzij Ichimonji's wijze raad kent hij nu ook al genoeg Japans om echt met haar te kunnen praten. Maar zij is koel, onverschillig en soms zelfs ronduit vijandig; op een afspraak komt ze precies zestien minuten te laat, en dat kan Boon niet slikken, nu het zo lang geleden is dat ze mekaar nog gezien hebben. Later blijkt dat haar baas haar al gezegd heeft dat ze Boon moet negeren, en verschillende keren hoort Boon dat de mensen haar uitschelden met het woord dat ook gebruikt werd voor Japanse vrouwen die tijdens en na de oorlog gezien werden met Amerikaanse soldaten... Op een avond wordt Boon bij haar geïnterveerd (zij laat hem in haar *uchi* binnendringen), maar ook haar baas komt langs. En als Boon hoort hoe Mariko "openblijft" als ze met hem aan de voordeur praat, hoe ze licht en spontaan reageert, voelt hij plots de enorme afstand die hem nog scheidt van Mariko: *Ze was eenvoudigweg ondoorgrinbaar. Hij had haar totaal niet begrepen.* (192)

"Daarboven"

De Waterhandel is geen academische analyse van Japan. Het is meer een verzameling van willekeurige observaties, genoteerd zoals ze zich aandienen voor een "open" buitenlander. Daardoor zal het boek vast onvolledig zijn — zo staat er bijvoorbeeld heel weinig in over het Boeddhisme — maar Morley pretendeert ook geen volledige analyse. Daar staat dan tegenover dat de dingen die Morley wel bekijkt erg boeiend zijn, en dat hij zich niet tevreden stelt met een gewone observatie: hij wil het ook begrijpen.

Het gezins- en familielevens komt daarbij het grondigst aan bod: Boon heeft het geluk gehad in een familie opgenomen te worden er voelt daarvoor de konfliktken heel goed aan, zo

bijvoorbeeld de spanning tussen de inwonende dochter en haar schoonmoeder. In een bepaald gezin verwezen ze naar mekaar met respectievelijk "zi" en "Daarboven". Op dezelfde, "belevende" manier worden ook de problemen die veroorzaakt worden door de eisen van een geïndustrialiseerde maatschappij aangeraakt.

Erg grappig is dat veel Japanse zakenlieden een volledige golfuitrusting bezitten, zelfs al hebben ze hoogstens een paar keren per jaar tijd om echt te gaan "golven". Hetzelfde met tennis: spelers: om een kwartierje een bal tegen een muur aan te meppen, trek je het "tennisuniform" aan. Ook het vakantie-uniform wordt gerespecteerd: een politiegagent weet dan bijvoorbeeld dat hij met zo'n automobilist wat toleranter moet zijn.

Kortom: *basho-gara*, gedrag en uitzicht moeten overeenstemmen met de plaats...

Voor iedereen die van taal houdt zijn Boons gevechten met het Japans het interessantst. Als Engelsman was hij gewend om rechttoe rechtaan vragen te stellen, te bedenken, zich te verontschuldigen of informatie te verschaffen. Maar het Japans is een "andere" taal: informatie lijkt helemaal niet centraal te staan, integendeel zelfs. Taal is *amai*, dubbelzinnige frasering, het tegendeel van duidelijk spreken... rond de pot draaien. Een vraag stel je pas na een lange inleidende uitwisseling van niemendalletjes, en dan nog zorgen een berg inleidende voor- en achtervoegsels voor een adequate inkapseling van de essentie. Volgens Boon/Morley leren Japanners daarom ook zo heel moeilijk Engels: ze zijn niet gewend taal te gebruiken voor informatieve doeleinden, en missen in het Engels de nuances die ze gewoon moeten kunnen leggen.

Door Morley's intelligentie en openheid is *De Waterhandel* een bijzonder boeiend boek dat onderhouden en

waarheidsgetrouw is. Soms wil Morley de Japanners beter begrijpen dan ze zichzelf begrijpen, en al lijkt zijn visie heel aanvaardbaar (bijvoorbeeld over het Japanse eergevoel), toch is achterdocht aangeraden, vooral als het gaat om die problemen die al een tijdje meegaan. Belgen vinden het namelijk ook niet leuk wanneer een Amerikaan zeventjes de taalproblematiek in België "verklaart". Distantie vereenvoudigt wel het begrijpen, maar vereenvoudigt vaak ook de situatie.

Ondanks dit kleine tekort — dat overigens maar een paar keer opduikt — is Morley's boek een pareltje: via een vlot verhaal wordt een hele nieuwe wereld voor je geopend. Japan wordt plots meer dan dat land waar al die elektronika vandaan komt, de Japanners meer dan die rare kereltjes die de Grote Markt in Brussel in één minuut dertig keer willen fotograferen.

Koen Van Muylem

Morley, J.D. *De Waterhandel*, Amsterdam, Contact, 1985 (vertaling uit het Engels: *Pictures from the Water Trade*).

STUDENTEN houden van een verzetje. Maar dat wilt u reeds. Om aan deze behoefte te voldoen ging de aandacht vorig jaar vooral naar de boykot van Zuid-Afrika. Voor Veto leverde dat zelfs extra kopij op. Tot een professoraal woordje van Prof. Paardekooper toe. Hobbyisten willen echter steeds iets nieuws, verandering van spijs doet eten. Gelukkig zijn er ook in ons eigenste landje verlichte geesten die voor de nodige voedingsstoffen zorgen zodat de postzegelverzameling nog wel even kan blijven liggen. Overigens, zonder zakgeld kan de student-filateliet daar niet aan beginnen. En als ze daaraan gaan prutsen... (bv. door de inschrijvingsgelden te verhogen) gaan de poppen pas goed aan het dansen. Boykot dus... niets nieuws onder de zon. Wij wachten vol ongeduld op academische beschouwingen over de gevolgde aktiestrategie.

Roodboek voor de winterstaking van '60-'61

Schrijven voor ons gelijk

Bijna 26 jaar geleden stond ons land in rep en roer. Het was één van die luttele momenten in het naoorlogse België, dat de verschillende konfliktlijnen (Vlaams-Waals, kapitaal-arbeid, katoliek-vrijzinnig) leken samen te vallen. Bij Kritik verscheen een boek dat uitgebreid terugblijkt op die bewegingen, pre-revolutionaire weken.

Gedurende een vijftal weken staakten of betoogden zo'n 700.000 mensen tegen de zogenaamde Eenheidswet. Het was een compromisvoorstel van de rooms-blauwe regering Gaston Eyskens. De bedoeling: door middel van een sanering van de staatsfinancien een herstructurering van het productieapparaat en een versnelling van het ritme van de kapitaal-akkumulatie mogelijk te maken. Het land leed immers onder een aanslepende economische structuurkrisis van het naoorlogse Belgische kapitalisme. De grote holdings en financieringsmaatschappijen bleven zich blindstaren op de traditionele basis-industrieën zoals steenkool en staal.

Dit stond een ontwikkeling van de meer dynamische sektor van duurzame consumptiegoederen in de weg. België behoorde samen met Groot-Brittannië tot de traagroeiers in die 'silver fifties'.

Het relaas

De stakingsbeweging kwam veelal spontaan op gang. Vooral in Wallonië was een bijzonder snelle kwantitatieve uitbreiding van de staking merkbaar. De top van de ABVV, verrast door de eigen achterban gaf geen ordedoort tot algemene staking waardoor de beweging al wat geremd werd. De schuchtere akties van kristelijke arbeiders werden door het ACW al gauw ingekapseld. Ook het toedoen van kardinaal Van Royen mag niet vergeten worden. In zijn Kerstboodschap veroordeelde hij de staking.

Tussen al die factoren, die een belemmerende invloed hadden, was vooral de houding van de Waalse stakingsleider Renard van cruciaal belang. Om de verschillende plaatselijke of sektorale strijdfrenten te koördineren propageerde de socialistische linkervleugel rond de bladen *La Gauche* en *Links* een mars op Brussel. Maar Renard verwerpt dat idee en lanceerde tegelijkertijd een

Waals federalistisch programma van structuurhervormingen. De staking kwam in een impasse terecht, de uitzichtloosheid zette velen ertoe aan om sabotagedaden te gaan plegen. Maar, hoe dan ook, vanaf de derde stakingsweek kwam het zwaartepunt van de politieke strijd terug in het parlement te liggen. Het konflikt werd afgewikkeld in de richting van nieuwe verkiezingen en een wijziging in de politieke allianties. De Eenheidswet werd echter nog wel gestemd, maar er was een duidelijke kentering gekomen in de politieke opties: het Waals socialisme zou van dan af gaan ijveren voor Waalse autonomie.

Het plakboek

Vechten voor onze rechten, zo heet het boek, valt onmiddellijk met de deur in huis; de aanleiding, de dieper liggende oorzaken, het verloop en de afwikkeling van de staking worden uit de doeken gedaan. Meteen heb je dan een kapstok om al de overige artikels aan op te hangen. Die andere bijdragen zijn hoofdzakelijk gesprekken met mensen die het allemaal van dichtbij hebben meegemaakt, zoals een Joz Wijninckx (nog altijd fier over zijn sabotagedaden), een Louis Major (nog altijd volhoudend dat de Russen zwaar

gestuurd hebben), een George De-bunne, een Ernest Mandel (nog altijd betreurend dat de revolutie flopte)... U ziet een allegaartje van vooraanstaande socialistes. Maar ook een priester-arbeider en een kommunist mogen even een woordje plasseren. Deze openstapeling van verschillende getuigenissen brengt niet alleen herhalingen en dus bevestigingen tweeweg maar — en dat is pas interessant — legt ook de meningsverschillen bloot, o.a. of de USSR al dan niet financieel geholpen heeft.

Waarom we echter slechts de meningen uit één kamp te horen krijgen wordt nergens in het boek gemotiveerd. De samenstellers hebben zich blijkbaar niet de moeite getroost om hun opzet duidelijk te maken, maar die laat zich wel raden. Enerzijds wordt de integrale tekst van de film van Frans Buyens afgedrukt maar anderzijds zoek je hopeloos naar enige duiding bij de vele foto's. Veel spreekt natuurlijk voor zich maar toch heb ik zo de ongemakkelijke indruk dat het maken van dit boek al even ongekoördineerd is verlopen als de bewustestaking.

Vechten voor onze rechten is dus een plakboek van interviews, tijdschrift-artikelen en foto's. Dat heeft uiteraard ook wel zijn waarde. Maar als je meer wil dan slechts het grote gelijk te horen, moet je zelf nog wel op zoek.

Pascal Lefèvre

F. Buyens, L. De Haes, B. Hogenkamp, A. Meynen, '60-'61. *Vechten voor onze rechten*. Kritik, Leuven, 1985, 120 blz.

Veto-fotografie Van de lichte en de donkere zijde

Veto-fotografie is een boeiende bezigheid met diverse aspecten en perspectieven. Fotograferen is een stap zetten in een fascinerende, soms donkere wereld; maar het is creatief werken, iets scheppen, gestalte geven. Een foto bij een artikel geeft een ekstra identificerende dimensie, een "gezicht" als het ware. Foto's zorgen voor de nodige "verluchting" (voor sommigen opluchting), afwisseling. Een beeld kan dikwijls beter een sfeer weergeven, een impressie opwekken. Veto wil nu ook jou de kans geven om je indrukken op de gevoelige plaat vast te leggen.

Elke jaargang vergt steeds weer een hechte samenwerking tussen een groep enthousiaste vrijwilligers. Deze groep is dan onderverdeeld in diverse deelgroepen met elk een specifieke taak: zetwerk, lay-out e.d., en fotografie natuurlijk. Het lekkere Leuvense leven heeft enorm veel te bieden. Diverse manifestaties doen zich geregeld op dezelfde tijdstippen voor. Je begrijpt dan wel dat het onbegonnen werk is voor één enkele fotograaf, die ook nog moet studeren, over alles een degelijke reportage te maken. Enkel een goede coördinatie tussen diverse fotografen geeft goede resultaten.

Waarin bestaat nu specifiek deze taak van Veto-fotograaf? Hieraan zijn twee zijden verbonden: een "lichte" en een "donkere" zijde. De lichte zijde is het eigenlijke reportage-werk, het fotograferen (belichten van de film dus). Dit is misschien wel het avontuurlijkste en/of het leerrijkste aspect: het op pad gaan, het zogenaamde "field-work". "Plaatjes" schieten van beroemde of minder beroemde men-

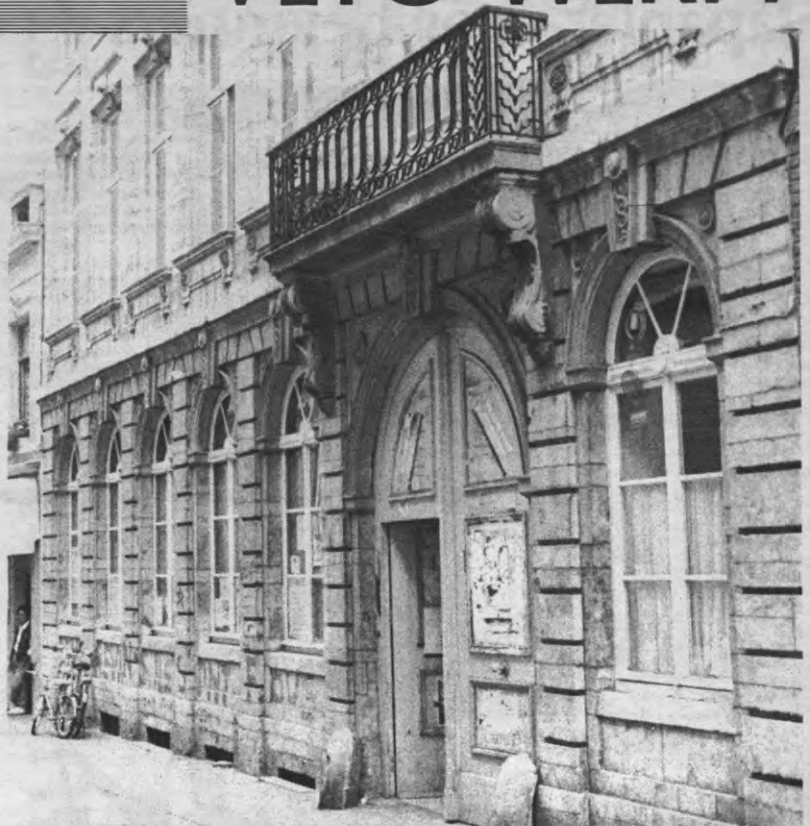
sen, of van illustere onbekenden die nog beroemd moeten worden; maar ook van objecten, stille getuigen.

Zo schoten we vorig jaar Freek De Jonge en Jozel Van Den Berg voor hun raap, ook prof. Merton Miller, Toboack, Coens, Martens en anderen knippen met hun ogen voor ons gefliits. Verder werden nog manifestaties zoals "Leuven vol Muziek" en de nitreiking van de eredoktoraten vereeuwigd, en dan zwijgen we nog over betogingen (wat zou Leuven zijn zonder deze), badkuipzitten, kwistax-races en andere typische folklore. Zelfs de Elfstedentocht in het barre Friesland had de eer door ons bezocht en gefotografeerd te worden!

Snelheid is bij dit alles het sleutelwoord. Bij lezingen en manifestaties gaan de te fotograferen personen er echt niet even mooi bij zitten om de fotograaf te pleziëren; evenmin zal een betoging even voor je halt houden. Het komt er dus op aan om zeer snel een leuke of "gepaste" houding of situatie vast te leggen. De lokaliserende moet daarom goed worden geanalyseerd, de beste hoek uitgezocht om een degelijke beeldcompositie te realiseren. Tijd om wat heen en weer te lopen is er meestal niet. Het is kijken, hoek kiezen en klik: een beetje verplaatsen, ondertussen de film draaien en wachten op de geschikte gelaatsuitdrukking; weer klik en dan wegwezen naar de volgende opdracht toe (of blijven als het interessant is). Dikwijls neemt dit alles niet meer dan 3 à 5 minuten in beslag.

De eerste keer zullen de zenuwen je wel wat parten spelen, maar na verloop van tijd krijg je de smaak te pakken en gaat het spelenderwijs. Met een beetje feeling geraak je al een eind weg, trouwens: al doende leert men!

De "donkere" zijde is dan het tevoorschijn toveren van de vastgelegde impressies; met andere woorden het werk in de donkere kamer (kortweg doka). Dit heeft misschien niet het avontuurlijke sfeertje, maar is

Het huis oogt niet al te best. Maar zoals een afstands lichaam een open en ontwikkelde geest kan herbergen, zo vinden we in de 's Meiersstraat 5 (verbinding tussen Munststraat en Hogeschoolplein) de frisse knapen en meiden van Veto. (foto Veto)

er niet minder boeiend om. Het beeld, zoals het op het negatief verschijnt na de ontwikkeling, is nooit af. Kleine foutjes komen tevens frekwent voor en deze kunnen dan bij het afdrukken nog gekorrigeerd worden, eventueel door enkele kneepjes van het vak "opgeflurd". De beste foto's worden dan voor publicatie geselecteerd, waarna ze gerasterd worden, d.i. het aanbrengen van die kenmerkende zwarte puntjes van kranten- en tijdschriftenfoto's, nodig om ze af te kunnen drukken. Zodoende worden witte en zwarte vlekken vermeden. De af-

gewerkte foto's worden dan aan de lay-outkamer overgemaakt waar ze, al dan niet vakkundig, tussen de teksten worden ingepast, voorzien van een passend onderschrift en de naam van de fotograaf.

Voor al dit werk zoeken wij, zoals gezegd, nog enkele geïnteresseerde vrijwilligers, die het groepsengagement niet schuwen. Let op: een specifieke kennis van fotografie is niet vereist. Diafragment, sluitertijden, flits-techniek: we leggen het je allemaal wel uit van naaldje tot draadje. In het bezit zijn van een reflexkamera is wel

gewenst. Ben je alleen in doka-techniek geïnteresseerd, dan dien je enkel wat handigheid en geduld mee te brengen. Gaandeweg zal je je daar ook wel in thuisvoelen en kan je steeds meer persoonlijkheid in je werk leggen. Personen die voor-deze bezigheid iets voelen kunnen zich steeds wenden tot het sekretariaat in de 's Meiersstraat 5 voor meer inlichtingen.

Geef jezelf een zinvolle bezigheid in je vrije tijd en treed toe tot het VFF: het Veto Fotografen Front, 't zal je niet spijten.

Peter Vermeiren

Zeg niet zomaar chiquita tegen een zetter

Een journalistiek schrijfsel mag dan, nog pretenderen een nominatie voor de nobelprijs literatuur te krijgen, als de vorm niet uitnodigend om te lezen, zal het nauwelijks de goot halen. De zetmachine van Veto zorgt onder andere voor het nodige sausje dat een tekst verteerbaar maakt.

Zo'n fotozetmachine is een halve computer. Een zetmachine produceert geen cijfers maar tekstkolommen. Intern komt daar toch heel wat rekenwerk aan te pas, maar gelukkig moet een zetter zich daar slechts sporadisch om bekommeren. De basisfunctie van de zetmachine is het naast elkaar plaatsen van de letters. Elke letter heeft, in tegenstelling met de basistype, een verschillende breedte. Daarbij komt nog dat sommige letterparen een correctie vereisen, zoals in het woordje *Veto*, dat liefst als *Veto* wordt gezet.

De zetmachine zorgt er ook voor dat de alle regels allemaal even lang zijn, door de wtruimte tussen de woorden lichtjes aan te passen. Op de zetmachine zijn ook verschillende lettertypes mogelijk. Zo kun je woorden *kursiveren*, maar ook vetjes of *vet kursief* zetten. Er is keuze tussen letterfamilies zoals Times (deze tekst), Megaron (zie voorgepagina, naast de "kop"), Clearface (waarin "Kortgelezen" op p. 24 is gezet) en Chelmsford (zoals de titel van dit artikel). Ook de witte plaatsen in een tekst krijgen een ruime aandacht. Op onze zetmachine zijn er namelijk niet minder dan 8

verschillende instructies om horizontaal te spatieren, en 3 instructies om verticaal te spatieren. Daarnaast zijn er nog tientallen mogelijkheden met zo'n machine om teksten een leesbare vorm te geven.

Opleiding

De bediening van zo'n apparaat is natuurlijk niet zo eenvoudig. Daarom leiden de anciens steeds nieuwe zettters op. De duur van zo'n opleiding verschilt nogal sterk van persoon tot persoon. Een basiskennis bijbrengen kan gewoonlijk in een drie à viermaal sessies van drie uur. Met die basiskennis ben je in staat het gros van de teksten voor een Veto te zetten. Als je dan genoeg ervaring opdoet in het recht-toe-recht-aan werk van gewone teksten, ben je na enkele weken in staat ook het ingewikkeldere werk aan te vatten. Bij het ingewikkelde werk rekenen we bijvoorbeeld het passen van de titels in een gat, het aanbrengen van correcties in andermans teksten e.d., wat in het Veto-jargon gewoonlijk het "layoutzetwerk" genoemd wordt, omdat het terzelfdertijd als de layout gebeurt. Ook het zetten van bijvoorbeeld de indeks in dit nummer hoort al bij het gevorderde werk. Wanneer je "volleerd" bent, valt moeilijk te voorspellen. Het rekord bij Veto is 8 uur voor een basisopleiding en twee weken later kon de persoon in kwestie opdraaien voor een *volledig* Vetonummer. Andere personen beperken zich tot de basisopleiding voor

het zetten van de standaard teksten, en laten het moeilijkere werk over aan anderen.

Stress en rust

Het zetwerk van Veto teksten gebeurt ergens tussen vrijdagavond en woensdagmorgen. Sommige mensen werken liefst rustig, met een koffie binnen handbereik en niet teveel volk. Anderen bereiken pas grootsche prestaties onder stress; met een overvolle abak, een halfvolle pint, een rommelige van nog te zetten teksten en met de hete adem van de layouters in hun nek proberen ze een Vetonummer "af" te krijgen. Beide mensen kunnen bij Veto hun gang gaan. Tussen vrijdag en dinsdagmiddag is er meestal een rustige periode, waarin het "bulkwerk" gedaan wordt. De verschillende zettters lossen elkaar af in een beurtrol. Maar op dinsdagavond komt de *eindzetter* en krijgt als taak "alles wat overschiet" op tijd klaar te krijgen. Al drie jaar is dat wonderwelk nummer gelukt.

Nieuwe bloed

Een studentenblad moet jaarlijks vers bloed ingepompt krijgen. De afgestudeerden moeten vervangen worden. Om de nodige continuïteit te garanderen zijn er liefst enkele mensen die langer dan één jaar meewerken. Die aflossing is nu weer bezig. Als je denkt dat meewerken aan Veto ("het grootste studentenblad uit België") iets voor jou is, spring eens binnen in onze lokalen. Als je bijvoorbeeld wel redactionele aspiraties hebt, maar je wil eerst wel eens zien hoe zo'n blad werkt, zit je als beginnend zetter op een prima plaats. Trouwens veel redakteleiden zijn hun carrière begonnen bij de technische ploeg van Veto. (PB)

Vademekum

De weg naar de unief...

Jaarlijks schrijven zich een 4500 tal nieuwe studenten in aan de K.U. Leuven, dat zijn 4500 stukken zeep, 4500 tubes tandpasta, maar vooral 4500 vragen. Voeg daar de studenten bij die naar de KUL overstappen, bijvoorbeeld na hun kandidaturen en je krijgt een massa mensen die zich in het Leuvense een thuis zoeken.

De Algemene Studentenraad stelt elk jaar opnieuw alles in het werk om deze groep te onthalen en te gidsen in het Leuvense. Een belangrijk hulpmiddel daartoe is de uitgave van het vademekum "Kan je mij de weg naar de unief wijzen?"

Het vademekum is met z'n 200 pagina's de tekst de meest volledige gids over Leuven en over de universiteit. De meest en de minst voor de hand liggende aspecten van studeren te Leuven komen er in aan bod: hoe verwerk ik het best de leerstof, hoe funktioneer het examenreglement, wie verdedigt mijn belangen in de bestuursorganen van de universiteit, waar kan ik terecht met een medisch probleem, is er ergens een jobbe voor mij weggelegd, hoeveel historische gebouwen zijn er zo al in Leuven, waar vind ik een plank en twee schragen? De tiende editie van het vademekum

verschilt van de vorige uitgaven in die zin dat er nu duidelijk een cursorschier en een naslagedeelte werden aangebracht. Het leesdeel omvat achterevolgens de hoofdstukken: Studeren, Leven in Leuven, De Akademische Sektor en De Universitaire Diensten.

De voorstelling van de vrije verenigingen en de loden gids, i.e. de lijst met alle Leuvense handelszaken, onze variante op de gouden gids, werden achteraan in het naslagedeelte ondergebracht. Een index met meer dan 100 trefwoorden sluit het geheel af.

De talloze adressen en telefoonnummers van het Vademekum werden nagekeken en vóór elk hoofdstuk gegroepeerd. Het vademekum blijft met andere woorden voor elke student een instrument, waar het hele academiejaar naar teruggegrepen wordt voor tips en adressen.

Het vademekum wordt op 4500 exemplaren gedrukt en is in ruil voor een bon gratis verkrijgbaar voor de eerstejaarsstudenten. Deze bon wordt in de hallen bij de inschrijvingen uitgedeeld. Je kunt de bon ook in de 's Meiersstraat 5 inruilen voor een Vademekum. Niet-eerstejaarsstudenten kunnen het Vademekum voor 80 frank verkrijgen in de Leuvense boekhandel of in de lokalen van de Algemene Studentenraad die zich in de 's Meiersstraat 5 bevinden. (HD)

MEDEWERKERS

De journalist is een *waakhond*, zoveel is zeker, maar geen hond aan de ketting, geen agressief beest dat ieder verdacht uitzien individu dat het huis nadert, naar de keel wil vliegen. De journalist is voorzichtiger, hij snuffelt aan de schoenen, de broekspijpen, het kruis en de handen van de vreemde bezoeker, op zoek naar de geruststellende reuk of naar het irriterende geurtje om alsnog tot de aanval over te gaan. Dit alleen maar om te zeggen dat de journalistiek een vorm van kennis is, een manier om het kluwen van wat zo onprobleematisch "de werkelijkheid" genoemd wordt, te ontrafelen: immers niet alles wat zich als werkelijkheid aandient, is werkelijkheid. Het is één van de taken van de journalist een scherpe neus te ontwikkelen voor de verraderlijke "twilight-zones", de randgebieden waar wat werkelijk is en wat werkelijk lijkt in elkaar dreigen over te vloeien. Louis Paul Boons karakterisering van de schrijver als "de seismograaf" van zijn tijd gaat niet in de laatste plaats op voor de journalist. Ook deze laatste moet gevoelig zijn

De student als journalist L'Education journalistique

Onze democratie steunt op de scheiding van de drie machten: de rechterlijke macht is in handen van onafhankelijke rechters, het parlement beschikt over de wetgevende macht en de uitvoerende macht behoort toe aan het staatshoofd. Gelijktijdig met die noodzakelijke scheiding van machten ontwikkelde zich een "vierde macht": de journalistiek. Naarmate de westerse democratieën complexer werden en daardoor kwetsbaarder, werd de functie van de vrije pers steeds meer die van "waakhond" van de democratische verworvenheden. Zo intiem is de band tussen het vrije woord en de democratische gedachte geworden, dat de eerste stap van iedere diktatuur het mulkerven van de pers is.

voor de dagelijkse temperatuurschommelingen, voor de trillingen van de grond waarop hij rondloopt, hoe miniem ze ook zijn.

De universitaire grond waarop wij rondlopen, is voortdurend in beweging, de temperatuur van het universitaire klimaat steeds aan schommelingen onderhevig. *Waarover niet geschreven wordt, bestaat niet.* Wat niet op één of andere manier onder de aandacht van de mens wordt gebracht, is voorbestemd om genegeerd en vergeten te worden. Er gebeurt zoveel in een universiteitsstad dat om aandacht vraagt. Er klinken zoveel stemmen die allemaal gehoord willen worden. Sommige stemmen zijn niet veel meer dan *gefluister* en er is een gevoelig journalistiek oor nodig om die bijna onhoorbare en vaak onbeholpen pogingen om aandacht te krijgen, op te vangen. Het is dan aan de journalist om uit te maken of hij aan dat *gefluister* een duidelijk hoorbare stem zal geven of het voorgoed het zwijgen oplegt. Het *gefluister* dat bijna niemand hoort, wordt overstemd door de *schreeuwen* die geen enkele moeite hebben om zich te laten opmerken. De journalist krijgt interesse voor dat geschreeuw omdat al het lawaai zijn gevoelig oor begint te irriteren. Opnieuw aan hem om uit te maken of het spot de kool waard is en of het niet beter is de schreeuwer een prop in de mond te duwen. Het ligt voor de hand dat schreeuwers sneller gehoord worden dan zij die *fluisteren*, maar de vraag blijft of ze daarom meer te vertellen hebben. Het is de journalist die in laatste instantie beslist over goed en kwaad.

Een goede journalist is uiteindelijk "politiek zonder partij" (Menno Ter Braak). Hij vertrekt niet van onwrikbare en heiligmakende principes, en in het geval hij die toch heeft, doet hij er een ogenblik afstand van. Als hij twijfelt, onderdrukt hij die twijfel niet, maar aanvaardt hem als deel uitmakend van de journalistieke confrontatie. Geen verdringing. Geen sublimatie. Zoals de patiënt zich geeft aan de psychiater, zo geeft de journalist zich aan de lezer; zijn artikelen zijn zijn enige therapie. Daarin laat hij zijn eigen (kritische, afkeurende, bewonderende, sympathiserende, twijfelende) stem doorklinken, zonder te vervallen in pamflettaire agressie of kritiekloze propaganda.

het Vlees verleiden, niet het Woord), het valt niet voor de hardste schreeuwer, niet voor de knapste smool. Veeleer zijn het "oudertwete" deugden als inzet, hardnekkigheid en trouw, waarvoor het woord zich uiteindelijk gewonnen geeft.

Wat houdt dat nu concreet in? Bestaat er zoiets als "De Tien geboden voor de journalist?" of "De Twaalf Artikelen van de journalistiek?" Wat maakt een goed artikel tot een goed artikel, een goed interview tot een goed interview? Korrekt en vlot taalgebruik, afstandelijke geëngageerdheid, kritische insteldheid, humor, persoonlijke stijl... Het heeft geen zin om de lijst, die ongetwijfeld nog verder kan aangevuld worden, verder te zetten: het blijven abstracte begrippen. Pas wanneer je aan het schrijven bent, besef je elke keer weer hoe moeilijk het is de goede voornemens in de praktijk om te zetten. Ook in de journalistiek is de perfectie een onbetreden land, maar dat sluit niet uit dat de reiziger onderweg waardevolle ervaringen kan opdoen, waargeneemd: niet in de bestemming, maar wel in het reizen ligt de bekoring. Meewerken aan Veto kan één van die bekoorlijke ervaringen zijn. Ouw rotten in het vak vind je er niet, wel enkele "anciens", die hun pas verworven inzichten aan iedere geïnteresseerde kwijt willen. Het is de bedoeling op de werkelijke redactievergaderingen een soort *feedback*-situatie te creëren, een situatie waarin het eigen schrijven en het schrijven van de anderen in een open en opbouwende sfeer ter discussie worden gesteld. Niemand heeft de (journalistieke) wijsheid in pacht: alleen door *kommunikatie* en *konfrontatie* komen we een stap dichtbij ons Ideaal. Die feedback-situatie is er, zij het nog in een prematuur stadium. Veto is trouwens geen gevestigd persorgaan en heeft die pretentie ook niet. Het is een soort van *journalistiek laboratorium*. Dat er soms een en ander in de lucht vliegt, is bijna onvermijdelijk. Maar ook (en misschien in de eerste plaats) voor de studentenjournalistiek bestaat er een *recht op dwaling*.

Wie het literaire woord gebruikt, schrijft voor de *veinsigheid*. Zoveel staat vast. Het journalistieke woord kan niet die adellijke voorleggen en heeft minder verweer tegen de windmolens van de tijd. Maar dat geeft niet, want Veto verschijnt *iedere week* en tegen die regelmaat zijn ook maar weinig windmolens bestand.

Erwin Jans

Geen sinekure maar het kan Een studentenblad maken

Het is een jaarlijks terugkerend 'probleem' voor Veto om nieuwe medewerkers aan te trekken. Veto werkt nagenoeg volledig met vrijwilligers, studenten die het op zich nemen om wekelijks dit blad inhoudelijk en vormelijk in mekaar te knutselen. Maar ook deze mensen studeren af zodat er een konstante nood is aan nieuw bloed. Bovendien zou het blad er veel bij winnen mocht het totaal aantal medewerkers nog verder uitgebreid worden. Kortom, je hoort ons al komen: dit is een oproep.

Misschien denk je dat je toch nogal wat vaardigheden moet bezitten om zo'n blad te maken. Dat kan best zo lijken, maar al bij al valt dat erg mee: je moet weten dat de meer 'ervaren' medewerkers hun best doen om de knepen van het vak — hoe elementair die soms ook zijn — door te geven aan nieuwe medewerkers. Dat kan gaan van de kunst om nauwkeurig te lay-outen tot de vaardigheid om een helder en treffend artikel te plegen. Overigens is dat ook voor wat oudere medewerkers een steeds voortdurend proces van vallen en opstaan; van het wegwerken van een lompe zinswending, het genuanceerder formuleren van een controverse stelling of het beter belichten van de gerasterde foto tot het overzichtelijker lay-outen van een pagina.

Allemaal nodig

Meewerken aan Veto is dus ook een leerrijke ervaring, niet alleen voor mensen die rechtstreeks met Pers en Kommunikatie bezig zijn. Veto-medewerkers komen uit zowat alle richtingen van de universiteit, van Burgerlijk Ingenieur tot Klassieke Filologie, van Ekonomiek tot Pol en Sok.

Je kan sporadisch meewerken, of je kan wat intensiever meewerken. Om de continuïteit van het blad te verzekeren is er een (min of meer vaste) Veto-redactie, samengesteld uit vrijwilligers. De redactie is zowat de stuwende kracht van het blad, zowel inhoudelijk als technisch, maar zij kan natuurlijk niet zonder de bijdragen van een groot aantal sporadische medewerkers: mensen uit de raden van de studentenkoepel (zie hiervoor kader), kringcorrespondenten, mensen met een ruime interesse die ook eens een artikel willen schrijven, lay-outers, fotografen, zettters. Verder wordt Veto ook rechtgehouden door I (één)

halfjuids aangenomen redaktiesekretaris.

Zo gaat dat

Elke vrijdag om 15.00u houdt Veto haar *redactievergadering*. Hier kunnen alle geïnteresseerden hun ideeën kwijt, hier worden afspraken gemaakt voor reportages, interviews en andere plezierigheden. Het Veto-nummer dat de dag tevoren verschenen is, wordt geëvalueerd (kwestie van uit de fouten te leren), en natuurlijk wordt het nieuwe Veto-nummer er inhoudelijk klaargestoomd: de te plaatsen artikelen liggen er (in principe) ter lezing en keuring voor.

Hier nog een toevoeging, daar een onnaauwkeurigheid, hier weer een artikel dat moet herwerkt worden. Wie neemt de eindredactie deze week voor of z'n rekening? Wie schrijft nog dit kleine berichtje? Schrijven we een redaktioneel? Dergelijke dingen...

Tegen 18.00u is de nieuwe Veto virtueel klaar, maar nog lang niet gedrukt! De strijd tegen de klok begint. Dinsdagavond moet alles drukklaar zijn en er staat nog heel wat te doen: artikelen zetten, foto's maken, nog enkele late artikelen beoordelen, een lay-outschema maken, de agenda verzorgen. Een hoop werk voor veel

handen, gekoördineerd door de eindredakteur van dienst. En dinsdagavond draait zetwerk, lay-out en eindredactie op volle toeren. Het kan laat worden, maar dat hoeft niet. Er kunnen nog enkele leuke dingen gedaan worden: onderschriften bij foto's verzinnen, inleidende tekstjes voor op de voerpagina, gaatjes vullen, ...

Woensdag gaat de boel naar de drukker. 's Morgens binnen, 's avonds klaar. Donderdag in de postbus of in de Alma.

's Meiersstraat 5

En intussen is het weer bijna vrijdag: nieuwe artikelen, nieuwe interviews, nieuwe reportages moeten klaar zijn. De week is dus goed gevuld, maar hoe meer medewerkers des te vlotter verloopt het.

En meewerken kan iedereen die graag een degelijk weekblad maakt. Specifieke vaardigheden zijn vrij snel bijgebracht en de resultaten zijn vaak erg stimulerend.

Het huis in de 's Meiersstraat 5 heeft een deur: ze oogt misschien niet zo mooi, maar er zit wat achter. Zo onder meer de lokalen van Veto, en daar ben je altijd welkom.

Didier Wijnants

Het blad van de studentenkoepel

Zoals bekend is Veto het blad van de Studentenkoepel (tot vorig jaar ASR, de naam van de nieuwe koepel die nu in de maak is, is nog niet bekend). Wat dat idealiter moet betekenen is moeilijk vast te stellen, maar in elk geval is het duidelijk dat één van de belangrijkste taken van Veto erin gelegen is vlot samen te werken met de verschillende raden van de studentenbeweging.

Twee verduidelijkingen:

1. Veto funktioneert principieel anders dan de verschillende raden van de studentenkoepel. De raden (Sociale Raad, Kringraad, Sportraad, Kultuurraad) werken volgens het democratische principe van de *kringsvertegenwoordiging*: elke kring heeft één stemrechtelijke vertegenwoordiger in elke raad. Een weekblad maken is echter iets heel anders: het vraagt een speciale journalistieke interesse en een bijzondere inzet. Om voor een vlotte werking en voor continuïteit te zorgen draait Veto op basis van autonome *vrijwilligers*: studenten

die artikelen willen schrijven, die op reportage willen gaan, die technisch werk willen doen enzovoort. Toch is het evident dat Veto-redacteuren ook interesse krijgen voor wat er in de raden gebeurt.

2. De Leuvense studentenbeweging is in metamorfose. Over de verzoening tussen ASR en KRUU en over de nieuwe koepel die eerstdaags van start zal gaan lees je elders in dit nummer. Vanwege het speciaal statuut dat Veto binnen de studentenkoepel altijd gehad heeft en omwille van de continuïteit heeft de Veto-redactie ervoor gepleit om na de verzoening op dezelfde manier verder te werken. Dat is in principe aanvaard al was er nog wat onenigheid of dat ook onder dezelfde naam kon. Helemaal is deze zaak nog niet uitgepraat maar de Veto-redactie en -medewerkers zijn ervan overtuigd dat deze dertiende jaargang niet gebombardeerd zal worden door een naamsverandering. (DW)

Leerschool der journalistiek

Het journalistieke woord is scherp als een mes, het snijdt diep, het breekt open, het is vroeystisch, het ziet wat het niet zou mogen zien, het hoort wat het niet zou mogen horen, het is daar waar het niet zou mogen zijn. Het laat zich niet door elke pen opvrieten. Het is geen maar, geen onbevleete juffer, intengende, maar evenmin een hoer of een goedkope flirt. Het geeft zich niet aan de meest biedende (geld kan alleen

Veto-Lay out

Titel (Sf 36, Ft 4)

De derde reden waarom je het telefoonboek van Waremmé-Virton niet zal uitlezen, is dat het eentonig gelayout is. Informatie op zich mag dan wel leerrijk zijn, de manier waarop de overdracht gebeurt, is heel belangrijk.

Je blijft als layouter een behanger van teksten, maar met een beetje creativiteit komt er een fris geluid uit het behang: puntrasters, lijnrasters, verlooprasters, lijnen, banden, kaders, verschillende lettertypes en -groottes, vetjes, kursief, symmetrie, herhaling, foto's, illustraties, rode druk: je kan er een beetje mee spelen, en er zijn maar een paar spelregels: geen twee titels naast elkaar plaatsen, zorgen voor een vloeiende leeslijn. Je leeft met de fotografen in een soort lieftde-haart-verhouding: zij zorgen met soms zeer geslaagde foto's voor de noodzakelijke "verluchting" van je blad, maar het minst dat je aan oppervlakte bespaart op de foto doet al afbreuk aan de compositorische kwaliteit. Maar kom, vrij ze een beetje op, en wees geen bange hazen. Met langoren hebben we enkel gemeen dat we uren voor een

lichtbak kunnen zitten, en dat er moet op-geschoten worden.

En paar vaktermen: een "gat" is een witte vlak in de bladspiegel met als eigenschap dat het net te klein is voor het ene opvulsel, en net te groot voor het andere. Een afgeleide eigenschap is, dat het een gat blijft tot een gat in de nacht.

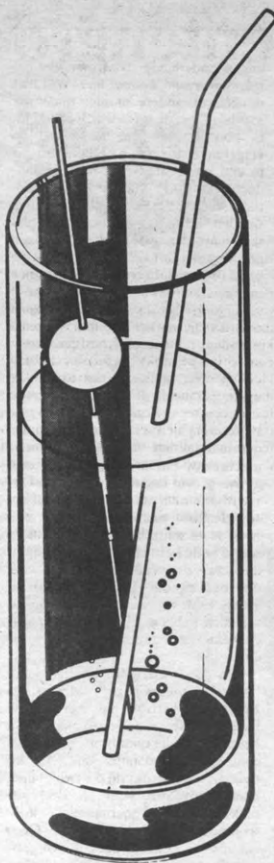
Een laatste woord van een laatste zin van een laatste alinea heet meestal "slotwoord". In layoutkringen wordt het herdoopt in "hoerjong", daar het de onbehebbelijke gewoonte aangenomen heeft bovenaan een nieuwe kolom te verschijnen: als een ongelukje: behoed je ervoor.

Geld kleef en geld moet rollen. Van 31.000 frank mag je dan wel verwachten dat het beide doet. "Waxer" heet de investering, en het rolf de stroken tekst door een lijmbad. Het apparaat zou wat meer renderen, als er wat meer lay-outers aan de slag zouden gaan (dit is hier trouwens de zoveelste uitnodiging voor).

Degenen die bij deze geroepen zijn, zijn dan ook meteen uitverkoren. Je hebt geen voortkennis nodig, je hoeft niet te kunnen tekenen, fotograferen, typen, je hoeft zelfs geen einde aan artikelen te kunnen brenen.

Kris Blykers

CRASH

MUNTSTR. 18 LEUVEN

BELGISCH

CONGO

danceteria (EX-ATELIER) koning albertlaan 48, leuven
016/23.34.55 beschikbaar voor fulven
do vr zat open

HOTEL

«Professor»
Naamsestraat 20
3000 Leuven

Prachtig hotel met totaal vernieuwde kamers in het centrum van Leuven

Gekerd om zijn unieke «Cocktail Bar»

Reservaties 016/20 14 14

Wij bieden U tevens een feestzaal (100-150 p.) met alle faciliteiten voor feesten, banketten en vergaderingen.

tijl

Alle inlichtingen :

Taverne TIJL
Hogeschoolplein 8
Tel. 016/20 04 78

c a f e

ORIENT

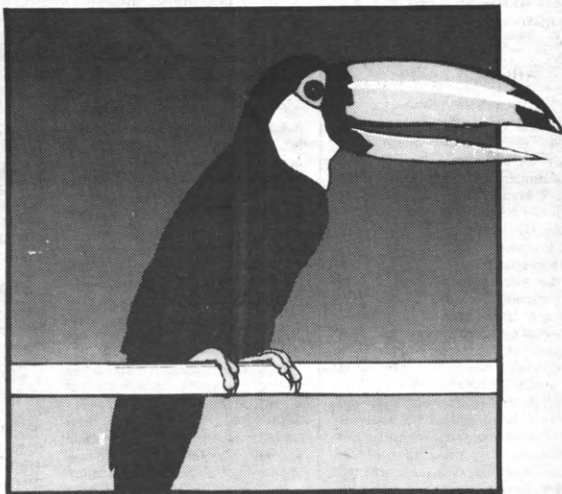
Oude Markt 15 Leuven - Tel. 016/20 17 18

Erasmus

Tiensestraat 96,
3000 Leuven
Tel. 016/20 08 62

studeren is jullie zaak, service de onze!
TOT STRAKS

ACCO, niet zomaar de studentengroothandel

Kursussen koop je bij Acco. Om kursussen te kopen schuif je aan bij Acco. Als je bij Acco aanschuift ga je kursussen kopen. Of toch niet? (foto Didier Wijnants)

Geruime tijd reeds is het voor de studenten aan de KUL heel normaal dat ze voor een groot gedeelte van hun studiebehoeften in Acco de aankopen verrichten. Meest vanzelfsprekend is natuurlijk de aankoop van kursussen; Acco is immers uitgever van zowat de helft van het kursussenbestand aan de KUL. Maar tevens vind je er al het nuttige voor een student: van labo's tot gewone ball-point, boeken, kassettes, drankbonnetjes om de fuif mee te voorzien, ...

Acco is er voor de student, zoveel mag duidelijk wezen. Maar, wat velen nogal graag eens vergeten: Acco is er gekomen door de student, en onderhoudt tot op vandaag een heel nauwe band met de student. Anders gezegd: Acco is er absoluut niet zomaar gekomen, en heeft in zijn nu zowat 25-jarig bestaan een vaak moeilijke weg afgelegd om erkenning te krijgen als volwaardige uitgeverij, drukkerij, aankoopcentrale en kopiecentrum. Want over deze domeinen spreiden zich de activiteiten van het ACademisch CO-operatief.

Vroeger was de situatie in Leuven totaal anders: kursussen waren vrij schaars, niet bepaald van goede kwaliteit en vooral schrikwekkend duur: tot 3 fr. per (gestencild) blad, anno 1951! In de vijftiger jaren werd echter een ommekeer bewerkstelligd, die beetje bij beetje vaste voet aan de grond verwerfde.

De roep tot democratisering van het onderwijs was toen, evenzeer als nu, heel levendig, alleen was er toen geen crisis-smoesje vanwege de regering

mogelijk om dit ideaal in de kiem te smoren. Hier in Leuven had zich achter prof. Dondyne de beweging geschaard onder de noemer 'Universitas', en precies in deze kringen waren ook de pioniers van (ondermeer) Acco te vinden.

Een aantal mensen uit die beweging wilde immers concreet gaan werken rond de democratiseringsgedachte, en bepaalde wantoestanden in het Leuvense gaan verhelpen. Een eerste initiatief behelste het opzetten van een kursusdienst. Daarvoor werd een stencilmachine gesmokkeld uit Engeland. Het opzetten van deze (aanvankelijk illegale) kursusdienst vormde een eerste van een reeks concrete initiatieven om het verblijf hier in Leuven voor iedereen haalbaar te maken. Er werden volledige huizen gehuurd en opgeknaapt: de eerste gemeenschaps-huizen, die de aanzet vormden voor de huisvestingsdienst. Ook werden er goedkope maaltijden verschaft, dit zou het begin vormen van de Alma. De principiële doelstelling was steeds: kwaliteit leveren tegen betaalbare prijzen.

De bekendste figuren uit dit prille begin zijn ondermeer de huidige vice-rector A. Deruyttere, prof. Jan Bundervoet en Georges Pollers. Vooral deze laatste is het boegbeeld gebleven van Acco, waar hij momenteel nog steeds de algemene directie waarneemt. Zelf was Pollers overigens eerder 'toevallig' aan de KUL beland, want voor een mijnwerkerszoon uit het verre Limburg was de stap naar rechtsstudies iets uitzonderlijks.

De gezamenlijke activiteiten werden eerst gebundeld in 'Sociale Diensten', wat in 1956 werd omgedoopt tot 'Universitaire werkgemeenschap vzw'. Deze vzw had trouwens reeds een aantal mensen in vast dienstverband aangeworven, want de diverse activiteiten (en vooral dan de kursusdienst)

hadden steeds meer werk gekregen.

Die kursusdienst vormde de commerciële activiteit van de Universitaire Werkgemeenschap (UW), en om diverse redenen werd in 1960 beslist om deze uit de vzw weg te trekken en er een vennootschap van te maken: de ACademische COöperatieve, kortweg Acco, was geboren. De andere diensten werden langzaam maar zeker ingekaderd binnen het dienstverlenend aspect van de KUL, terwijl de UW nog steeds bestaat, als een soort waakhond en controleorgaan bij het beleid van Acco.

Het opzetten van de kooperatieve hield ondermeer in dat er aandelen werden aangeboden tegen een vaste prijs: wie een dergelijk aandeel kocht, had recht op een verminderde aankoopprijs. Hierbij werd nog maar eens gemikt op het studentenpubliek: verantwoord materiaal aan verantwoorde prijzen. Maar het kopen van een aandeel betekende eveneens een daadwerkelijke steun om de uitbouw van Acco in de toekomst veilig te stellen: dat geld betekende immers kapitaalsaanwinst voor het bedrijf. Tot op de dag van vandaag blijft dit principe bestaan: een aandeel bij Acco kost momenteel 750 fr. Wie er een aandeel heeft recht op de goedkopere ledenprijs, maar helpt tevens aan het instandhouden van Acco.

Studentenwereld

Acco heeft mettertijd zijn activiteiten uitgebreid. De prille kursusdienst met één stencilapparaat is inmiddels een vrij grote drukkerij geworden, die dag en nacht draait. Deze is ondergebracht in de Brusselselaan. In 1960 werd ook begin gemaakt met een verkoop-magazijn. Aanvankelijk beperkt tot de verkoop van de eigen kursussen en wat papiermateriaal, is het aanbod heel verscheiden geworden. Er zijn nog steeds een aparte kursusdienst en een papierhandel, maar tevens zijn er een stevig uitgebouwde kantoorhandel en een wetenschappelijke boekhandel bijgekomen. Daarnaast heeft Acco ook een van de meest uitgebreide kopieerdiensten van het land. Lange tijd was Acco de prijsmaker in het Leuvense. Momenteel echter lijkt Acco zelf een beetje het slachtoffer te worden van de 'copy-boom', hoewel de situatie toch onder controle blijft, mede door een uitgebreide service.

Tenslotte is Acco ook actief in de uitgeverijwereld: niet alleen de uitgave van kursussen valt onder deze noemer, doch ook boeken en enkele tijdschriften worden door Acco uitgegeven. Deze activiteiten hebben zich in een recent verleden zelfs uitgebreid naar Nederland toe, waar in Amersfoort een filiaal van de uitgeverij werd opgezet.

Acco heeft in zijn 25-jarig bestaan steeds nauwe relaties onderhouden met de studentenwereld. Niet alleen via de mogelijkheid voor studenten om een aandeel te kopen, maar ook in het effectief beleid werd er steeds ruimte gelaten tot inspraak van de studenten. Ook dit heeft een evolutie ondergaan (zo was er vroeger een vrij actieve adviesraad). Momenteel heeft de raad van bestuur van Acco (die het beleid bepaalt) een vaste delegatie uit de studentenwereld. Deze wordt traditioneel geleverd door Sociale Raad. Hierdoor blijft ook het contact met de kringen behouden. De afvaardiging van de studenten heeft een reële inspraak bij het beleid van Acco, en is dan ook allesbehalve louter symbolisch. Meer specifiek helpt zij er mee over waken dat de aanvankelijke doelstelling van Acco, het leveren van allerlei studiebehoeften aan verantwoordelijke prijzen, gehandhaafd blijft.

Deze evolutie en aanpak heeft van Acco een vrij uniek bedrijf gemaakt. Voor de Leuvense student is Acco een niet weg te denken begrip geworden, terwijl ook op nationaal vlak een zekere faam werd verworven. Door de achtergrond waarin het bedrijf is ontstaan, en de studentvriendelijke filosofie die er nog steeds een wezenlijk bestanddeel van is, vormt Acco een unieke realisatie binnen de geschiedenis van de studentenbeweging.

Gilberte Boeckmans

Geert Stubbé

Eerste les in afkortingen RvS, RvB van Alma vzw & ASR

Een studentenstad als Leuven heeft zo zijn eigenaardigheden. Een grote concentratie van studenten troept samen in welbepaalde perioden en op welbepaalde tijdstippen. Doorgaans zie je dit fenomeen van oktober tot juni-juli, en het is een doordeweeks evenement van maandag tot vrijdag. Er ontstaat dan ook in Leuven een specifieke situatie waarin de verhuur van kamers en konijnkoten welig kan tieren, waar voor iedere vierkante meter soms 1000 fr. wordt gevraagd en waar het gemeentebestuur systematisch belasting heft op 'het in huur geven van kamers'. Ook de plaatselijke horeka weet op dit seizoen gebonden fenomenen in te spelen. In zowat elk kafee van Leuven kan je allerlei snacks krijgen, dag en nacht. Op zich kosten die dingen niet zoveel, maar je bent toch al snel vijfhonderd frank kwijt als je een avondje uitgaat en in de vroege uurtjes nog een hap wil eten. Om op deze markt nog een zekere invloed te kunnen uitoefenen en om studeren financieel meer aantrekkelijk (voor sommigen zelfs haalbaar) te maken, heeft ook de universiteit zelf enkele initiatieven genomen op dit vlak.

Op 3 augustus 1960 kwam er de 'wet houdende de toekenning van sociale voordelen aan de universiteiten en gelijkgestelde inrichtingen'. In de memorie van toelichting bij die wet van '60 lezen we het volgende: "... de universiteiten hebben, buiten hun traditionele zending, nieuwe opdrachten te vervullen om de student te helpen bij de oplossing van problemen die met het onderwijs niets te maken hebben: huisvesting, voeding, gezondheidszorgen, cultuur, sport, psychologische oriëntering en beroepsoriëntering..." Te dien einde hebben zij studentenhuizen, restaurants, sociale diensten, diensten voor voorlichting opgericht of gepatroneerd."

Al deze diensten en infrastructuur die mettertijd gegroeid en gebouwd zijn moeten dus jaarlijks een zeker bedrag krijgen om te kunnen werken of om de gebouwen te kunnen onderhouden. In deze werkingsmiddelen en onderhoudskosten voorzorg dus de wet van '60, die sociale toelagen toekent aan de sociale sektor. En in de jaren '50-'60 was inspraak en mede-beheer in

de mode, dus schreef ook de memorie van toelichting bij de wet van '60: "De regering uit evenwel de wens dat de studenten, bij deze gelegenheid, zouden uitgenodigd worden om aan het beheer van de werken waarbij zij de eersten baat zullen vinden, mede te helpen". En daarmee was het mede-beheer geboren en in een officieel kleedje gestoken.

Teorie en praktijk

In Leuven is het Sociale Raad (één van de raden van de Algemene Studentenraad of ASR) die enkele studenten afvaardigt naar de mede-beheersorganen. Zo is er bijvoorbeeld de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) die de gelden van de sociale sektor beheert en ook al de diensten uit de sociale sektor (peda's, de studenten-restaurants, sociale dienst, medische dienst...) coördineert. De RvS is het enige officiële universitair beleidsorgaan waar de studenten paritair vertegenwoordigd zijn en stemrecht heb-

ben (6 profen, naast 6 studenten en 6 personeelsleden uit de sociale sektor). Ook in de Raad van Bestuur van Alma vzw (dit zijn de studentenrestaurants) zijn studenten vertegenwoordigd door leden van de Algemene Vergadering van Sociale Raad. Het dagelijks bestuur wordt waargenomen door de directie. De algemene beleidslijnen worden vastgelegd op de RvB. Althans in theorie. In de praktijk verloopt het mede-beheer niet altijd zoals de studenten dat wel zouden wensen. Zij beklagen er zich regelmatig over dat de mede-beheersorganen er slechts pro forma zijn, dat de belangrijke beslissingen vaak al op voorhand vastliggen, of dat zij tegen deze professionele en geschoolde vergaderders niet kunnen concurreren. De discussies hebben dikwijls een erg technisch karakter en het lezen van begrotingen en exploitaties, winst- en verliesrekeningen, balansrekeningen e.d. is ook wel effe wennen.

Bovendien moeten deze kwesties vaak ook in een evolutie bekeken worden en niet enkel als een op zichzelf staand gegeven. Dit is dan ook vaak het grootste probleem. Voor een student goed en wel ingeburgerd is in Leuven, en ervoor gezorgd heeft 1ste en 2de kandidatuur zonder kleerscheuren door te zijn gekomen, zijn er immers al 2 jaren achter de rug. Wanneer die studenten zich dan engageren binnen hun presidium of voor het mede-beheer dan is dat vaak slechts voor 2, hooguit 3 jaar. En ook dit engagement vergt een inloopperiode.

Al bij al vinden de studenten dit mede-beheer toch de moeite waard en van onschatbaar waarde als bron van informatie. Een belangrijk gegeven naar de eigen achterban toe, de studenten die zijn vertegenwoordigen. Als het echt mis loopt, hebben de studentenvertegenwoordigers nog altijd de mogelijkheid hun kollega's medestudenten te mobiliseren. Zo

werd bijvoorbeeld in '81 de werking van Alma II een tijdje lam gelegd door een bezetting van het restaurant. Rechtstreekse aanleiding was een aangekondigde prijsstijging die de studentenvertegenwoordigers niet konden en wilden verdedigen naar hun achterban toe.

Vrije markt?

Overigens is het voor de ganse sociale sektor en alle betrokken partijen moeilijk een consequent volgehouden sociale politiek te ontplooiën. En met de huidige regeringsmaatregelen in zicht (zie elders in Veto) zal dat er niet beter op worden. Op basis van de wet van '60 kreeg de sociale sektor immers een vast bedrag toegedien dat ook rechtstreeks door de mensen in de sektor werd beheerd. Deze sociale toelagen worden nu gehalveerd en bij de werkingstoelagen van de universiteiten toegevoegd. De sociale sektor is daarmee zijn autonomie kwijt en kan alleen blijven verder bestaan bij gratie van de universiteiten. Die universiteiten nu, zullen al snel geneigd zijn het inschrijvingsgeld te verhogen om de tekorten in de sociale sektor te dekken. Immers het bedrag van de sociale sektor wordt niet alleen gehalveerd, maar daarna ook geblokkeerd op het huidige niveau. Op lange termijn moet de sociale sektor zelf bedruipend worden, althans als we sommige beleidsnota's moeten geloven. De studenten van Sociale Raad stellen hier tegenover dat een sociale sektor betaald door de student zelf, geen sociale sektor is. Studeren in een universiteitsstad — voor sommigen ver van huis — moet niet afgestraft worden door die mensen financieel op extra kosten te jagen. Integendeel, de ontwikkeling van het intellectueel potentieel van onze jongeren zou juist moeten aangemoedigd worden. In een land als België — waar grijze hersencellen zowat de enige grondstof is — is het geen overbodige luxe te investeren in de ontwikkeling van dat potentieel. Misschien is dat wel een uitweg uit de crisis.

de spuyne

HEB JE AL EENS AAN DE SPUYNE GEDACHT
 VOOR JE NATJE EN JE DROOGJE
 MAAR OOK VOOR ...
 VERGADERINGEN, BIJEENKOMSTEN,
 CULTURELE MANIFESTATIES, BARBECUES,
 FAMILIE- EN ANDERE FEESTEN,
 GASTRONOMISCHE MIDDAGEN WIJN
 PROEVERIEN ... OF KEN JE NOG ANDERE
 ORGIEN?
BIJ ONS KAN HET EN WE HELPEN JE ZELFS ...
NEEM DUS KONTAKT OP MET DE
'WITTE' OF 'GUY'
OF KOM EVEN LANGS
 BIJ ONS KAN HET EN WE HELPEN JE ZELFS ...
NEEM DUS KONTAKT OP MET DE
'WITTE' OF 'GUY'
 22.03.24
OF KOM EVEN LANGS

de spuyne

CULTUREEL ONTMOETINGSCENTRUM
 TERVUURSEVEST 101
 3030 LEUVEN (NIEUWLEEU)
 (016) 22 03 24

acco-boekhandel

JE vindt er algemene en gespecialiseerde wetenschappelijke literatuur. Besteldienst binnen- en buitenland. Het Modern Antikwariaal biedt boeken over kunst, geschiedenis, vrije tijd ... - KOOPJES !!! -

Tiensstraat 134, tel. : 016/23.35.20

Tiensstraat 134, tel. : 016/23.35.20

acco-papierhandel

JE zoekt een degelijke balpen, vulpen of klasseerartikelen? Geen probleem. Evenmin voor schriften, notabloks, agenda's, kaften, kaders, posters, wenskaarten, teken- en schildermateriaal ... keuze te over.

Tiensstraat 134, tel. : 016/23.35.20

acco-uitgeverij & kursusedienst

JE kursusedienst! Honderden cursussen uit alle fakulteiten. Eventueel interessante boeken en tijdschriften voor studenten en afgestudeerden uit alle wetenschappelijke richtingen van het hoger onderwijs.

Tiensstraat 129, tel. : 016/23.35.20

acco-kantoorhandel

JE kunt kiezen uit diverse merken schrijf- en rekenmachines. Met toebehoren. Daarnaast labojassen, bureaulampen, boekenrekken, bureaus, kassettes, batterijen. Kortom, alles voor een efficiënte kotinrichting.

Vesaliusstraat 13, tel. : 016/23.35.20

acco-kopiedienst

JE bent een kwaliteitsnopper. Acco geeft bijzondere aandacht aan je scripties, verslagen, seminariewerken, thesissen ... Unieke afwerkingservice met een vijftal inbindsystemen, snijmachines ...

Brusselsestraat 118a, : 016/22.64.26

acco-drukkerij

JE luven of activiteiten in de verf zetten kan met een verzorgde affiche, gedrukt in acco's professioneel uitgeruste drukkerij. Verder drukt acco het klassieke gamma : tijdschriften, boeken, brochures ...

ACCO
 academische coöperatief
 minimale prijzen
 maximale kwaliteit
 en met een

HEEL HET JAAR
 PROMOTIE-
 ARTIKELEN

ACCO-AANDEEL EXTRA-VOORDEEL

Copy Max

vandenbemptlaan 57, (campus arenberg)
 leuven-heverlee / naamsestraat 6 leuven.
 016.23.35.38 / 016.23.20.34

topkwaliteit in fotokopie
 voor uw monokopies
 tesis - cursus - tijdschriften

Als het om boeken gaat ...

Vraag uw
 studenten-kopers-kaart
 11 aankopen = -10%

Standaard Boekhandel

ALGEMENE EN
 WETENSCHAPPELIJKE
 BOEKHANDEL

NAAMSESTRAAT 57
 LEUVEN 016/23 98 21

Dilemans: "U moet niet inslapen"

vervolg van p. 1

was toen ook net 25 jaar full-time docent en ik had een zeer sterke juridische, fysieke en mentale band met Leuven. Bovendien boeide intellectueel management mij wel en had ik ook ervaring op dat vlak binnen Caritas Catholica, enkele kabinetten enz. Maar van alles wat ik gedaan heb, heeft de universiteit mij altijd het meest geboeid. Ik zou nooit iets anders hebben kunnen doen, ik heb nooit een kantoor in Brussel gewild, want ik wilde blijven lesgeven en in Leuven zijn. Daarom zou ik mijn professoraat ook nooit opgeven. Ik ken niets dat in de verste verte met de universiteit kan vergeleken worden."

Veto: Hoe zit dat dan met doceren?

R. Dilemans: «Dit is hier natuurlijk mijn full-time job. Maar ik probeer om contact te blijven houden met mijn domein. Ik geef nog een paar uur per week kollege, maar de rest is ofwel vakant verklaard of via vervanging opgevolgd. Ik had wel het voordeel dat datgene waarmee ik bezig was min of meer was afgerond, dat maakte het makkelijker. Wel zijn er nog naweeningen van mijn opdracht over Sociale Zekerheid, toelichtingen die ik moet geven in het parlement vrb. En ik zet ook nog twee reeksen verder die ik bezig was, De Rechtszids en Wegwijs (waarvan volgende maand trouwens weer een deel verschijnt), maar dan meer vanop afstand.»

Veto: U heeft een aantal nieuwigheden ingevoerd. De Akademische Raad is uitgebreid met de voorzitters van ILO en het Instituut van Farmaceutische Wetenschappen. U heeft de functie van Akademisch ombudsman opgevolgd en er zijn de denkgroepen.

R. Dilemans: «Ja, dat klopt. Maar die denkgroepen zijn niet permanent, ze vormen geen parallelle structuur met de A.R. De eindrapporten zijn trouwens net binnen.»

Veto: Wat ook nieuw is, is dat de discussie op A.R. veel dieper gaat dan vroeger. De vergaderingen duren veel langer. Is dat een uitvloeisel van uw visie op universitaire beleid?

R. Dilemans: «Voor het grootste deel toch. Ik hou ervan om vraagstukken fundamenteel te behandelen. En U weet ook dat de democratie moeilijk op een efficiënte manier te realiseren is. Aan de andere kant speelt de onervarenheid natuurlijk mee. Piet De Somer was een zeer ervaren en bekwaam man en er is tijd nodig om te leren snel de juiste konklusie te trekken. Ik meen toch dat er nog meer aan vernieuwing gedaan is. Denk maar aan de centra voor etische problemen die pas operatief zijn (in de biomedische wetenschappen en de economie), de nieuwe structurele uitbouw van de universitaire ziekenhuizen, een betere begeleiding van project- en bureauaanvragen...»

«Op onderwijsvlak hebben we een bijzondere aandacht geschonken aan de Open Universiteit, waarvan we het centrum door een beslissing van de VLIR naar hier hebben kunnen halen. Er is de KUL-Permanente Vorming, de KUL-opleiding overheidsmanagement en non-profit, het Erasmus-project (uitwisseling van professoren en studenten), het China-Europa instituut, de rapporten over onderwijsvernieuwing en examenherziening, de uitbouw van de Alumni-vereniging...»

democratie is, een democratie waarbinnen problemen ten gronde worden bediscussieerd en de meerderheid beslist. En de studentenbeweging?

Veto: Is uw visie op de studentenbeweging veranderd?

R. Dilemans: «Ja, in die zin dat ik er nu meer zicht op heb. Volgens mij is de studentenbeweging onder te verdelen in enerzijds de fakulteitskringen en anderzijds de tendensverenigingen of inspraakverenigingen. Deze laatste zouden zich wat dynamischer moeten opstellen. Als ik jullie was zou ik geen subsidies wensen voor de gewone werking, wel voor cultuur en sport en verworvenheden zoals Acco, maar dus niet voor vrb. Veto dat gratis verspreid wordt. Ik zou niets voor voelen. U staat voor de optie u te dynamiseren. Ik merk toch een grote volwassenheid bij de studenten. Ze zijn vatbaar voor inspraak. Ik stel mij ook de vraag naar de representativiteit van sommige mensen. Ik den een demokraat in hart en nieren, en ik vind dat u zich wat representatiever zou moeten opstellen. U moet niet inslapen.»

Veto: Weet u tot wie u zich moet richten binnen de studentenbeweging?

R. Dilemans: «Ik zie de studentenvertegenwoordigers in de Akademische Raad als mijn gesprekspartners. Tenzij u mij vertelt dat ze vervangen moeten worden.»

Veto: Is dat niet te weinig als contact met de studenten?

R. Dilemans: «Ik weet het niet. Wij doen alles wat we kunnen. Michel Uytendaele vraagt het Arenberggebouw voor 't Stuc, wel we gaan doen wat we kunnen. Contact moet er zijn, vrb. nu met die uitbouw van een universitaire kulturele cel, dat wordt er belangrijk in de toekomst, dat kulturele leven.»

«Maar er is meer, de universiteit is meer dan ooit het centrum waar de toekomst wordt voorbereid, wij moeten de mensen daarvan overtuigen, maar we moeten dat ook zijn. We hadden met Piet De Somer een internationale figuur die ons werkelijk naar een bepaald nivo gebracht heeft, zonder dat dat ten koste ging van de studenten. Onderwijs en research gaan immers samen. Leuven is een echte universiteit, één waar vrijheid heerst, waar men zonder te moeten ronselen de beste mensen kan krijgen, en die op een internationale faam aanspraak maakt. Dat laatste betekent een dagelijkse uitdaging, vrb. het China-instituut. Over drie dagen vertrek ik naar Seoel, welnu zij wensen Leuven als partner. Leuven is een begrip, waar je ook komt en daar profiteren studenten ook van. De studenten beseffen niet steeds wat voor een instelling zij bezoeken. De mensen zouden moeten beseffen dat ze in een echte open unief zitten. De open visie van Dondeyne is in die zin vruchtbaar geweest. In een wereld die nivelleert, verschraaft, moeten wij anders zijn. Wij en enkele andere uniefs, dragen aldus de toekomst mee. Studenten zijn zeer belangrijk en alles moet voor hen nuttig kunnen zijn. Ook hun inbreng is nodig. Ik dank u zeer voor uw vertrouwen.»

Rudy Lanssens
Didier Wijnants

ZOEKERTJES

• Tweedekantsonderwijs Mechelen zoekt ook enkele vrijwillige leerkrachten (Nederlands, Frans, Engels, Duits, Wyskunde, Geschiedenis, Aardrijkskunde, Wetenschappen, Plasticsche Opvoeding, ...). Vrijstelling van stempelcontrole mogelijk. Voor meer inlichtingen: tel. 015/29.05.31; Adegemstraat 55 Mechelen.

• Repetitoren: in het kader van een reportage zoekt Veto zowel positieve als negatieve reacties van studenten, lesgevers of andere betrokkenen in verband met repetitorenuro's. Loop eens langs of stuur je informatie naar de 's Meiersstraat 5 te Leuven of bel 22.44.38.

Leuven vol Muziek: De tweede uitgave van dit alternatief muziekfestival kende vorig jaar een enorme belangstelling. Op de foto mensen die bereid gevonden werden om naar het superspektakel van Charlie Morrow te kijken en te luisteren.

Maar er werd niet gelachen Mallemtunt biedt staalkaart van het Vlaams teater

Voor de rest van het Vlaamse teaterleven is de zomer koninkrijk bij uitstek. Mallemtunt denkt daar echter anders over. Zo kon je deze zomer in en om de Brusselse Beursschouwburg drie produkties gaan bekijken, waarvan zelfs twee nieuwe.

Oud is en was Terracotta, een solo van Pat Van Hemelrijk, ex-Radeis en dus iemand die met beelden wil spelen. Dat resulteert in een woordenloze voorstelling die wel pretendeert op een speelse manier heel wat te "zeggen". En daar gaat Van Hemelrijk in de fout. Zijn geknoei met allerlei technische toestanden is wel leuk en zelfs charmant om naar te kijken, maar je verklaart er nauwelijks iets mee. En zo blijft je na een voorstelling van ochtarm 45 minuten lang heel onzeker achter. Liefst van al zou je de hele bedoening afschrijven als een flop, maar precies de eenvoud van de acteur verbiedt je die konklusie te trekken.

Charme is het laatste wat je van het gezelschap van Jan Decorte, Het Trojaanse Paard, mag verwachten. Dit enfant terrible van het Vlaams teater probeert niet iets te bereiken via subtiliteit, hij houdt van heel wat meer eksplisiteit.

Dito' Dito

Het is precies die drang naar duidelijkheid en ondubbelzinnigheid die zijn laatste brouwsel, Op een avond..., de nek om doet. De voorstelling zou een parodie op Ibsens Hedda Gabler moeten zijn, maar die wijsheid laat je als toeschouwer best thuis. Wat je te zien krijgt, heeft namelijk niets van Ibsen origineel in zich, alleen verwijs hier en daar een naam of een stukje anekdote naar "het voorbeeld".

Decorte creëert op de scene wel zijn eigen Hedda Gabler, en gaat daarbij te werk volgens het bekende prodédé. De oude traukendoos gaat weer open: acteurs lezen voor uit het boekje (toevallig dan nog het verkeerde boekje), emoties worden geanalyseerd in plaats van getoond, acteurs deklameren teksten in plaats van realisme na te streven. Dat was toen Decorte begon allemaal heel revolutionair, maar nu is het opgewarmde kost. Bovendien lijkt het erop dat het HTP nu ook zichzelf wil gaan parodiëren, wat het geheel toch wel heel bevredend maakt.

«Gelachen wordt er wel, bij deze Op een avond, maar daar houdt het spijtig genoeg ook op. Je zit te kijken naar een stukje slapstick, en net zoals met Laurel en Hardy lach je wel spontaan, maar erg veel betekent het niet. Dat moet ook niet, maar van Decorte verwacht je wel iets meer. Dat is hij nu eenmaal aan zijn reputatie verplicht.»

De interessante opvoering die Mallemtunt te bieden had, was wel Ce qui il y a de meilleur dans l'homme, c'est le chien, door Dito'Dito, ooit heel boos weggelopen van bij HTP. Interessant was le Chien zeker, maar echt geslaagd nu ook weer niet. Daarvoor was het eindresultaat nog te veel een workshop-produkt, bedacht maar onaf... Gemakkelijk hadden het de auteurs

het zich zeker niet gemaakt. De voorstelling is geen concert, geen teatervoorstelling maar ook geen dansvoorstelling maar ook geen dansvoorstelling. Voortdurend wordt het van het ene medium naar het andere oversgeschakeld, zodat het niet zeker is dat je het publiek wel mee hebt. Dat leek me ook hun bedoeling niet: het leek me alsof van het publiek een even grote inspanning geëist werd. De flarden tekst werden alleen door een vage verwijzing naar het slechte in de mens gebonden. Dat hierbij het nodige sarkasme ten toon werd gespreid, kon niet iedereen verheugen. Begrijpelijk, het pessimisme van de geciteerde auteurs (o.a. een flinke hap Macbeth van Shakespeare) is bijna niet te verzoenen met de essentie van teater: iets doen dat anderen kan boeien.

De muzikale intermezzo's waren verzorgd, maar soms aan de goedgekope kant. Meer creativiteit had vast geleid tot een breder pallet van genres, en ook tot verrassender kombinaties.

De staalkaart van het vernieuwend Vlaams teater die Mallemtunt dus bood, stemt niet erg hoopvol. De drie voorstellingen bevestigden eigenlijk wat je al maanden in de pers kan lezen: het Vlaamse teater heeft dringend nood aan echt vernieuwende impulsen.

veto
ALGEMENE STUDENTEN RAAD
's Meiersstraat 5
3000 Leuven tel. 016/22.44.38

U heeft hem natuurlijk reeds lang op uw boekentasje plakken: de Veto-sticker.

De weinigen die nog zonder durven leven, kunnen dit euvel nog steeds verhelpen. 20 frank lenen en u naar het gekende adres begeben!

Aangezien de tijd dringt stellen we voor om de regeringsmaatregelen op een ander moment te behandelen. De rektor stemt hiermee in. Toch kan hij niet nalaten enige kritiek te geven op de ekstra-Veto van juli over de regeringsmaatregelen. Daarin wordt Dilemans' laksheid en cynisme geheld. De rektor, herinnert ons aan Leuvense pogingen om de numerus clausus tegen te houden, de halvering van de sociale sektor een jaar uit te stellen en aan de nota's van de Nationale Raad Wetenschapsbeleid en van de Universitaire Stichting (prof. Baeck). Hij benadrukt nogmaals dat hij voor een konsekvent doordachte

ZOEKERTJE

Zoekertjes zonder commercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verloren, e.d.) zijn gratis; andere (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster). De redactie behoudt zich het recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.

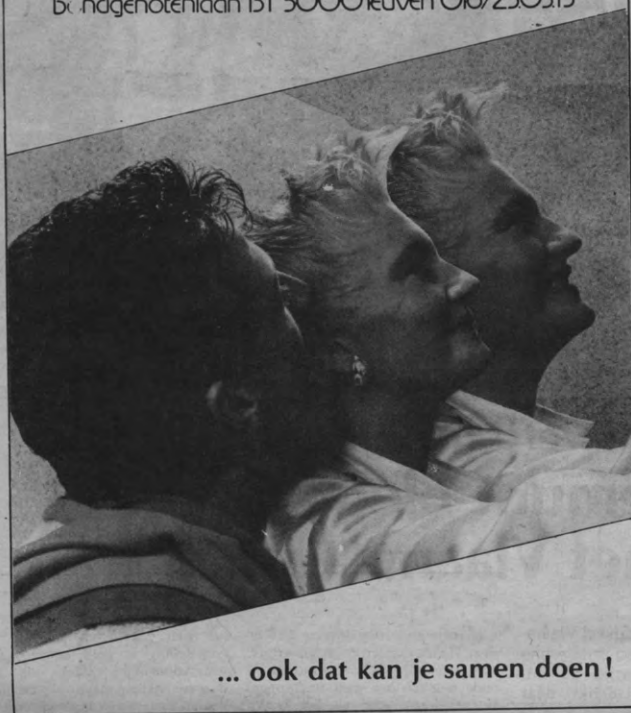
Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje. 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5

10 BF
20 BF
30 BF
40 BF
50 BF
60 BF

Atelier 151

uni-seks kappersatelier

bondgenotenlaan 151 3000 leuven 016/230515

... ook dat kan je samen doen !

de studentenkapper

ook een student mag eens verwend worden. zonder afspraak, een kapsalon voor jeugd en studenten, waar zij hun eigen persoonlijkheid terugvinden. geen zorgen meer over gesplitst, droog, schilfers, haaruitval of vet haar, als zij kunnen gebruik maken van **redken**, het beste haar- en huidverzorgingsprodukt die dit onmiddellijk hersteld.

**BRUSHING-Knippen-PERMANENT
BALAYAGES** aan **STUDENTENPRIJZEN**

j. lipsi straat 5 leuven

(zijstraat bondgenotenlaan aan standbeeld j. lipsius)

JE BETAALT ALLEEN MAAR DE POSTZEGEL

Honderd frank: anderhalf pakje sigaretten, een paar pinten, een bloem voor je lief of een hele maand lang elke dag een jonge progressieve krant in je brievenbus.

Waarvan zou je dat bankje van 100 best en leukst kunnen besteden?

Niet te lang aarzelen want dan mis je deze unieke kans: zo'n lekker handige krant **EEN MAAND GRATIS ALS HET WARE**, want je betaalt enkel de postzegel.

JA, ik wil een maandabonnement
op De Morgen De Antwerpse Morgen Vooruit
Ik ontvang 25 kranten en betaal hiervoor slechts 100 fr. administratiekosten.

Naam _____ Voornaam _____
Straat _____ Nr. _____
Postnr. _____ Gemeente _____
Geboortedatum _____ Telefoon _____

ENKEL VOOR NIEUWE ABONNEMENTEN

Bon geldig tot 31/10/86 Samen met een briefje van 100 frank opsturen naar De Morgen-abonnementen, Moutstraat 84, 9000 Gent 5/1B02/1MD/75

De Tijd. Lijfblad van de nieuwe Manager.

SPECIALE ABONNEMENTSVOORWAARDEN VOOR STUDENTEN
INLICHTINGEN: 03/231.57.56 - DE FINANCIËLE EKONOMISCHE TIJD
BROUWERS VLIET 5, BUS 3 - 2000 ANTWERPEN

20 jaar Sportraad

Sportevenementen voor U en mij

Sportraad, de overkoepelende studentenorganisatie voor sport, blijft niet bij de pakken zitten. Hoewel ook voor hen het snoeimes van Martens VI dreigt, willen zij op het elan van de vorige jaren doorgaan. Zeker aangezien dit jaar sportraad z'n twintigjarige bestaan mag vieren. Wij namen het een en ander door met vrijgestelde Valeer De Vos.

Voor de nietsvermoedende eerste-kanner die voor het eerst over Sportraad en zijn organisaties hoort, eerst enige uitleg. Sportraad verenigt de sportverantwoordelijken van de verschillende studentenkringen. Zij stelt zichzelf als hoofddoel de student uit zijn zittend bestaan te verheffen door hem sport of ludieke organisaties aan te bieden. En wonderwel lukt dat elk jaar beter: meer deelnemers aan de evenementen en steeds meer evenementen, voor elk wat wils.

Nieuw!

Laat ons nu wat dieper ingaan op de verschillende organisaties. De eerste van het jaar is een nieuwe: De Grote Prijs Gasthuisberg op 15 oktober. Echt nieuw is deze wedstrijd niet. Vorig jaar zorgde Medika (de kring van geneeskunde) voor de organisatie en Sportraad zag er wel iets in en stelde voor om mee te werken. De Grote Prijs Gasthuisberg is een loopwedstrijd die het best te vergelijken valt met een klimtijdrit in het wielrennen. Ook hier worden de deelnemers één voor één gelost en lopen zij de steile helling richting Gasthuisberg (het nieuwe universitaire ziekenhuiscomplex) op. De snelste loper wint.

De volgende belangrijke data in het grote studentensportdagboek zijn 21 en 22 oktober. Dan wordt er in onze Waalse zusteruniversiteit in Louvain-la-Neuve 24 uren gefietst. Aan deze aflossingswedstrijd met nationale allure nemen ook heel wat Leuvense kringen deel. Vanuit Leuven worden dan ook door Sportraad bussen ingeleid die gedurende de twee dagen een pendeldienst tussen de twee steden verzorgen. Ben je nog nooit in LLN geweest, of ben je er al wel geweest en vond je het maar een dooie bedoening,

dan moet je er zeker tijdens die twee dagen eens een kijkje gaan nemen. LLN wordt dan immers herschapen in de grootste ambiancestad van België. Overal zijn er openluchtluiven en drinkgelagen, en door heel de stad fietsen meer dan 50 ploegen rondjes over een spektakulair kilometerslag parkoers. Vorig jaar berichtten wij over dit festijn onder de titel: *You ain't seen nothing yet...*

Twee weken later, op 5 november, is er dan de negentiende uitgave van de studentenmaraton Antwerpen-Mechelen-Leuven. Begonnen als een wedstrijd om een bak bier tussen enkele studenten, nemen er nu meer dan duizend deel. Er bestaan vier formules: ofwel loop of stap je de afstand van Antwerpen naar Leuven, ofwel loop of stap je van Mechelen naar Leuven (halve marathon).

Vroom!

Op 19 november wordt het Hogeschoolplein ontruimd voor de kwistax-race. Dit is de meest spektakulaire en sensationele studenten-happening. Go-carts razen over waterbakken en slingeren zich door chicanes, kantelen, gaan stuk en worden in de pits weer opgelapt. Dit evenement groeit meestal tijdens de laatste uren naar een overweldigende publieke belangstelling. Vooral dan op de precare punten in het parkoers. Niet te missen.

En, alsof het nog niet genoeg is, krijgen we op 25 en 26 november de traditionele 24 uren aflossingsloop in het Sportkot. Naast bijna alle kringen nemen ook heel wat peda's en gemeenschapshuizen deel. De 24 uren zijn een ludiek sportpektakel. Slechts enkele kringen strijden voor de overwinning en voor de andere geldt dat deelnemen belangrijker is dan winnen. Met zijn meer dan 5000 deelnemers is de 24 uren de grootste aller studentenorganisaties.

En dan?

In december en januari is het kalm op het studentensportfront (partieels, weet u wel). Maar in februari wordt de draad weer opgenomen. Vooral de week van de achtste zou speciaal moeten worden. Dan viert Sportraad immers zijn 20-jarig bestaan. Tijdens die week zal een en ander plaatsvinden, maar daar staat nog onvolledig over vast. Wat wel vast staat is

dat op 18 februari de finales van de bekercompetities plaatsvinden. Het gaat hier om interfacultaire competities voor verschillende sporten (voetbal, volley, basket,...) die na de obligate voorrondes uitmonden in de finaliedag van 18 november. Wil u graag tijdens dit jaar de kleuren van uw fakulteit verdedigen? Neem dan contact op met de sportverantwoordelijke van uw jaar of kring.

De winnaars van de verschillende bekercompetities mogen dan op hun beurt ook deelnemen aan het vierde Leuvens Internationaal Studenten Sport Toernooi ofte LISST. Naar verluidt gaat het hier om het grootste sporttoernooi voor studenten van Europa en zijn de wedstrijden dikwijls van een zeer hoge kwaliteit. Deze competities gaan door op 3, 4, 5 en 6 maart.

Tenslotte

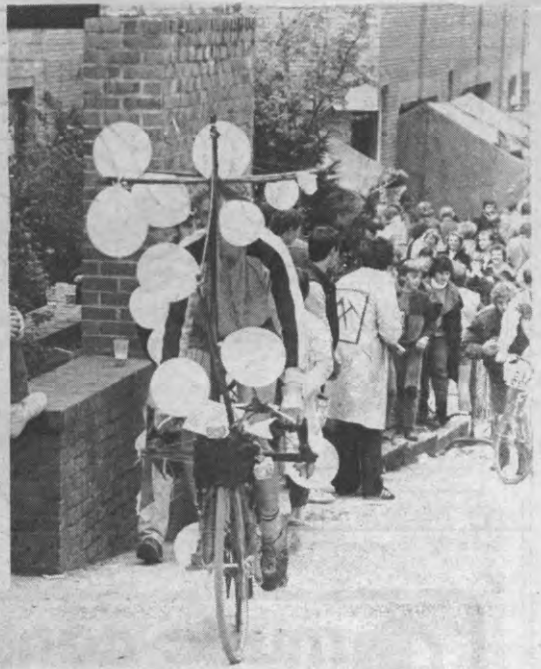
Eind april krijgen we dan uiteindelijk de Atletiekhappening. Vorig jaar terug nieuw leven ingeblazen en herrezen als een waardige sportklassieker. Waar het vorig jaar het rijtje mocht openen, mag het dit jaar voor waardige afsluiter spelen.

Hier eindigt ons overzicht van de grootste sportevenementen die dit academiëjaar Leuven en omstreken zullen aandoen. Sportraad heeft er voor geopteerd om dit jaar geen grote veranderingen of vernieuwingen door te voeren. De organisaties op het zelfde peil houden en hier en daar kleine correcties doorvoeren, zijn de ordewoorden.

Dat er geen echt nieuwe dingen gebeuren, ligt voor een deel ook aan de te verwachten financiële snoei-beurt in de toelagen die Sportraad verwacht. Men vreest dat de helft van de toelagen zal wegvallen, wat aan Valeer De Vos de opmerking ontlokte dat Sportraad niet langer leefbaar zal zijn in deze vorm. Vooral achter de personeelsbezetting komen er vraagtekens te staan. Maar ook van de kringen zal er een spanning worden gevraagd. Zo zullen zij een groter deel van de 24 uren op hun conto moeten nemen.

En er werd beslist om het inschrijvingsgeld voor de marathon met 50 BF op te trekken. Alhoewel nog geen zwaard van Damokles, dreigt het snoeimes van Martens VI boven het feestgedruis van 20 jaar Sportraad.

Jan Huyse

ALLE MIDDELTJES HELPEN. Fietsen in Louvain-la-Neuve is geen pretje. Al die heuvels op en af en al die zatte mensen die ongedisciplineerd het parkoers oversteken... (foto Veto-archieff)

het betere doel...

met de beste doel! man!

Een aktie met gevoel

Het betere doel

Dat gastland Mexico de Mundial '86 niet gewonnen heeft, lag duidelijk aan de spelers. Niet aan de regering, die miljoenen heeft uitgegeven om de armoede weg te moffelen voor de buitenlandse berichtgeving. Ook niet aan de bevolking, die de Mexikaanse ploeg naar de kwartfinale feestte. Hoewel die bevolking weinig reden tot feesten heeft. De slachtoffers van aardbeving en armoede zijn honderdduizend keer talrijker dan het aantal gescoorde doelpunten. Verlaten kinderen dwelen bij bosjes de hoofdstad af op zoek naar een beetje geld.

Het kon dan ook niet anders, of een aantal mensen keken meer naar de bal dan erop. Vooral dan die mensen die ter plaatse waren, de journalisten en verslaggevers die de ellende met hun eigen ogen konden zien. Een en ander waaide over naar België, en dat resulteerde in de BRT-aktie Het Betere Doel. Veto sprak erover met Marc Uytterhoeven, één van de initiatiefnemers.

Veto: Vanwaar het idee voor een Mexiko-aktie?

Marc Uytterhoeven: "Wij hadden Freek De Jonge gezien op de Nederlandse televisie, Carl (Huybrechts) en ik. En dat bracht ons op het idee om zelf ook iets te doen. Op zondagavond was dat. En 's maandags werd daarover gepraat op de redactie. De voornaamste vraag was: kan dat voor ons. Want dat moet dan normaal aangevraagd worden en, zo en dan zou de mundial al lang voorbij zijn. Maar

egen dinsdag hadden we zowel Daniël Mortier (chef sport) als Karel Hemmerrechts (hoofd informatie) achter ons, en dan zijn wij naar Vandenbussche getrokken. Ook die ging meteen akkoord."

Veto: Hadden de reportages van Martine Tanghe jullie ook al gesensibiliseerd?

Marc Uytterhoeven: "Ja en nee. We hadden ze wel gezien en zeer goed gevonden. En we praatten erover met Martine, over de toestand ginder en zo. Maar de frank viel pas bij Freek, want zo ingenieus zijn wij nu ook weer niet."

Veto: Hadden jullie contact met de voetbalbond voor de aktie?

Marc Uytterhoeven: "Wij zochten wel contact, niet hier, maar in Mexico zelf, ondermeer via Leo Hellemans van de radio. We wilden bijvoorbeeld wat spelers strikken voor een spotje of

zo. En dan zijn Gerets en Ceulemans en nog anderen beginnen madenken of ze zelf iets konden doen. En omdat ze het stupied vonden om geld in België te storten, dat dan terug naar Mexico moest, hebben ze beslist om in Mexico zelf iets te doen. Zo hebben ze een vzw opgericht in Toluca, onder de naam *Diablos Rojos*, en onder het beheer van de baas van het hotel waar ze logeerden, *Del Rey*. Doel van de vzw is om een aantal kinderen (een 4-tal geloof ik) een normale opvoeding te geven, door ze school te laten lopen bijvoorbeeld. Eerst wilden de spelers gewoon een deel van hun premie afstaan, later zijn daar nog dingen bijgekomen, manifestaties met Rode

Maar ook heel wat telefoontjes van mensen die zeiden 'we willen dit of dat doen voor Het Betere Doel'. Een bodybuilders-organisatie wilde wel geld afstaan van een competitie die ze gingen houden. Kinderen gingen op straat auto's wassen, mensen maakten zelf marsepein en gingen dat dan aan supermarkten verkopen, enkele wielriethelers organiseerden een mini-Ronde van Vlaanderen met sponsoring door bedrijven, de gekste dingen kortom. En dan was er natuurlijk de Holland-Belgie-loop, oorspronkelijk een Nederlands initiatief, maar dan later overgevaaid naar hier.

Wat er ook veel gedaan werd, was penalty's trappen. Aan het RUCA

Marc Uytterhoeven: "In het begin wel ja. Carl en ik dachten vooral aan de aardbevingsslachtoffers, en de thuisloze kinderen. Maar nu is het in handen van boven, wij zijn daar niet meer mee bezig."

Veto: Geen spijt dat je er ooit aan begonnen bent? Slapeloze nachten en zo?

Marc Uytterhoeven: "Ja, je delgt er natuurlijk wel wat nachtrust voor, en de honderden telefoontjes werken ook niet altijd kalmerend. Bovendien viel de aktie midden in de drukste periode hier op de sportredactie, en Carl en ik moesten ook nog werken. Maar je krijgt de gekste vragen, en je moet ook een beetje op je hoede zijn. Bijvoorbeeld als een bedrijf een fiks bedrag wil storten, maar of dat dan effe vermeld kan worden? Dat kun je natuurlijk niet doen op televisie. Het omgekeerde komt ook voor, dat bedrijven niet willen vermeld worden. Het was een vermoedende bezigheid, maar echt kapot ben ik er niet van. Dus is het zeker voor herhaling vatbaar."

Veto: Heeft het uiteindelijk wat opgebracht?

Marc Uytterhoeven: "Geen idee. Daar heb ik totaal geen zicht op. Dat moet je op de financiële dienst vragen (tot nu toe is er ongeveer 3,7 miljoen frank binnen, een sukses gezien de korte tijdsduur van de aktie en de geringe reclame, nvdtr). Op watkins, de aktie is nog niet afgesloten hoor, ze loopt nog tot oktober ongeveer. Heeft u eigenlijk al een bijdrage gestort?"

Veto: Wablieft? Ik versta u niet goed neer, hallo...

Rudy Lanssens

Jean-Marie zegt: Beter 1000 ballen in de hand dan één in de goal.

Duivels om geld in te zamelen. Zo is er binnenkort in Middelkerke een *Nacht van de Kapiteins* of zoiets, met Jan Ceulemans ondermeer. Ook aan ons is gevraagd of we er konden zijn, ik geloof om enkele kunstwerken van de Art-food-tentoonstelling in Tubize te veilen."

Veto: Dat was ook de bedoeling van jullie aktie, of niet? De mensen niet alleen maar geld laten storten, maar ze ook zelf iets laten organiseren, zodat ze weer andere mensen zouden ontmoeten.

Marc Uytterhoeven: "Precies. We kregen dus gewone storting, 100 frank bijvoorbeeld, met een briefje erbij van 'ik ben gepensionerd mijnwerker en dit kost me echt een rib uit mijn lijf'.

bijvoorbeeld. Je kon daar zelf penalty's trappen (met Dré Laureysen en Ann Noë in het doel), en gokken op de uitslag België-Spanje. De winnaar kreeg een Mexikaans entje van 1500 frank. En wie denk je dat won? Ik heb de bon nog altijd op zak, ik weet niet goed wat ermee doen."

Veto: Als we u eens een suggestie mogen doen in onze richting? Maar vertel eens, wat gebeurde er met het geld?

Marc Uytterhoeven: "Dat wordt in een consortium van een vijftal organisaties gestort, organisaties waarmee de BRT wel meer samenwerkt. Van pluralistische strekking uiteraard, niks van Broederlijk Delen of zo."

BELGISCHE MEDIATEEK

MAANDAG
T/M ZATERDAG
van 10.00 tot 18.00u

UITLEENEN VAN PLATEN
CASSETTES
COMPACT DISCS

POP
JAZZ
KLASSIEK
FOLKLORE
KLEINKUNST
FILMMUZIEK
TAALKURSUSSEN
...

DIESTSESTRAAT 148
3000 Leuven 016/228000

Grammofoonplaten — Muziekassetten — Compact disc
Klassiek — Pop — Jazz — Film

De grootste keuze de beste service
10 tot 20% direkte korting
Ook de specialist in compact

De platenzaak voor de Leuvense student

BONDGENOTENLAAN 30 3000 LEUVEN
Tel.: 016/239200

music-center

Diestsestr. 179
3000 Leuven
016/22.62.87

Alle muziekinstrumenten en benodigdheden

JJ RECORDS
PARIJSSTRAAT 8
3000 LEUVEN

JOKER
TOERISME

Specialist Kreatief en Voordelig Reizen!

Avontuurlijke reizen, Expedities en Rondritten
met Joker-begeleider — Skivakanties (individueel
of in groep) — Verblijfsvakanties — Stedentrips
Voordelige Bus-, Boot- en Vliegtuigtickets —
"Plan-it-Yourself" pakketten — Speciale prijzen
voor Studie- en andere Groepsreizen.

JOKER TIENSESTRAAT 193 3000 LEUVEN 016/22.65.50

ACOTRA TRAVEL
Ontdekking van de wereld met
VLIEGTUIG- TREIN- BUS- BOOTreizen

ACOTRA TOERISME
Klassiek of ongewoon toerisme, reizen voor scholen
en leerkrachten, kulturele en sportieve uitwisseling,
individuele en groepsformules

ACOTRA EXPRESS-SHOP
BIGE-train, transit logies, busreizen tegen
verminderde prijs, verminderingkaarten,
informatie over Brussel

Bergstraat 38 - 1000 BRUSSEL
Vanaf 17.11.1986: Madeleinestraat 51 - 1000 BRUSSEL

ACOTRA stad 02/512.55.40 - 512.86.07
ACOTRA luchthaven 02/720.35.47

Telex 24654 VERG. CGT Cat. A 1462

In het hart
van Leuven
OUDE MARKT 24

staat Agri-Reizen
- u bij met hooggekwalificeerd advies
- organiseert voor U:

- * van clubuitstappen tot uitwisselingsprogramma's
- * budgetvriendelijke reizen
- * actieve vakanties en weekends
- * avontuurlijke trekkings

lic A-1121

Oude Markt 24, 3000 Leuven
Tel. (016) 243899

Jongeren en
studenten-programma's

Tiensestraat 64
3000 LEUVEN
016/20 22 24

ALLE REIZEN
ALLE BESTEMMINGEN

Stripteleks

CLUMZY

De vzw Clumzy is een kleine uitgeverij met een paar verdienstelijke uitgaven zoals *De kandidaat* van Malo Louarn en *Dionies d'Oldenboom* van Dirk Stallaert.

Onlangs organiseerde Clumzy in samenwerking met een bank een stripwedstrijd voor jong talent. De geselecteerde werken werden samengebracht in een gelegenheidsalbum *Cynisme en Sarkasme*. Edoch, op een paar uitzonderingen na valt er niet veel cynisme of sarkasme te bespeuren. Veel ongelijk tekenwerk en weinig originaliteit, een tegenvaller.

Maar ja, dit mag de pret niet bederven want op 4 oktober viert deze uitgeverij haar eerste lustrum in De Warande te Turnhout. Een feest met alles erop en eraan: signerende auteurs, diareportage van De Standaard-studio's, animatiefilms, ruilbeurs enzovoort.

STRIPIJAARBOEK

Bij Arboris verscheen het *Stripjaarboek '85-'86* met de klassieke ingrediënten: een overzicht van alle strips van het voorbij jaar, previews van verwachte strips, een lijst met de best verkochte albums, faits divers, een overzicht van de stripbladen (zonder een uitspraak te doen over de kwaliteit)... U merkt het al: vrij oppervlakkig. Er worden haast geen akcenten gelegd. In plaats van de gekende bestsellers te bespreken, hadden de samenstellers beter een paar onbekende, maar kwalitatieve albums in de schijnwerpers kunnen plaatsen. Wie een beter, omvangrijker maar ook duurder jaarboek wil kan zich best

L'année de la bande dessinée 85-86 aanschaffen. Dit franstalig jaarboek wordt samengesteld door het prestigieuze en uitstekende stripblad *Les cahiers de la bande dessinée*.

SOLANGE EN CORTO

Solange is de stripfiguur van het Italiaanse stripduo Ghigliano-Tomatis. Het eerste album, simpelweg *Solange* valt nog tegen. Ik word

misselijk van die kleuren en er zou ook een pagina ontbreken (zo wist de laatste Wordt vervolgd te melden). Een schot in de roos is uiteraard de nieuwste Corto Maltese *De Kelten*. Pratt — ook een Italiaan — is weer in goede doen. Vooral het laatste kort-

verhaal over de beroemde luchtbaron uit de eerste wereldoorlog is subliem. Elke beginnende stripauteur zou dat zowel op het visuele als op het narratieve vlak moeten ontleiden, een betere scholing kan men zich gewoonweg niet indenken.

YSLAIRE EN BALAC

Minder is meer

Hoe vervelend is het niet om tegen iemand te praten, die zijn ogen verbergt achter de donkere glazen van zijn zonnebril. Ogen vertellen immers verhalen. Ogen laten zien hoe iemand zich voelt... Ogen zijn in hun subtiliteit expressief maar ook heel gevoelig. Ogen. Een boeiend gegeven, dat Ysilaire en Balac in hun nieuwe reeks *Samber* verwerken. Het eerste verhaal *Minder is meer* is indrukwekkend. Het speelt zich af in de 19de eeuw, het tijdperk van de ongebreidelde romantiek (Victor Hugo, Flaubert...). Net het gepaste decor voor Samber, want de passies laaien hoog op. Niet de realistische weergave is hier primordiaal maar de atmosfeer. Het gevoel dat moet blijken uit de teatrale gebaren en houdingen van de personages en natuurlijk uit het palet.

De tekeningen werden door Ysilaire zelf ingekleurd. De buitenscènes baden in een koel maanlicht, alleen de rode ogen van Sarah en het rode haar van Bernard springen uit deze grijze achtergrond naar voren. De binnenscènes in het huis van de Sambres zijn in een intimistische sepiatint. In de dramatische confrontatie op het eind domineert het rood. Het rood als symbool van het geweld en de dood. Ook de naam — in het Frans 'Sambre' — duidt daarop. In *Sambre* zitten zowel 'le sang' als 'cendre'. Bloed en as. De smaak van het gevaar en de dood.

Ysilaire overtreft met de album zijn vroegere werk voor Robbedoes, namelijk *Frommeltje en Viola*. Het was trouwens tijdens het tekenen van *De Uskoningin* dat Bernard — toen nog met 'H' — Hsilaire aanvoelde dat de tijd rijp was om iets anders te ondernemen.

Daarbij spookte een oud vakantiebeeld door zijn geest: de herinnering aan een mysterieus en teneerdrukkend huis in een al even sombere omgeving.

Op aandringen van Ysilaire bezocht de scenarist Balac (eigenlijk Yann) het huis. Vertrekken van die locatie ontwikkelden de auteurs het intrige voor *Minder is meer*. Het werd een tragisch liefdesverhaal, dat paradoxiaal barok en soberheid combineert. Ongetwijfeld één van de beste albums van '86.

SOKAL

Amoxonië

Met de vorige twee *Canardo's* leek Sokal wat op de terugweg. *Canardo* was bijna een parodie van zichzelf geworden, een middelmatig serieproduct dat in nodeloze herhaling viel. In *Amoxonië* echter herpakt Sokal zich. 'Herpakken' mag je hier noch tans niet te ruim interpreteren, aangezien nog al de typische *Canardo*-ingrediënten aanwezig zijn. Het weemoedige waas omheen de meelijwekkende personages, het bittere sarkasme en de cynische opmerkingen, het slechte weer... De verhalen, die Sokal bedenkt stemmen niet bepaald tot opgewektheid. Doch voor wie regelmatig naar het journaal op TV kijkt, mag dit geen verwondering wekken.

Net zoals vroeger is er de naturalistische inslag: figuren aan de zelfkant van de maatschappij en vooral het determinisme. Hoe de vermenschlijkte dieren ook proberen om zich los te wroeten uit hun beklagenswaardige toestand, ze zinken alleen maar dieper in het slijk. In het eerste album bijvoorbeeld ging een straathond dapper op zoek naar zijn verloofde, maar iedereen vertelt dat hijzelf haar van kant gemaakt heeft. Later blijkt dat hij dit inderdaad onbewust gedaan heeft. Ook in *Amoxonië* bezwijkt de profes-

sor net op het ogenblik dat zijn droom in vervulling zou gaan. (Sokal vermengt dit onvermijdelijk determinisme in *Amoxonië* met het gekende Icarus-motief, de mens). Doch op het eind daagt er toch nog hoop op, een nieuwe weg voor Sokal. We zijn benieuwd.

BOCCAR en DE FROIDMONT

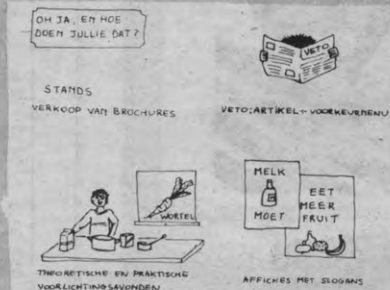
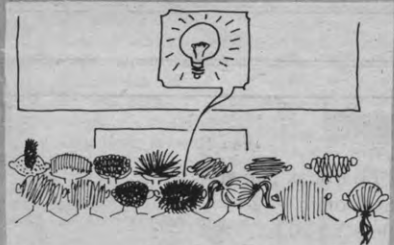
Musk

Stel u voor: in het jaar 2356 zijn er geen natuurlijke guren meer tengevolge van de bacteriologische oorlog die zowat zeventig jaar eerder plaatsgreep. Erg dramatisch, want in 2356 leven er op de plaats waar dit verhaal zich afspeelt uitsluitend exorbitant geklede, gekapte en opgemaakte jonge vrouwen van het genre dat men in leeghoofdige kringen chique pleegt te noemen.

Dit verhaal mag dan misschien reukloos zijn, geluidloos is het niet: het rammet aan alle kanten. De voorgestelde toekomstige wereld krijgt nergens reliëf, de personages missen diepgang, de dialogen schitteren in houterigheid en leegte (en taal fouten). Bovendien zijn de tekeningen erg gekunsteld: waar de decors nog acceptabel en beloftevol zijn, valt Boccar door de mand in de anatomische weergave van de personages, en zulks is fnuikend in een verhaal waarin zo kwistig en vooral ongepast met vrouwelijk schoon wordt omgesprongen dat het niet mooi meer is. Zonde van de moeite dus, al kan ik me niet aan het stellige gevoel onttrekken dat deze tekenaar, mits een ernstiger aanpak, tot behoorlijke resultaten kan komen. Het legerje inkleurders tenslotte leverde wel acceptabel werk, en de uitgave op zich is verzorgd. Een Schamele Troost.

Pascal Lefèvre & Bart Ramakers

Werkgroep Gezonde Voeding stelt voor

Interesse? Loop 'ns langs bij Adelin Degroote (studentenarts) of Leo Vander Aa (Alma diëtist) boven Alma II, 2de verdiep of telefoon 016/283005. Voor brochuurtjes, informatie, ideeën, om samen iets te organiseren (voor je peda, je kring...) en veel meer. Welkom!

ALKAM COPYCENTERS

016/22 20 87

COPYCENTER

Verhuur Wagens en
Bestelwagens zonder
Chauffeur

Van Evenstraat 5,
3000 Leuven - tel. 016/23 02 58

PLANAFDRUK en
COPYCENTER

Naamse steenweg 87/2
3030 Heverlee - 016/22 25 19

DRUKKERIJ COPY en
PAPIERHANDEL

Ravenstraat 19
3000 Leuven - tel. 016/22 20 87

FOTO CUYPERS
Vital Decosterstraat 12
tel. 016/22.29.31

*Uw vakman
U krijgt er
ook raad van*

uw pasfoto
in seconden klaar

KANTOORMACHINES CANON

COPIERS
SCHRIJFMACHINES
TELEFAX
PC COMPUTERS
REKENMACHINES

Uitgeverij voor bestuursdrukwerken/boekbinderij
Kantoomachines en alle benodigdheden
Naamloze Vennootschap
Stationsstraat 139/3171 Westmeerbeek-Hulsthout
016-697112 (2 lijnen)
HRT 55157/BTW 428.254.010
BBL 330.0607613-59

CANON IBM
CENTER TOEPASSINGEN

b.v.b.a.
Tiensestraat 262, 3000 Leuven
Tel. 016/22.95.52

**VOOR AL UW
ELEKTRONIKA COMPONENTEN
BOUWKITS
MEETTOESTELLEN
TECHNISCHE BOEKEN**

PERSONAL
COMPUTERS

Diestestraat 157
LEUVEN

Tel. 016/22.87.35 - 48.99.81

Commodore

officieel PC 10
20 dealer

HARDWARE - SOFTWARE
SERVICE

AMIGA

brother

facit

stair

Systemen voor :
- ondernemingen, zelfstand.
- vrije beroepen
- wetenschappers
- hobbyisten

Openingsuren toonzaal

dinsdag tot en met vrijdag van 13 tot 19 u.
zaterdag van 10 tot 17 u.
of op afspraak

Canon **Nikon**
OLYMPUS
PENTAX MINOLTA
FOTO MIC. MERTENS

mechel/estraat 28 3000 leuven 016 / 23 84 00

ERKENDE VERDELER VOOR LEUVEN

* Uw kleurfoto, film of dia vandaag binnen voor 18.30 u. - morgen klaar om 14.00 u
* Pasfoto's in seconden: met studentenkaart 10% korting in september en oktober

ADVERTEREN IN VETO?

BEL 016/22.44.38

Uw foto's op Kodak papier
Economic à 12 f
Select à 20 f

De volgende werkdag om 14 uur
foto's van dia's (10 x 15 cm)
vanaf 10 foto's à 28 f

FOTOKAR N.V.

Tel.: 016/22 32 22

Diestestraat 141
3000 Leuven

De nieuwe wintersembles hangen weldra weer in de etalages. Dus is het hier en daar weer tijd voor de grote zomeropruiming. Braderies her, Vlaamse feesten der. Kortom, iets waar Veto niet kan bij achterblijven. Zeker nu binnen enkele weken de nieuwe kringblaadjes weer de uitstaltkasten der kringen zullen vullen. Hup, hup, hup, hier is dus het overgebleven aanbod van vorig jaar.

Dit aanbod zullen wij nog bespreken in twee opeenvolgende besprekingen. Ondertussen rekenen wij erop dat er reeds nieuwe penvruchten zijn aangekomen. Kwestie van onze schrijfkortintuïteit te kunnen verzekeren. En de kring te doen draaien.

Deze week maakten wij alvast de kasten leeg van Germania, VTK, Archeologie, Ekonomika en Romania. De andere kringen worden verzocht hun werking pas na de volgende bespreking te starten.

't Germaantje

Van het Germaantje heeft de aandachtige lezer nog twee nummers te goed. Dat had die trouwe volger van deze letteren en spetteren trouwens al wel berekend tijdens de lange vakantie.

't Germaantje nummer 5 spreekt ons aan als 'Waarde dingetjes'. Met de grootste stelligheid wordt geopperd dat "het de lezer natuurlijk vrij staat het gehalte wind in dit ei te wegen". Alsof die geachte dingetjes dat niet zonder die toelating ook zou doen.

De Germania-blaadjes onderscheiden zich van de andere kringdrukjes door de grote kwantiteit gedichten die de kolommen mogen vullen. Vullen? Figuurlijk dan wel, want elk gedicht verdient natuurlijk zijn hoeveelheid witte ruimtes. Na enkele pagina's dergelijke bewogen poëzie, leert het verhaal "Het beeld" ons dat het licht tegenwoordig op de kamer brandt. Zal wel moeilijk zijn bij het lezen, zeker. Tientallen pagina's gedichten en kort-verhalen verder ontmoeten we een artikel, getiteld "Oprispingen en lezer". Daar wij nogal wat sympathie voelen voor dergelijk soort mens en ons ook wel eens willen associëren met deze soortgenoot, namen wij deze oprispingen tot ons.

In het vorige nummer had de redakteur van het Germaantje "een ultieme oproep gedaan aan alle talentvolle schrijvers". De "lezer" veronderstelt dus dat dit betekend dat het nummer in kwestie gevuld werd door derderangschrijvers. Tevens stelt hij vast dat effectief weinig Germanisten behoorlijk in de pen klimmen. Een beetje gymnastiek stelt hij echter niet voor. Maar oefening in het letterspuwen lijkt hem wel aangevoelen. Hij hoopt tenslotte dat deze "reactie van één of andere in-het-kruis-getaste-schrijver" er erg verfrissend zou werken in de lauwe brij tot dewelke ons kringblad verzonken is". Ontleed deze fijnzinnige zinconstructie en geniet er met volle teugen van!

Na enkele bladzijden wit met poëzie wippen we over naar 't Germaantje nr. 6, dat nu behoorlijk volgeschreven heet te zijn. Geschreven is trouwens het meer dan geschikte woord. De Germanen keren terug naar de eerste schrijfmachine, zijnde dus de menselijke hand. Na enige letteren, kunsten en opnieuw letteren ontmoeten we nog een boeiende uiteenzetting over de toename van de studiedruk. Het Permanent Onderwijs Komitee vergeet hierbij zelfs te ontwaken. Pagina 31 levert ons dan het meest perfecte gedicht op van dit nummer. Het integere niets. Het volmaakte blanco. De perfecte elliptische woordconstructie. Maar goed, we hebben bijwiltjen toch genoten.

Irréel

Andere koek is het blad van de ingenieurlijke burgers. Andere koek, nou ja. Ene Pietje Zet (zeker te beroerd om met zijn echte naam te durven ondertekenen), slaagt erin op 3 en een halve pagina's reiserslag (nota bene: naar Moskou) volgende woorden te gebruiken: 8 × "Stroh rum", 6 × champagne, 10 × vodka, 1 × pintje. Bij het tellen van het woord zat zijn wij zelfs de tel kwijtgeraakt, wat ons ook niet elke bespreking voorvalt. Kortom, dergelijke personages klet-

Grote opruiming, deel 1 Het beste uit de kringbladen

sen maar wat uit hun nek om indruk te maken, ofte wel: dergelijke personages waren beter thuis gebleven. Voor de prijs van de reis had menig pintje verschaft kunnen worden. Cultuurbarbaar, gerverdrie. Kunnen ons wel even bezighouden; een artikel over de verbouwingen aan het Arenbergkasteel en het reiserslag van de Rucano Tristar. Dit verslag werd min of meer geschreven door Ward Maertens, ex-VTK-preses en een van de oparenden. Nu dus opgevaren. Totdaar het nummer 4, dat ons buiten het verzorgde uiterlijk weinig te bieden had.

Nummer 5 was dan een speciaal verkiezingsnummer. En hier viel ons ook eerst op een artikel over de Stichting Industrie Universiteit. Wij citeren: "te pas en te onpas wordt het beeld opeengedragen van de ideale ingenieur. Deze... mensensoort is kreatief, intelligent, dynamisch, werklustig, vlot in de omgang, mobiel en sociaalvoelend. Hij spreekt bovendien vier talen (met nog wat noties Spaans), heeft leiderscapaciteiten, beschikt over zowel analyse- en synthesevermogen en laat zich niet ontmoedigen door één of andere tegenslag maar (...). Kortom, een Supermens."

Er is nu de hogergenoemde stichting, bestaande uit vooraanstaande industriëlen (Santens, Pulincx, Solvay, Laysen...), rektoren en dies meer, deze stichting deed een voorstel om bovengenoemde kwaliteiten te ontwikkelen. Zo zouden in de cyclus meer dan 300 uren moeten besteed worden aan algemene vakken (kommunikatie...). Nu is dit 165. De taalstudie hoort daar niet bij, maar ook zij zou apart moeten ontwikkeld worden. De grondige kennis van bepaalde talen (na eksamens) zou zelfs een aparte vermelding moeten krijgen op het diploma. Er wordt echter tevens aanbevolen de studiedruk niet nog te verzwaren.

De industrie krijgt als aanbeveling mee een hoger aantal studentenstagiars op te nemen. Daarnaast moet ook de verwezenlijking van eindwerken in bedrijven bevorderd worden. Hiermee landden we dan stilaan bij de verkiezingspagina's. De geschiedenis, de reglementen, kortom de hele santeboetiek. Enkele polemiserende artikels bekampen de verkiezingsmethode. De ingenieurs moeten bij hun keuze immers aanduiden welke kandidaat hun eerste keuze is, welke hun tweede, welke hun derde... De beste kandidaten blijven over voor de vol-

gende ronde. Zij krijgen de stemmen van de afvallende kandidaten volgens de tweede keus enz. Dit kan in een aantal gevallen ertoe leiden dat niet de beste ploeg wint. Neem dat 49% kandidaat A het best vond, voor Cen B. 26% vindt daarentegen B beter voor A en C. 25% vindt C beter dan Ben A. Wie wint er dan? Niet A, maar B. Want A en B gaan naar de volgende ronde en B krijgt de 25% stemmen van C erbij. Niet verkozen dus de ploeg die bij bijna de helft van de kiezers de beste was en bij slechts een kwart de slechtste. Wel verkozen de ploeg die bij slechts een kwart de beste was en bij bijna de helft slechts derde keuze. Je ziet maar, je moet voor iets ingenieur wezen. Hoe dan ook, meer dan 1000 kiezers kwamen op, ploeg Zwof was de winnaar. En die winnaar zal iets moeten bewijzen wat de voorstelling in het kringblad was niet om over naar huis te schrijven. Wat wij hierbij dus ook niet doen.

Alfa

Van de ene grote kring wippen wij snel naar de andere; die der archeologen. Die brengen een blad uit, getiteld Alfa, dat per bespreking door Veto een nieuwe hoofdredakteur krijgt. Ook dit nummer verhaalt het ontslag van de dienstdoende na de eskapades van de heer Vanzwansbeke.

De Alfa-ploeg revancheert zich echter stevig door de Nationale Dienst voor Opgravingen even onder de loep te nemen. Deze dienst zou alle archeologische dokumentatie moeten systematiseren. In concreto smijt men alles op een hoopje. Waarschijnlijk een kwestie van binnenkort nieuwe archeologen aan het werk te kunnen zetten. Verslagen van opgravingen worden nauwelijks gemaakt. Kortom, een puinhooft van jewelste. Maar wat wij je met maar 8 echte archeologen. Alfa een bankje vooruit. En dan Beta, zeker?

Winkelertje

Geen Beta, maar het blad van de Ekonomikisten. Een blad dat vorig jaar na enige jaren terug peil haalde. Ook het nummer 5 is meer dan behoorlijk. En wat het meest opvalt: hier wordt aan lay-out gedaan, hier wordt origineel getekend. Met andere woorden: het is niet onfrans.

In maart zaten de ekonomiekers al in de grote achteromkijkperiode. Citeren we de eerste zinnen. Artikel 1:

"De enige juiste manier van achteruit te kijken...". Artikel 2: "Mijn memoires...". Artikel 3: "De tijd van bedanken en terugblikken is precies aangebroken". Artikel 4: "Een jaar is weer bijna verstreken!". 't Is toch 't een en 't ander, nietwaar. We schrijven ochgottekes maart.

Verder leren we dat Ekonomika de grootste en vooral de meest dynamische fakulteit zou zijn, dat er meer moet gedecentraliseerd worden dat Gert Van Wichelen ons een traan uit de ogen kan wringen.

"Waarom heeft al mijn gezwog immers geleid? In Leuven is een studentenoverkoepeling gegroeid waar met KRUL-uitgangspunten als flexibiliteit, inspelen op interesses, democratische stemming en studentgerichtheid geen rekening meer wordt gehouden."

"De strijdende frakties" binnen de KRUL, de ruzies op de verzoeningsvergaderingen, de rel rond de studentenspeech, de ellende na de gele blaadjes uit de Faze Hot Lips, de persoonlijke aanvallen vanwege enkele Faze-redakteurs, de vooringenen anti-KRUL-opties van RvS-voorzitter Masschelein, de uitgesproken desinteresse van de ekonomisten... Dan ben ik blij dat het afgelopen is. Dan ben ik het kotsbeul! Troost je Gert, wij hebben op ons kot een goed

scheermeje. Als je wil mag je dat even lenen.

De ekonomisten gingen naar Parijs. Dronken, geraakt in het verkeerde bed en kwamen tot de konklusie: "er is geen moraal meer." De ekonomisten gingen ook naar Rusland (zie ook hoger). Dronken, vraten en toverden hun hotelkamers om tot losbandige drankgelegenheden. Het moet er wel bijgezegd worden dat de Ekonomika-verslaggever de Rusland-trip wel een aanrader noemt (wat niet zo viel af te leiden bij de ingenieurs). Hoe hij echter tot die konklusie, een ware deus ex machina, komt, vermog ons petieterig vogelverstandje echter niet te bevredenen.

Afsluiten doen we met een kijk op de vrouwen volgens de ekonomisten: 50% zijn van het zagende type, 0% is van het intelligente type, 17% heeft schoonmoeder-allures, 13% is kollektiek en de rest is 'braaf'. Het 'onderzoeksteam' wordt onzijdig geprezen voor deze wereldschokkende resultaten. Voor klachten verwijzen wij echter naar het geëgide Winkelieradres, waar men ook terecht kan voor de ook wel positieve noten.

Pyromaantje

Positieve noten zijn ook weggelegd voor het Pyromaantje, het blad van de kring Pyromania. Behoorlijk verzorgd uiterlijk, originele (met andere woorden: eigen) tekeningen, leuke en indringende teksten. Waar stond ons wieroekvat weer?

Een mini-enquête wees uit dat het grootste deel van de romanisten verder wil studeren na hun studies, 10% kommunitatie, 14% ekonomie, 15% gaat zelfs de zeer interessante richting "zonder specificatie" volgen. Als ze maar niet terug naar huis moeten... De romanisten beweren ook dat hun kringblad té intellectueel is, dat er teveel over KRUL en ASR in stond... Dit laatste werd trouwens in dit nummer schroomvallig vermeden.

Boeiend zijn ook de resultaten van een andere enquête. Men vroeg de romanisten een aantal vragen over de Franse politiek in te vullen. En wat merkten we: 6 vermetelen denken dat Jean-Marie Le Pen lid is van de kommunistische partij. Onze Jean-Marie (tiens, waar hebben we die naam nog gehoord) zou op staande voet zijn glazen oog verliezen mocht hij dit horen. Dat anderen dan weer denken dat Laurent Fabius (die gewezen socialistische premier) lid is van het Front National doet eveneens menige wenkbrauw fronsen. Dat de Pyromania-redactie haar lezers dan ook aanspoort wat ander leesvoer tot zich te nemen, is dan ook een logische konklusie.

De hartsrubriek 'Mona' verdwijnt. Officieel heet het dat de kraakbeurt van Vanzwansbeke het hart van Mona deed bevagen. Maar eerder in het blad lezen we toch al dat de Romanisten-enquête aangaf dat velen Mona flauwe koek worden. Voor wanneer de 'real stuff'?

Pagina's 43 tot en met 47 zetten ons dan weer op onze kop, al was het maar omdat de tekst zelf ondersteboven stond. Wij hebben dus geen moeite gedaan om dit holderdebordergeval nader tot ons te nemen.

La prochaïne.

Frans H.H. Zwans

Esperanto

De internationale taal Esperanto is volgens deskundigen 8-9 maal gemakkelijker te leren dan Engels. De woordenschat is internationaal. Dank zij een systeem van voor- en achtervoegsels met een vaste betekenis, kan men met een beperkt aantal woordstammen alle nuances uitdrukken. De spraakkunst is zeer eenvoudig en zonder uitzonderingen.

Nu, bijna 100 jaar na haar ontstaan, is het Esperanto uitgegroeid tot een levende taal. Ze heeft een uitgebreide internationale literatuur en cultuur achter zich.

Door haar internationale structuur en cultuur, haar eenvoud en haar neutraliteit — ze is aan geen politiek, ideologisch, ras of godsdienst gebonden — is het Esperanto de ideale tweede en internationale taal, om de overheersing door frans-, russisch-, engels- en anderstalige naties tegen te gaan.

ESPERANTO 2000 wil het Esperanto verspreiden in Leuven en omstreken.

Hiertoe richten we ons tot de Leuvense bevolking en tot de studenten, waarvan er al velen bij ons het Esperanto leerden. Ons kursusaanbod omvat een schriftelijke cursus, een jaarlijkse avondkursus van half oktober tot februari, enkele weekendkursussen en een vervolgcursus. Ook voordrachten en feesten (in Esperanto), naast tentoonstellingen en informatieavonden (over Esperanto), behoren tot ons werktieren.

Een onmiddellijk antwoord op je informatieaanvraag en een proefexemplaar van ons tijdschrift krijg je op ons sekretariaat.

Alle informatie krijgt U op de informatieavond op woensdag 15.10 in het Cultureel Centrum (Craenendonck naast nr. 21 te Leuven) vanaf 19.30u. De avondkursus start op dezelfde plaats op woensdag 22.10.86, telkens van 19.30u tot 21.30u. Op 18 en 19 oktober is er een weekendkursus.

The importance of being Earnest

Toen ik eind de jaren '70 in Leuven aankwam was ik een "scone jongelinc", sportief van lijf en leden, slank en lenig. Mijn maaltijden wisselden af met de regelmaat van een klok en nooit begaf ik mij aan van vet druipende laatavondhapjes of buitensporige hoeveelheden alcohol.

O, ik dronk best mijn pintje in de lokale stamkroeg (Putvenestraat 2, Hasselt), maar alleen op zaterdagavond, en nooit te veel. Roken of snuiven lag niet in mijn aard, het laatste zou ik trouwens in bovengenoemde stamkroeg hoegenaamd niet geprobeerd moeten hebben. Wat vrouwen betreft was er natuurlijk de onvermijdelijke inwijding geweest met de ietwat verimpelde maar best nog wulpse overbuurvrouw, maar daarna was het wat stilgevallen. Wel had ik een oogje op een meisje uit mijn klas, maar verder dan een zedig knipoogje en een klam handdrukje was ik nog niet geraakt. Moest je bij de Fraters van Tilburg overigens ook niet proberen, en zeker wanneer je zoals ik hoog scoorde op orde en vlijt, de trots van de school.

Ik zou het gaan maken in Leuven, ik zou op zijn minst advocaat worden, of dokter, of wie weet wel professor, althans zo dacht mijn bomma. Jawadde.

Ik was nog niet in Leuven of ik was al drie kilo bijgekomen. Geen ontbijt maar wel veel broodjes bij de lunch, vieruurtjes bij vrienden op kot met boule-de-berlins, alma en 's avonds een vette friet. 's Avonds. 't is te zeggen 's nachts, na het uitgaanshalftuurtje dat de "anciens" mij hadden aangeraden om mijn geest te verlichten, bij mij gemiddeld zes uur en drie kwartier duurde en hoofdzakelijk bestond uit bier hijsen, sigaretten paffen en vrouwen versieren. Natuurlijk probeerde ik wel om mijn spieren een beetje

soepel en lenig te houden, maar mijn sportieve uitpattingen op de flipperkast, het schaakbord of de biljarttafel verhiinderden mijn ledematen niet om stijf en stram te worden. Vooral 's morgens was dat nogal een probleem, 't is te zeggen 's middags, want wie op maandag, dinsdag, woensdag en donderdag tot vier uur 's nachts op de Oude Markt zit rond te krossen gaat 's anderendaags niet naar Geerts of Van De Wiele. Zeker niet als de al zo korte nachtrust bijkomend wordt verstoord door bijliggende personen van het andere geslacht in het sowieso te kleine enpersoonsbedje.

Mijn lot was triest. Na onmenselijke inspanningen tijdens de blok (ik was alweer drie kilo afgevallen van de oorspronkelijke twaalf die ik was bijgekomen) bezweek ik na Janssens in de tweede week van de examens en kwam tijdig genoeg weer bij kennis om vanuit mijn ziekbed de deliberatie mee te maken. Hoewel, over mij zullen ze wel niet lang gedelibereerd hebben. Sindsdien spreek mijn bomma geen woord meer tegen mij. Ik besloot de zaken anders aan te pakken. Mij zouden ze in mijn bisjaar niet meer hebben.

Dus ik, toen ik mij ging inschrijven op de Hallen, niet meer zoals het eerste jaar voorbij de Kringraad-stand maar hup eraartoe en vragen om informatie. En of ik die kreeg, teveel bijna om in een keer te verwerken. Vooreerst werd mij een onthaal-Veto in handen gestopt, een niet zo mooi exemplaar als deze (de evolutie staat niet stil), maar even verzorgd. Dan was er ook een Vademekum, "Kun je mij de weg naar de universiteit wijzen" of zoiets. Prima boekje hoor, zoiets wat je jarenlang in je boekenkast laat staan omdat er zoveel instaat: over de universiteit, studentenleven, wonen in Leuven, hoe je creatief kunt bezig zijn, waar en hoe je aan gezonde sport kan doen, zelfs een stukje over gezonde voeding. Net die dingen dus die ik in mijn eerste

Onthaal eerstejaars

jaar schromelijk had verwaarloosd. Dus ik tegen die kerel van dankjewel en tot ziens, maar hoho zegt die kerel terug, dat is nog niet alles. Kijk maar eens tussen deze pamfletjes of je er geen vindt over Germania. Ik dus op die tafel op zoek naar een papier over mijn kring, maar niets te vinden. Wel over VTK, Romania, Alfa enzo-voort, maar niets over Germania. Geen nood hoor, zegt die man achter de tafel, hier is het telefoonnummer van Germania, informeer volgende week of zo nog eens naar die pamfletjes. Want wat wil je, niet alles loopt zo in het begin van het jaar even gesmeerd.

En ja hoor, na een week had ik een Germania-pamfletje te pakken, met hallo beste en zo erop, en een uitnodiging voor een onthaalweekend. Onthaalweekend? Ik wist niet eens dat wij een onthaal nodig hadden. Maar ja hoor, tijdens dat weekend leerde ik meer over Germania dan tijdens het hele voorgaande jaar, zo van dat er monitoren waren, en studentenkursussen en zo. En ik leerde er een boel mensen kennen, van het presidium, zo heet dat. Prima mensen hoor, meiden en kerels waar je van op aan kunt, waaraan je alles mag vragen wat je wilt. Niet als die mensen van Kringraad overigens.

En ik dus meteen goed vanstart, met de rondleiding door Leuven vanaf de eerste dag, het onthaalpraatje en van die dingen meer. Af en toe ging ik zelfs naar de kringvergaderingen, ik engageerde me zo een beetje, zodat ik tijdens het jaar eens wat anders te doen had dan domweg te gaan zuipen. Toen ik in het begin van de jaren '80 de universiteit verliet, was ik een "scone jongelinc", sportief van lijf en leden, slank en lenig. Mijn maaltijden wisselden af met de regelmaat van een klok en nooit begaf ik mij...

Rudy Lanssens

'Radioradicale' inbeslaggenomen

ROME (afp/Belga). - Het Italiaans gerecht heeft donderdag de inbeslagname bevolven van de apparatuur van de Romeinse 'Radio Radicale', de omroep van de Radikale Partij. De anti-terreur politie die gister werd met het karwei belast.

De in financiële moeilijkheden verkerende 'Radio Radicale' had sinds eind juli zijn uitzendingen opgesteld voor het publiek, zonder dat hier enige controle werd op uitgeoefend. De boodschappen van elk circa een minuut die openantwoord apparatuur werden opgenomen, werden 24 uur op 24 uitgezonden. De boodschappen van luisteraars werden vaak als zeer beledigend of vulgair ervaren.

Drie socialistische volkvertegenwoordigers deden donderdag een dringende beroep op de minister Craxi op dat die stappen zou doen die het voortbestaan van 'Radio Radicale' zouden waarborgen. De parlementsleden wezen erop dat de radio station in tien jaar aan openbare dienstverlening doet en een culturele, politieke en informatieve taak vervult.

De Morgen voor intellectuelen?

Uit recente cijfers bleek dat De Morgen de enige Vlaamse krant zou zijn die het vorige jaar een hoger kopersaantal had bereikt.

Zelfs al is de krant er inderdaad ook inhoudelijk op vooruitgegaan, dan blijft dit toch een verwonderlijk gegeven. Sinds kort richt men zich immers op een sterk intellectueel publiek. En dat volkje loopt toch niet zo dik.

De Morgen voor intellectuelen, horen wij daar al iemand opwerpen. Wel ja, kijk maar naar bijgevoegd gekopieerd artikel. Let op de lange, latijnsgezinde zinsbouw, de veellettergrepige woorden. En stel u zo een halve pagina artikels voor.

Of was het opzet enkel het gevolg van een niet-plichtsbewuste zetter die de vrijdagavond ook nog in een kaffeetje wou doorbrengen?

De doorsnee-reader

Een veel voorkomend fenomeen aan universiteiten is de kopie- en uitscheurwede. Ook deze Leuvense Alma Mater weet daarvan. Welke student wil zijn hierbudget immers opofferen aan het een of andere saai, maar vooral dure boek, waarvan hij twee bladzijden

verplicht moet lezen voor deze of gene prof.

Sommige profen hebben daar trouwens al een mouw aangepast. In akkoord met de uitgever van hun boeken brengen zij soms een speciale studentencompilatie uit bij de kursusedienst der kring. 'The best of...,' als het ware.

Meelijker wordt het wanneer artikelen van andere schrijvers en/of hooggeleerden verplichte stof worden. Stoere universiteitsbinken hebben daarvoor het fenomeen 'reader' uitgevonden. Het recept: men scheurde de gewilde pagina's uit de werken naar keuze plakke de artikelen in willekeurige volgorde aan elkaar en werpe het als een nieuwe entiteit op de markt.

Hoefst het gezegd dat menige auteur zo zijn beoogd appeltje voor de dorst heeft zien wegglijpen? In Nederland is aan deze misbruiken recent een mouw gepast door een verordening van de Erasmusuniversiteit van Rotterdam. Die had volgens de rechter noch een billijke vergoeding betaald noch de toelating gevraagd. Binnenkort dus weer elke student apart aan de kopiemachine?

Studentenblad zoekt heibel

Dat Veto een braaf blaadje is, mag zo langzaam aan wel als vast aangenomen

worden. Het is reeds enige tijd geleden dat het gerecht nog diep in onze ogen keek. Dit in tegenstelling tot onze Gentse tegenhanger 'Schamper' dat bij het pausbezoek nog op schudding verwekte, waardoor trouwens de universiteit de subsidies voor het blad introk.

In Engeland ontstond onlangs nog een groter schandaal rond een studentenblad, weergegeven in 'De Standaard' van 21 en 23 augustus. Het blad New Agenda, volgens onze geachte konfraters uitgegeven door de 'Bond voor Conservatieve Studenten', publiceerde immers recent een genuchtmakend interview. Daarin werd oud-premier Mac Millan beschuldigd van oorlogsmisdaden.

Nadat hoofdredakteur Harry Phibbs geweigerd had het blad uit de handel te nemen, werd de verdere verspreiding verboden door het Hoogerechtshof van Londen. Enkele dagen later gaf de hoofdredakteur dan maar zijn ontslag, volgens DS van 23/8 met de bedoeling een nieuw blad met een nieuwe titel (uiteraard!) te beginnen. Die studentjes toch, uitstappen en iets nieuw schrijven... het eeuwige verhaal.

Oh ja, waarover gaan wij weldra schrijven om onze hoofdredakteur buiten te werken? Come and see...

Slaap

Vroeger naar bed, bijtijds eruit, en naar de kolleges: gaan geeft volgens een recent onderzoek van R. Ritskes en J. Smal 15% meer kans op een voldoende in juli, en sowieso hogere cijfers voor de eindexamens. Dat orakel *De Volkskrant* van 19/7, maar dat konden wij — zonder onderzoek — reeds a contrario afleiden uit onze juliresultaten. Wat kan de wetenschap toch verrassend uit de hoek komen.

Oh, la mode

De Standaard, krant die het weten kan, blokkeerde volgend groot nieuws: de nieuwe herfst- en wintercollecties zijn er. Een vrij oninteressant jaarlijks weerkerend fenomeen als U het ons vraagt. Hoewel. Na de Millet-regie volgt nu de Campus-look: glets met ledereen knopen, zijden sjaltes, jeans en

kabeltruien die men bij voorkeur om de hals knoopt. Voor de scholierijts is er uiteraard een aangepaste kollege-stijl. Nooit te oud om te leren.

Traditie

Marc Eyskens, de grote schrijver van boeken als *Bron en Horizon*, werd onlangs in *Symposium* (BRT 3) geïnterviewd door Frans Boenders. Boenders had het — hoe kan het ook anders — over de "merkwuurige fenomenologische inspiratie" van Eyskens' boek, maar onze minister wilde daar toch niet te diep op ingaan.

Treffender daarentegen waren zijn uitspraken over de benoemingen op ministeriële kabinetten. Marc Eyskens: "Op het ministeriële kabinet van Economische Zaken heerst een lange traditie van korrekte benoemingen op basis van de competentie van kandidaten. Natuurlijk: bij andere kabinetten — van Jongere datum dan — heerst inderdaad wel eens willekeur". Lang leve de traditie.

Vlaamsch

Nederlanders kennen geen Vlaams, maar als het erop aankomt een boek als *Het Verdriet van België* te kraken omdat het 'niet echt Vlaams' zou zijn, dan zijn ze daar toch niet te beroerd voor. Onlangs achtte *Ten Braven* (Vrij Nederland, 23 augustus 1986) zich volwassene genoeg om deze klus te klaren. Ten Braven voelt zich blijkbaar in zijn kruis getast ("op zijn pik getrap?") bij het lezen van woorden als 'regel' voor 'linaal', 'leuning' voor 'de rug van een stoel', 'compassie' voor 'medelijden' of 'zagen' voor 'zeuren'. Bovendien meent hij te weten dat Claus' Vlaams vocabularium *Vlaamsers dan Vlaams* is: "Mijn zegslieden van Vlaamsen huize hadden nog nooit eerder gehoord (van uitdrukkingen als): hij veegt er zijn broek aan, zij had groen gelachen en gebaren (in de zin van 'doen alsof')."

Wie zijn die zegslieden? Herken ik ze aan hun tongval of aan hun taalgebruik? Of is het gewoon Piet Piyns?